

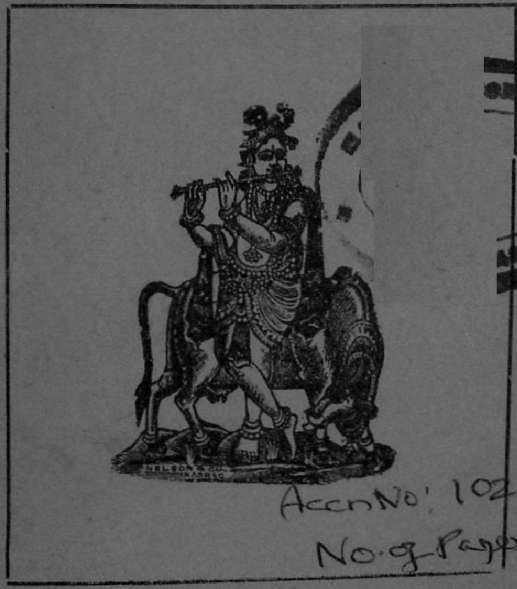
64

1

ஸ்ரீ
வில்லிபுத்தூராழ்வார் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமி தூது

மூலம்,

காஞ்சிபுரம்
குமாரசுவாமி தேசிகரவர்கள் செய்த
பொழிப்புரையும்.

பிரசுரித்தவர் :

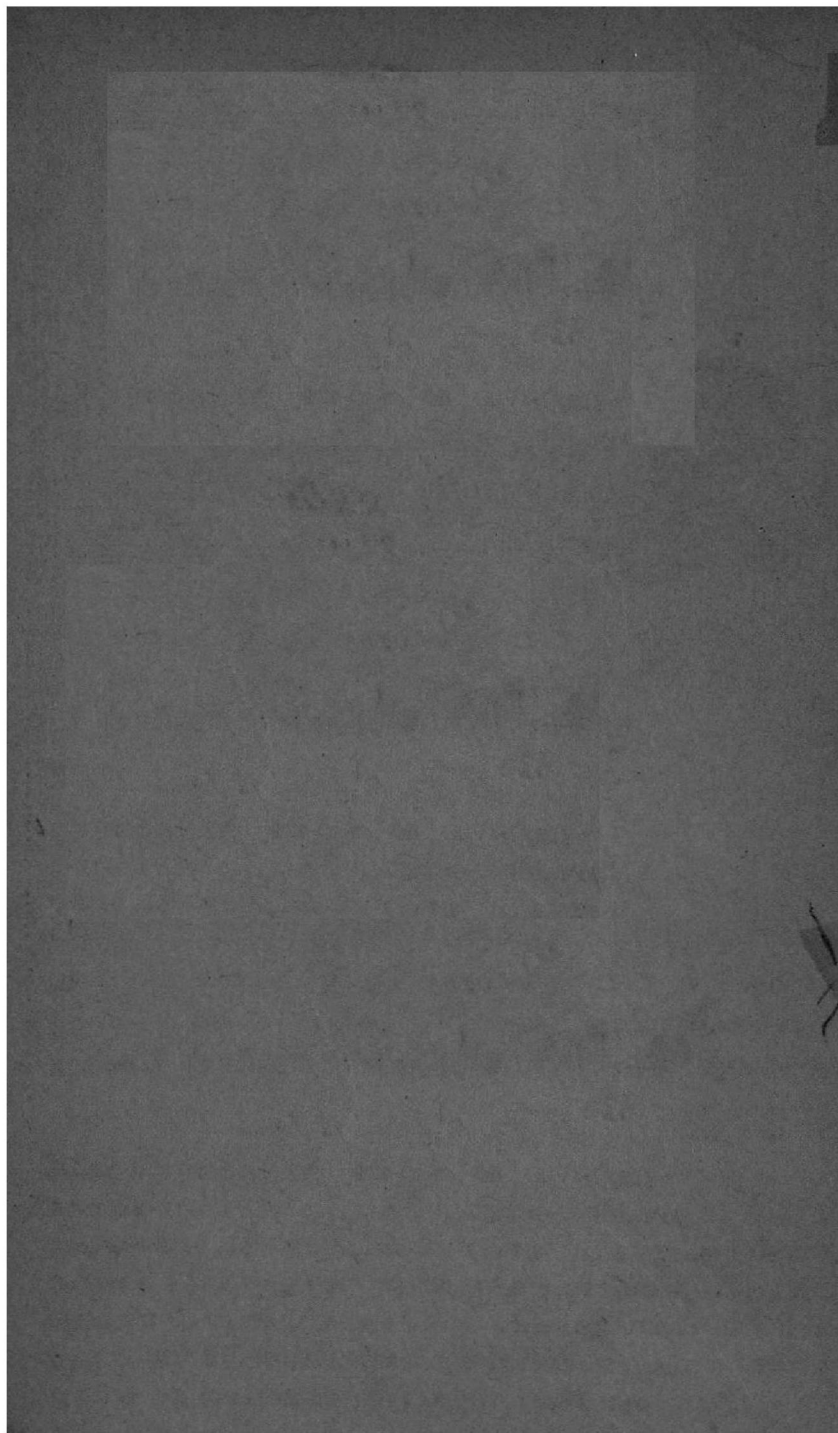
ஆர். ஜி. பதி கம்பெனி,

4, எவங்கட்ராமையா தெரு,

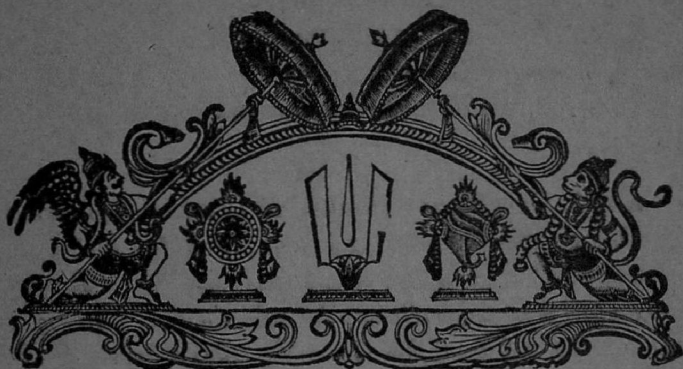
இதன் விலை]

சென்னை-1.

[ரூபா. 1-00.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீ ராமஜெயம்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமி தூது மூலமும் - உரையும்

விநாயகர் துதி

காப்பு

நீடாழி யுலகத்துமறைநாலோடைந்ததென்றுநிலை
நிற்கவே, வாடாத தவவாய்மைமுனிராஜன் மாபாரதஞ்
சொன்ன, நாளேடாக மாமேரு வெற்பாக வங்கூரெழுத்
தாணிதன், கோடாக வெழுதும்பி ராமனைப் பணிந்த
பின்பு கூர்வாமரோ.

உரை. நெடிய கடல் சூழ்ந்த இப்பூலோகத்திலே
வேதம் நாலுடனே ஐந்தாம் வேதமெனப் பிரசித்தமாக
நிலைத்திருக்கும்படி தளர்ச்சியடையாத மெய்த்தவத்தை
யுடையவேதவியாசமாகாமுனிவர் மகாபாரதஞ் சொன்ன
நாளிலே, மகாமேருவை ஏடாகவும், தனது கொம்பை
வெள்ளிய கூருடைய எழுத்தாணியாகவுங்கொண்டு அந்
தப் பாரதக் கதையை யெழுதிய விநாயகக் கடவுளைப்
பணிந்து பக்தி செய்வாம்.

சரஸ்வதி துதி

பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலேகிடந்து சங்கத், திருப்பிலே யிருந்துவையையேட்டிலே தவழ்ந்த பேதை, நெருப்பிலே நின்று கற்றோர் நினைவிலே நடந்தோரேன; மருப்பிலே பயின்றபாவைமருங்கிலே வளருகின்றாள்.

உரை. பொதியமா மலையிலே பிறந்து பாண்டியன் கீர்த்தியென்னும் பசும்பொற்றொட்டிலிலே கிடந்து சங்கப்பலகையிலே யிருந்து வையையாற்றிலே திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளால் விடப்பட்ட ஏட்டினிடமாய் எதிரேறித்தவழ்ந்த பேதையாகிய சரஸ்வதி பின்பு நெருப்பிலே போடப் பச்சோலையாய் வேகாமல் நின்று கற்றபேர் நினைவிலே நடந்து ஆதிவராகமுகக் கொம்பிலே மருவிய பூமிதேவி மருங்கிலே இலங்குங் குணமணப் பிள்ளையாக வளர்கின்ற அக்கலைமகள் என்னாவிலே நிற்கும்படிக்கு நமஸ்கரிக்கின்றேன். 2

பாடற்றொகை

தருமமெய்த் தரும னேவத் தாளிணை சிவப்ப மாயோ னரவுயிர்க் கொடியோன் பக்க வழகுறு நாடுவேண்டித் துரகத் விரத மேறித் தூதுபோய் மீண்ட பாடல் இரவியங் கதிர்போல் வீசு மிருசதத்தறுபான் மூன்றே.

உரை. தருமமே யுருவா யிருக்கின்ற தருமராஜன் தனக்காகத் துரியோதனனருகே தூதுபோகும்படி ஏவினதினாலே ஆதிபராபரவஸ்துவாகிய ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தி நாலு வேதங்களாலும் காணப்படாத பாதாவிந்தங்கள் சிவக்கக் குதிரைகட்டி யலங்கரித்த இரதத்திலே ஏழுந்தருளி அஸ்திநுபுரி யென்னும் பட்டணத்திற்குத் தூதுவகைச் சென்று சர்ப்பக்கொடியோனாகிய துரியோதனனை அழகு பொருந்திய நாடுகேட்டு அவனுடனே யுத்தப் பிரசங்கம் பேசி மீண்டதைக் குறித்த பாடல் சூரியகிரணம்போலப் பிரகாசிக்கின்ற இருதூற்றறுபத்து மூன்றும். 3

ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமி துதி

பேர்படைத்த விஜயனுடன் மும்மைநெடும் பிறவியினும் பிரியனாகிச், சீர்படைத்த கேண்மையினுற் றேருர் தற்கிசைந்தருளுஞ் செங்கண்மலைப், பார்படைத்த சுயோதனற்குப் படையெடே நமரிலெனப் பணித்த கோவைக், கார்படைத்த நிறத்தோனைக் கைதொழுவார் பிறவாழிக்கரைகண்டாரே

உரை. பூலோகமெங்கும் சவுரியத்தினாலே கீர்த்தியைப்பெற்ற அர்ச்சனன் இரணியவதை நிமித்தமாக எழுந்தருளினபோது பிரகலாதனனாகியும், இராவணவதை நிமித்தமாக எழுந்தருளினபோது விபீஷணனாகியும், பூமிபாரந் தீர்ப்பது காரணமாக எழுந்தருளினது அர்ச்சனனாகியும் இப்படி மூன்றவதாரத்திலும் பிரியாதவனாயிருந்து சிறப்பைப்பெற்ற நட்பினிலே அந்த அர்ச்சனனுக்கு ரதசாரதியாக இசைந்தருளும் செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களையுடைய திருமலை, பூமியையாளுகின்ற துரியோதனன் வேண்டினபோது அந்தப்பாரதயுத்தத்திலே நான் ஆயுதங் கையிலெடுப்பதில்லையென்று உறுதிசொன்ன தேவராஜனை, மேகவண்ணனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமியைக் கைதொழுதவர்கள் பிறப்பென்னுங் கடலை நீந்தி முத்தியாகிய கரையைக்கண்டவர்கள்4

நூ ல்

ஞானமன்பெர் டிளிதுரைத்து ஞானமுனி யகன்ற தற்பின்சாமதே, தானதண்ட மெனநிருபர் தருமமுறை மையிற் புகலுந் தகுதிநோக்கிந், தூநறுந் தண்டுளவோனைத் தூதுவிடு வதற்கெண்ணிச் சுனைகடோறு, மேனலந்தண் கிரிப்பெருந்தே னிறைக்கு மெழிற்குரு நாடனியம் புவானே.

உரை. தருமபுத்திரமகாராஜன் வனவாசம் பன்னிரண்டு வருஷமும், அக்கியாதவாசம் ஒரு வருஷமும் ஆகப் பதின்மூன்று வருஷமுந் தொலைத்து உபப்பிலா வியமென்னும் பட்டணம் வந்திருந்து, துரியோதனன் பக்கல் உலாகாமாமுனியான தன் னுடைய குருவை

யனுப்ப, திரியோதிரன் திருதராட்டிரனுமே உலாவிக்கொண்டு சஞ்சயமகாமுனியான தன்னுடைய புரோகிதனையழைத்து நீர்போய் ஞானப்பிரசங்கம் பண்ணித் தருமபுத்திராதியரை இன்னும் வனவாசமே போகத் தக்கதாகச் சொல்லி வாருமென்ன, அந்தப்படியே புரோகிதன் ஆசீர்வதித்து அன்புடனே ஞானப்பிரசங்கம் பண்ணி நீங்கள் இன்னுந் தபசு பண்ணுவதே உறுதியென்று சொல்ல, அதை மறுத்துச் சத்ருசம் மாரஞ் செய்து பிரதிக்கினை முடிப்பேனென்று வீமசேனன் சொல்லியனுப்ப, அந்தப்படியே சஞ்சயமகாமுனி போனபின்பு, சாமபேத தானதண்ட மென்னும் இராஜ நீதி முறைமைப்படி சொல்லத்தக்கவ ரென்றறிந்து பரிமளம் பொருந்திய பரிசுத்தமாகிய துளபமாலையணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவரைத் தூதுவிடுவதற்கு எண்ணிச் சனைகள்தோறஞ் செந்தினையை யுடைய தண்ணிய மலைகள் மிகுந்த தேனையிறைக்கின்ற குருநாட்குக் கதிபதியான தருமபுத்திர மகாராஜன் சொல்லுவான்.

1

செஞ்சொன்முனி சஞ்சயனுக் கியாமுரைத்த கருமமுமுன் சென்றகாலே, யஞ்சொன்முனி புரோகிதனுக் கவனிசைத்த கருமமுநீ யறிதியன்றே, நஞ்சுதனை மிக வருந்தி நன்மருந்து மந்திரமும் விரைந்துநாடா, தெஞ்சினர் தங்களைப்போல விருக்குமதோ யார்மனத்து மிருக்குஞ் சோதி.

உரை. செவ்வையான சொற்களைச் சொல்லும் சஞ்சயமகாமுனிக்கு நாம்சொன்ன வசனமும் நாமனுப்பி முன்சென்ற உலாகமகாமுனியான புரோகிதனுடனே துரியோதனன் அப்போது பேசியவசனமும் தேவாருடைய திருவுளமே அறியுமல்லவோ? விஷத்தை அதிகமாகக் குடித்து அது தீர நல்ல மருந்தும் மந்திரமும் உயிர் நீங்குவதற்கு முன்னே விசாரியாமல் ஜீவனை விட்டவர்கள் போல நாங்கள் போகாத படிக்கு ஒரு புத்தி எங்களுக்குப் போதிக்கவேண்டும். சர்வலோகத்தார் மனதிலு மிருந்து விளையாடுகின்ற சோதி சொருபரேயென்று பின்னுஞ் சொல்லுகிறான் தருமராஜன்.

2

அருஞ்சமரம் புரியும்வகை யவருரைத்தா ரானுலு
மறமொன்றின்றிப், பெருஞ்சமரம் விளைக்குமது கட
னன்றென் றருள்வெள்ளம் பெருகக்கூறும், பொருஞ்
சமர நெடுமுரசப் பூங்கொடியோன் றனைநோக்கிப் புயப்
போர்வாண, னிருஞ்சமரத் தொலைத்தபிரா னினைஞரையு
முடனிருத்தி யியம்புவானே.

உரை. குருகேஷத்திரப் பூமியிலே அரிய யுத்தஞ்
செய்யத்தக்கதாகத் துரியோதனாதியர் சம்மதிப்பார்களா
னாலும் அது நன்றன்று, நாம் முந்தி யுத்தஞ் செய்யச்
சம்மதித்துச் சொல்லுகிறதும் முறையல்லவென்று
கிருபாவெள்ளம் பெருகும்படி சொல்லிய பொருகின்ற
நெடிய முரசக்கொடி படைத்த தருமபுத்திர மகாராஜ
னைப் பார்த்து மேகம்போன்ற ஆயிரம் புயங்களையுடைய
போரிற் சிறந்த வாணசுரனை ஜயித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண
சுவாமியானவர் வீமசேனன் அர்ச்சுனன் நகுலன் சகா
தேவன் என்று சொல்லப்பட்ட இளைஞரையுங் கூட
வைத்துக்கொண்டு இவ்வாறு சொல்லத் தொடங்கினார்.

செய்வரா வினமுகளுந் திருநாடுபெற நினைவோ
சென்றுமீளப், பைவரா யருங்கானிற் பயின்றுதிரி தர
நினைவோ பகைத்தபோரி, லுய்வராரெனவிரைவி
னுருத்தெழுந்து பொரநினைவோ வுண்மையாக,
வைவரா மவனிபர்க்கு நினைவேதென் றருள்புரிந்தா
னமரர் கோமான்.

உரை. வயலெங்கும் வராலினங்கள் குதித்து விளை
யாடுகின்ற சிறந்த குருநாடு வாங்கிக்கொண்டு அரசாட்சி
செய்ய நினைவோ, மறுபடியும் பழையபடியே துன்ப
முடையவராய் வனத்திற்சென்று வசித்திருந்து திரிய
நினைவோ, அல்லது பகைத்துச் செய்கின்ற யுத்தத்தில்
பிழைப்பார் யாரென்று சொல்லத் துரியோதனாதியரைப்
பிரதிக்கினைப்படியே கோபித்துப் பொருது ஜயிக்க
நினைவோ, ஐவராகிய உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்
கின்ற உண்மையான எண்ணம் என்னவென்று கேட்
டருளினார். ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவரானவர்.

வயிரமெனுங்கடுநெருப்பை மிகமுட்டி வளர்க்கினு
யர் வரைகாடென்னச், செயிரமரில் வெகுளிபொரச்

சேரவிரு திறத்தேமுஞ் சென்று மாள்வோங், கயிரவமுந்
தாமரையுங் கமழ்ப்புனைக் குருநாட்டிற் கலந்துவாழ்,
வுயிரணையாய் சந்துபட வுரைத்தருளென் றுனறத்தி
னுருவம் போல்வான்.

உரை. வைராக்கியமென் னுங் கரோமாகிய நெருப்பை
அதிகமாக மூட்டிவளர்த்தால் உயரவளர்ந்து தானே
விழைத்தெரிந்து மாய்ந்துபோகின்ற மூங்கிற்காடுபோல்
குற்றம் பொருத்திய புத்தத்திலே கோபமூண்டு இரண்டு
திறத்தேனும் போய் ஒருமிக்க மாண்டுபோவோம். அப்
படி வராமல் செவ்வல்லியுந் தாமரை மலரும் பரிமளிக்
கின்ற வயல்கள் சூழ்ந்த குருநாட்டிலே அம்மலர்களைப்
போல நாங்கள் விரோதமில்லாமல் கலந்து வாழும்படி
எங்களுயிரை பொத்த ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவரே! நீர் தூது
சென்று பயன் படும்படி அவர்களையும் எங்களையும்
கூட்டியருளவேண்டு மென்று சொல்லினார் தருமத்தின்
வடிவம்போல விளங்கிய தருமபுத்திரர். 5

அரவுயர்த்தோ னுடன்மறுசூதாடி நீர்வென்ற வந்
நாளவன்றான் சொன்ன, விரதமொழி தவறாமல் வெங்
கானம் போய்மீண்டிர் வெய்யோனுங்கள், குருநிலத்
திற்பா தியினிக் கொடாதிருந்தா லாங்கவனைக் கொன்று
போரி, விருநிலத்தை யாளவினித் துணிவதே கட
னென்ற னெம்பிரானே.

உரை. சர்ப்பக்கொடிபடைத்த துரியோதன னுடன்
மறுபடியுஞ் சூதாடி நீங்கள் வென்றபோது அவன்
சொல்லிய சத்தியஞ்சொற் றவறாமல் பன்னிரண்டு வரு
ஷம் வனவாசமும், 1-வருஷம் அக்கியாதவாசமும்
போய் வந்தீர்கள். வெய்யவனாகிய அந்தத் துரியோத
னன் உங்களுடைய குருதேசத்தில் பாதியைக்கொடா
மற் போனானாகில் அப்போது அவனைக்கொன்று போர்
முகத்திலே பெரிய பூமியை ஆளுகைக்கு இனித் துணி
வதே முறைமை யென்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர். 6

குரவரையுங் கிளைஞரையுங் குலத்துரிய துணைவரை
யுங் கொன்றுபோர்வென்,றவனெடுங் கடலாடையவனி

யெலாந்தனியாளு மரசுதன்னிற், கரவுரையு மனத்தாதை
முனிக்குரைத்த மொழிப்படியே கானகந்தோறு, மிரவு
பகற் பலமூல சாக நுகர்ந் துயிர்வாழ்த லினிதுநன்றே.

உரை. துரோணசாரி முதலிய ஆசாரியரையுஞ்
சல்லியன் முதலிய சுற்றத்தாரையும் இன்னும்பாட்டன்
மாமன் மைத்துனன் முதலான பேரையும் கொன்று
போரில் வென்று சப்திக்கின்ற நெடியகடலை ஆடையாக
வுடைய பூமி முழுவதுந் தனியாளுகிற அரகைப் பார்க்
கிலும் கபடந்தங்கிய மனத்தையுடைய பெரிய தகப்பனா
ராகிய திருதராட்டிரன் சஞ்சயமுனியுடனே சொல்லி
யனுப்பிய சொற்படியே வனந்தோரும் போய் இரவும்
பகலும் காய் கனி கிழங்கு சரகுகளைப் புசித்துக் காலம்
போக்குகிறதே மிகவும் நல்லதென்றார் தருமபுத்திரர். 7

கோதிலானிந்தமொழி கூறுதலுமாமாயன் கூறலுற்
ருன், மோதமருக் கிளைத்துநீர் மொய்த்தபெருங் கான
கத்தே முடுகிச்சென்றார். பூதலத்தோரேசாரோ புகன்ற
பெரு வஞ்சினமும் பொய்த்திடாதோ, நீதியோவெனவு
ரைத்தா னுங்கதற்கு நிகழ்தரும நிகழ்த்தலுற்றான்.

உரை. பழதில்லாத தருமபுத்திர மகாராஜர் இந்த
வசனஞ் சொன்ன மாத்திரத்திலே ஆதிமூலமான ஸ்ரீ
கிருஷ்ணதேவர் சொல்லுவார். தருமபுத்திரரே! நீங்கள்
எதிர்த்துப் போர்செய்கின்ற யுத்தத்திற்குத் தோற்று
மரங்கள் நெருங்கிய பெரிய வனத்தினிடத்திலே வாசம்
பண்ண விரைந்துபோனால் பூலோகத்தி லுண்டான
போர் தாயாதியுடனே யுத்தம்பண்ணி ஜயிக்கமாட்டாமற்
போனார்களென்று ஏசமாட்டார்களோ? தம்பி...
சொன்ன சபதமும் பொய்யாய்ப் போகாதோ? இது நீதி
யாகுமோ வென்று சொல்லினார். அதுகேட்டுப் பின்
னுஞ் சொல்லுவார் தருமபுத்திரர்.

நீ தூதுநடந்தருளி யெமது நினைவவர்க் குரைத்தா
னினைவின் வண்ணந், தாதுதியளிமுரளுந் தன்பதியுந்
தாயமுந்தான் ருராகின், மீது துவளைக்குலமும் வலம்

புரிபு மிகமுழங்க வெய்யகாலன், மாதூதர் மனங்களிக்
கப் பொருதெனினும் பெறுவனிது வசையுமன்றே.

உரை. சர்வஞ்ஞான தேவரீர் எங்கள் நிமித்தந்
தூரியோதனனிடத்து தூதுசென்று எங்களுடைய எண்
ணத்தைத் தூரியோதனனாதிபர்க்கு சொல்லினால் அந்
தப்படியே மகரந்தப்பொடியை யூதி வண்டுகள் முறலு
கின்ற குளிர்த்தபூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்தநகரத்தில் எங்கள்
பங்குக்குரிய செல்வத்தையும் கொடாமல் போனானாகில்
அதன்மேல் ஊதப்பட்ட இடம்புரிச் சங்குகளும் வீரக்
கொம்பு முதலிய நானாவித வாத்தியங்களும் மிகுதியாக
முழங்கக் கொடிய எமதூதர் மனங்களிக்கும்படி போர்க்
களத்தில் யுத்தஞ்செய்தாகிலுந் தாயாதி பாசமாகிய எங்
கள் பூமியைப் பெறுவேன். இது எமக்கு அபகீர்த்தி
யல்லவென்று பின்னுஞ் சொல்லுவார் தருமபுத்திரர். 9

முந்தூர்வெம் பணிக்கொடியோன் மூதூரினடந்
தூழுவர் முன்றிரோறு, நந்தூரும் புனனுட்டின் றிறம்
வேண்டு நாடொன்று நல்கானாகி, லைந்தூர்வேண்
டவையிலெனி லைந்திலவேண் டவைமருத்தா லடுபோர்
வேண்டு, சிந்தூரத் திலகநுதற் சிந்தூரத்தின் மருப்
பொசித்த செங்கண்மாலே.

உரை. சிந்தூரத்திலகம் பொருந்திய மதயானைக்
கோடுமுறித்த வீரம்பொருந்திய சிவந்த கண்களையுடைய
மாயனே! முந்தி யூருகின்ற வெவ்விய சர்ப்பக்கொடியை
யுடைய தூரியோதனனது பழைய பதியான அஸ்தினு
புரத்திற்குத் தேவரீர் எழுந்தருளிப் பள்ளர் முற்றங்கள்
தோறுஞ் சங்கினங்கள் ஊருகின்ற நீர்வளம் பொருந்திய
நாட்டைக் கேளும்; அது கொடானாகில் எங்கள் ஐந்து
பேருக்கும் இந்திரப்பிரஸ்தம், மகேந்திரப்பிரஸ்தம்,
அவந்தி, வாரணாபுரி அஸ்தினுபுரி என்கிற ஐந்தூரா
கிலும் கேளும்; அவை யில்லையென்று மறுத்தானாகில்,
ஐந்து மனை கேளும்; அவையும் இல்லையென்றால் யுத்
தத்திற்குச் சம்மதித்து வாரும் என்றார் தருமபுத்திரர்.

மூத்தோன்மற் றிவையுரைப்ப விளையோன்வெஞ்
சினமனத்தின் மூலமுள, நாத்தோமி லுரைபதறக் கது
மெனவுற்றெழுந்திறைஞ்சினூலமெல்லாம், பூத்தோனே
பூந்தவிசிற் பூவைபுணர் மணிமார்பா புன்மையாவுந்,
தீர்த்தோனே யூனமிலான் மானமிலா துரைப்பதற்கென்
செய்வதென்றான்.

உரை. மூத்தவராகிய தருமபுத்திர மகாராஜர் இந்த
வசனஞ் சொல்ல, வீமசேனன்கேட்டு அவன்மனதிலே
கோபம் அதிகரிக்க நாவினிடத்தில்குற்றமில்லாதசொற்
கள் பதறச் சீக்கிரத்தில் வந்து எழுந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ண
தேவரைப் பணிந்து பூலோக முழுவதும் உண்டாக்கின்
வரே! பதுமாசனத்தி லிருக்கின்ற மகாலக்ஷ்மி பொருந்
திய கௌத்துவாபரணந் தரித்த மாற்பையுடையவரே!
நம்பினபேர்குறைகளைத்தீர்த்தவரே! குற்றமற்ற அண்ண
னாவர் மானமில்லாமற் சொல்வதற்கு நான் செய்வ
தென்ன வென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் அந்த வீம
சேனன்.

11

விரிகுழற் பைந் தொடிநாளி வேத்தவையின் முறை
யிடுநாள் வெகுளேலென்று, மரபினுக்கு நமக்கு மூல
குள்ளவுந் தீராதவசையே கண்டாய், எரிதழற்கானக
மகன்றுமின்ன மும்வெம்பகை முடிக்கவினையா நின்றாய்,
அரவுயர்த்தோன் கொடுமையினு முரசுயர்த்தோ யுன
தருளுந் கஞ்சினேனே.

உரை. விரித்த கூந்தலையும் பசியவளையலையுமுடைய
திரௌபதி நாணமடைந்து 3-லட்சத்து 66000-பட்ட
வர்த்தனரும் 5-லக்ஷத்து 99000-மகுடவர்த்தனரும்பதி
னென் பூமி மன்னர் மண்டலீகரும் இராஜவர்க்கமும்
வீஷ்மாச்சாரி கிருபாச்சாரி அசுவத்தாமர்கன்னன்சகுனி
சல்லியன் ஆதிரதர்மகாரதர்சமரதர் அரத்தரதர்முதலிய
சமஸ்தபேரும் நிறைந்த இராஜசபையிலே மானபங்கம்
பண்ணுவித்த நாளில் தஞ்சமில்லாதவர் போல முறை
யிட்டபோது நீகோபியாதேயென்று சொல்லி குருகுலத்
துக்கும் நமக்கும் பூலோகமுள்ளளவுந் தீராத பழிப்பு

வசன முண்டாக்கினீர்; அதுவுமல்லாமல் கள்ளக்கயிறு கொண்டு சூதாடித்தீப்படுகின்ற காதேபோகச் சொல்லி விட அதை நீக்கியும் இன்னமும் அக்கொடியபகையை முடிக்க இளைக்கின்றீர்; ஆதலால் துரியோதனனுடைய கொடுமையைப் பார்க்கிலும் தருமபுத்திரரே உம்முடைய கிருபைக்கு மிகவும் பயந்தேனென்றுஞ் சொல்லுவான் வீமசேனன்.

12

காளைவுளைவிடுத்தகண்ணிலாவருளிலிதன்காதன் மைந்தன் ருளுந் தரணியெல்லா மொருகுடைக்கீழ் நீயாளத்தருவனின்றே, மேனாண்முரிமையறக்கவர்ந்த பெருந் துணைவனுனை வேருதவண்ணம், வாணா வான வர்கோன் றன்பதமற் றவன்றனக்கே வழங்குவேனே.

உரை. உம்மை வனவாசம் போகச்சொன்ன கண்ணில்லாத திருதராட்டிரனுடைய ஆசைமிகுந்த குமாரனான துரியோதனன் தானானுகின்ற பூலோகமெல்லாம் ஒருகுடைக்கீழ் இன்றைக்கே நீயாளத்தருவேன், அல்லாமல் முன்னாளில்நம்முடைய ஆகியான நாட்டைக்கைக் கொண்ட அந்தத் துரியோதனன்தேவரீரை வெறுத்து விடாதபடி அவனுக்குவீரசொர்க்கத்தையாரும்படிஇந்திரபதத்தைத் தருவேனென்றுபின்னுஞ்சொல்லுவான் வீமசேனன்.

13

போர்முடித்தா னமர்பொருதுபுலம்புறுசொற்பாஞ் சாலி பூந்தண்கூந்தர், கார்முடித்தா னினையோர்முன் கழறியவஞ் சினமுடித்தான்கடவுட்கங்கை, நீர்முடித்தா னிரவொழித்தா நீயறியவசையின்றிநிலைநின்றோங்கும், பேர்முடித்தா னிப்படியே யார்முடித்தா ரிவனுடனே பிறப்பதே நான்.

உரை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரே! எங்களண்ணு துரியோதனனுடனே யுத்தஞ்செய்து முடித்தார். மேகம் போன்ற கூந்தலையும் புலம்புகின்ற சொல்லையுமுடைய கிரௌபதியை முடிக்கச் செய்தார். தம்பிமார் சபையிலே பேசிய சபதங்களையும் முடிப்பித்தார். தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கங்காஜலமெடுத்தஉருத்திரதேவர்கையிலே

பிர்ம கபாலங்கொண்டு இரப்பதைத் தவிர்த்தருளிய உம் முடைய சித்தமறியப் பூலோகத்திலே நிலைநின்றுயர்ந்த கீர்த்திமானென்னும் பேர் பிரசித்தமாக முடித்தார். இப்படி யாவர் முடிக்கப் போகிறார்கள்? இவருடனே பிறந்த நான் கீர்த்தி பெற்றது போதுமென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் வீமசேனன்.

அணிந்துவரும் சமரிலெதிர்த் தரவுயர்த்தோ னுடனரச ருடலமெல்லாந், துணிந்திரண்டு படப் பொருது தொல்லையுல கரசாலத் துணிவதல்லாற் றணிந்தறமுங் கிளையுறவுங் கொண்டாடித் தானின்னந் தனித்துதேவிப், பணிந்திரந்து புவிபெற்றுண் டிருப்ப தற்கே துணிகின்றான் பட்டபாடே.

உரை. போர்க்கோலங்கொண்டு வருகிற பெரிய யுத்தத்திலே எதிர்த்துச் சர்ப்பக்கொடியையுடைய துரியோதனாகியரையும் அவனுக்குச் சகாயமாய்வரும் அர சர்களுடைய சரீரங்களெல்லாம் இரண்டு துண்டாகும் படி போர்செய்து பழைய பூலோகமுழுவதையும் அர சாட்சி செய்யத் துணிவதைவிட்டுப் பொறுமைகொண்டு தருமத்தையும் உறவையும் பாராட்டி இன்னமும் ஒப் பற்ற தூது விடுத்து அவனைவணங்கிப் பூமியை யாசித் துப் பெற்றுக் கொண்டு சௌக்கியமாகப் புசிக்கவே யெண்ணுகின்றார் தருமபுத்திர மகாராஜர் இவர் பட்ட பாட்டை என்ன சொல்வேனென்றான் வீமசேனன். 15

பரிவுடன்மற் றிவைகூறும் பவனகுமா ரனை மலர்க்கை பணிந்துநோக்கிக், குருகுலத்தோர் போ ரேரே குற்றமது பார்க்குங்காற் சுற்றமில்லை, யொரு குலத்திற் பிறந்தார்க ளுடன்வாழும் வாழ்வினைப்போ லுறுதியுண்டோ, விருவருக்கும் வசையன்றோ விரு நிலங்காரணமாக வெதிர்ப்ப தென்றான்.

உரை. இப்படிப் பரிவுடன் சொல்லிய வாயுபுத்திர னாகிய வீமசேனை மலர்போன்ற கையாலமர்த்திப் பார்த்து குருகுல சிகாமணிய வீமா! குற்றம் பார்க்கு மிடத்திற் சுற்றமுண்டோ? ஒரு குலத்திலே பிறந்த

அண்ணன் தம்பிமாருடனே கூடிவாழும் பெருமையைப் பார்க்கினும் வேறுமொரு கீர்த்தியுண்டோ? இப் பூமண்டலத்தைப் பெறுவது காரணமாக எதிர்ப்பது நம்மிருவருக்குங் குற்றமல்லவோ வென்றும், பின்னுஞ் சொல்லுவார் தரும புத்திரமகாராஜன். 16

உரிமையுடன் நம்பியான் றுணர்வறியர் மையினவைக்க னுரைத்தமாற்றம், பரிபவமோ கேட்டோர்க்குப் பரிபவமென் பதுபிறராற் பட்டாலன்றோ, கருதிலதும்ற் றெவர்க்கு மொவ்வாதோ கண்மலரிற் கைபடாதோ, மொருதொழிலுங் கடைநிலத்திற் கிடந்ததே பென மொழிந்தான் புகழே பூண்பான்.

உரை. உருமையுள்ள தம்பிமார்க ளறியாமையிலே சபையிலே சொன்னவார்த்தைகள் நமக்கு இழிவை யுண்டாக்குமோ? இழிவென்பது அன்னியராற் சொல்லப்பட்டதல்லவோ? அது நினைக்குமிடத்தில் ஒருவருக்கும் பொருந்தாதோ? கண்மலரிற் கைபட்டால் அந்தக் கையைத் துணிக்கலாமோ? யுத்தம் பின்ன லிருக்கவேயிருக்கின்றதென்றார் கீர்த்தியையே தரிக் கின்ற தருமபுத்திர மகாராஜன். 17

சூடுகின்ற துழாய்முடியோன் சுருடனே முனிவர்களுஞ் சுருதிநான்குந், தேடுகின்ற பதஞ்சிவப்பத் திருநாடு பெறதுது செல்லவேண்டாம், வாடுகின்ற மடப்பாவை தன்வரமு மென்வரமும் வழுவாவண்ணங், கோடுகின்ற மொழியவன்பா லெனைத்துது விடுகவினிக் கொற்ற வேந்தே.

உரை. துளபமாலையணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தேவர்களும் முனிவர்களும் நான்கு வேதங்களும் இன்னுந் தேடுகின்ற பாதங்கள் சிவப்ப நாம் நம் முடைய திருநாடு பெறும்பொருட்டுத் தூது செல்ல வேண்டாம். வாடுகின்ற திரௌபதியினுடைய பிரதிக் கிணையும் என் சபதமும் நிறைவேறும் பொருட்டு துரியோதனனிடத்தில் என்னைத் தூதனுப்பும் தரும புத்திரரே என்றான் வீமசேனன். 18

மலைகண்ட தெனவென்கை மறத்தண்டின் வலிகண்டு மகவான்மைந்தன், சிலைகண்டு மிருவர்பொருந்திறல்கண்டு மெமக்காகத் திருமானின்ற, நிலைகண்டு மிவள்விரித்த குழல்கண்டு மிமைப்பொழுதி னேரார்தம்மைக், கொலைகண்டு மகிழாம லவன்குடைக்கீ முயிர்வாழக் குறிக்கின்றாயே.

உரை. மலையைக் கண்டதென என் கையிலிருக்கின்ற தண்டாயுதத்தினுடைய பிரபலங்களும், அருச்சுனனுடைய காண்டபத்தின் வலிமைகளும், நகுலசகாதேவருடைய வல்லமைகளும், நமக்குச் சகாயமாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிருக்கும் நிலைமையைக் கண்டும், இந்தத் திரௌபதை விரித்த கூந்தலைக் கண்டும், ஒரு நிமிஷ மாத்திரத்தில் துரியோதனாதிபரைச் சர்வசங்காரம் பண்ணி மகிழ்ச்சியடையாமல் பகையாளியுடைய குடையின் கீழே வாழும்படி குறித்திருக்கின்றீர் தருமபுத்திரரே என்றான் வீமசேனன். 19

வெம்புய வீமனும் வெகுண்டு மீண்டுமிவை யெடுத்துரைப்ப மேகமேனிப், பைம்பொனெடுந் தனித்திகிரிப் பரந்தாமன் கருணையுடன் பரிந்துநோக்கி, யம்புவியின் முன்பிறந்தோ ரரசுநெறி முறையுறைத்தா லதுகளோமற். றம்பியரு மறுப்பரோ தலைவலினிக் கடுங்கோபந்தணிகவென்றான்.

உரை. வலிய புயமுடைய வீமசேனன் மறுபடியுங்கோபித்து இந்த வசனங்கள் சொல்ல, மேகம்போன்ற திருமேனியும் பசும்பொன் போன்ற நெடிய சக்ராயுதமுடைய கிருஷ்ணபகவான் கிருபையுடன் பரிவுகொண்டு பார்த்து இப்பூமியின்மீது முன்பிறந்த தமையன்மார் இராஜநீதி முறைமைச் சொன்னால் அதைக் கேளாமல் தம்பிமார் மறுப்பார்களோ! தலைமைபெற்ற வீமசேனனே! இனிக் கடிய கோபத்தைத் தணிக்கக் கடவாயென்று திருவுளம் பற்றினார். 20

மைக்கால முகிலூர்தி வானவர்கோன் நிருமதலை வணங்கி நின்று, முக்காலங் களுமுணறு முகுந்தனுக்கு

முதல்வனுக்கு மொழிவான் மன்றோ, வக்காலம் பொறுத்தவெலா மமையாம லின்னமிருந் தறமே சொன்னா, லெக்காலம் பகைமுடித்துத் திரௌபதியுங் குழன்முடிக்க விருக்கின்றனோ.

உரை. மைபோலுங் கரியமேக வாகனான தேவேந்திரனுடைய குமாரனான அருச்சுனன் வணக்கஞ்செய்து நின்று திரிகாலங்களையும் அறியும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுக்கும் தருமபுத்திரருக்கும் சொல்லியதாவது, அந்தக் காலத்தில் துரியோதனன் பண்ணிய குற்றங்களைப் பொறுத்த பொறுமைகளெல்லாம் போதாமல் இன்னமுந் தருமத்தையே பாராட்டினால் எந்தக் காலத்தில் பகையை முடித்துத் திரௌபதை கூந்தலை முடிக்க விருக்கிறாளென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான். 21

தேவராயினும்பழைய தயித்தியராயினு மற்றுஞ் செப்புகின்றோர், யாவராயினு மெதிர்த்தோ ருயிருணவென்றிருப்பதுவேயென்கைவாளி மூவராயவர்களுக்கு முதல்வனாகிய மூர்த்திமுகிறேய்ப்புக, மீவராலுகளும் வயற்குரு நாடென் னிவனவன்பால் வேண்டுமாறே.

உரை. தேவர்களாலும் பழைய அசுரர்களாலும் பின்னுஞ் சொல்லுகின்றவலிமை பெற்றபேர் எவர்களாலுமீ எதிர்த்தபேர்களுடனே உயிரைத் தனக்குப் புசிப்பென்று நினைத்திருப்பதென் கைப்பாணம். திருமூர்த்திகளுக்கு முதல்வரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரே! மேகந்தோய்கின்ற கழுகின்மேல் வராலினங்கள் பாய்கின்ற கழனிகள் சூழ்ந்த குருநாட்டை என்ன நிமித்தம் இந்தத் தருமபுத்திரர் துரியோதனனிடத்தில் வேண்டுகின்ற பின்னுஞ் சொல்லுவான். 22

திண்டாத கற்புடைய செழுந்திருவைத் துகிலுரியச் செயலொன்றின்று, தீண்டானே கரியானே நிமலாவென்றுற்றினளாய் நின்றுசோர, மாண்டார்போ லதுகண்டு மன்னவையில யாமிருந்தமாசுதீர, வேண்டாவோ வேண்டுவது மேம்படுதல் லறமேயோ வேந்தர்வேந்தே.

உரை. அக்கினியைப்போன்ற தீண்டத்தகாத பதி
 விரதமுடைய துரௌபதையைச் சபையிலே துரியோத
 நன் துற்சாதனனைவிட்டுத் துகிலுரிந்தபோது அவள்
 யாதொரு செயலுமில்லாதவளாய், நெடிய விராட்டு
 சொருபத்தையுடைவனே! நீலவண்ணனே! நிமலா
 வென்று முறையிட்டவளாகி நின்றுசோர்வடைய
 அதை கண்டும் மாண்டவர்களைப்போலவே இராஜ
 சபையிலே நாம் இருந்த குற்றந் தீரவேண்டாமோ?
 அவனிடத்தில் பூமியை இரந்து கேட்பது நல்ல
 தருமந்தானோ? அரசர்க் கரசனாகிய தருமபுத்திரரே
 என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் அருச்சுனன். 23

பொன்னாருந் திகிரியினுன் போனாலும் பொறை
 வேந்தன்புகன்றவெல்லாஞ், சொன்னாலுமவன்கேளான்
 விதி வலியாற் கெடுமதிசுண் டோன்றாதன்றே, யெந்
 நாளு முவர் நிலத்தில் னென்முனைவித் திடினும்வினை
 வெய்திடாது, பன்னாகந் தனக்கமிர்தங் கொடுத்தாலும்
 விடமொழியப் பயன்கொடாதே.

உரை. பொன்போன்ற பிரகாசத்தையுடைய சக்ர
 தரனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் தூதராகப்போனாலும்
 தருமபுத்திரர் சொன்ன வார்த்தைகளெல்லாஞ் சொன்
 னாலும் அந்தத் துரியோதனன் கேளான். விதியின்
 வலியால் கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோன்றாது. எந்
 நாளும் உவர் நிலத்திலே நல்லவிதைகளை விதைத்தா
 லும் வினையமாட்டா. நச்சுப்பல்லையுடைய பாம்புக்குப்
 பால்வார்த்து வளர்த்தாலும் விஷத்தையல்லது
 வேறொரு பயனைக் கொடாது. 24

பார்த்தனிலை புகன்றிறைவன் பணித்தருள
 விருந்த தற்பின் பரிவினோடுந், தீர்த்தனிரு பதமிறைஞ்
 சித் தருமனையுங் கைதொழுது சினங்கொள்வேலா,
 னீந்தநெடுங் கடலெழு பாரடலைவர் பெறுவரெனு
 நிகழ்ச்சி பொய்யோ, கோத்தருமந் தனிலாண்மை கூரு
 தோ கூறுகநீ கொற்ற வேந்தே.

உரை. அருச்சுனன் இந்த வசனஞ் சொல்லக் கிருஷ்ணபகவான் கையமர்த்த, அவனிருந்தபின்பு, நகுலனன்புடனே கிருஷ்ணபகவானுடைய உபயபாதங் களையும் வணங்கியும் வணங்கித் தருமபுத்திரரையும் தொழுது, ஜலமயமான சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமியைப் பெருமை பொருந்திய பஞ்சபாண்டவர்கள் பெறுவார்களென்று சொல்வது பொய்யோ? தருமபுத்திர மகாராஜனுடைய சவுரியஞ் செல்லாதோ? சொல்லுக நீ வெற்றியையுடைய அரசனெயென்று பின்னுஞ் சொல்வான். 25

கேவலந்தீர் வலியபகை கிடக்கமுதற் கிளர்மழைக்குக் கிரியொன்றேந்து. கோவலன்போ யுரைத்தாலுங்குருநாடு மரசுமவன் கொடுக்கமாட்டா, னாவலம்பூ தலத் தரசர் நாடிநீந்தோ மெனநம்மை நகையாவண்ணங், காவலன்றன் படைவலியுமெமது தடம் புயவலியுங் காணலாமே.

உரை. கேவலமாகத் தீர்த்ததற்கு அரிய பகையிருக்க, மேகஞ் சொரிகின்ற அதிக மழைக்குப் பசுத்திரனைக் காக்கும்பொருட்டு கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாக வேந்திய கிருஷ்ணபகவான் தூதுபோய்ச் சொன்னாலும், நமது குருநாட்டையும் அரசையும் அத் துரியோதனன் கொடுக்கமாட்டான். ஆகையாலே சம்புத்திவாகிய இந்தப் பூமியிலே யிருக்கின்ற அரசர்களெல்லாரும் நமது நாட்டை நாமிழந்தோமென்று நகையாதிருக்கும்படி துரியோதனுடைய சேனை வலிமையும் விசாலமாகிய புயவலிமையும் பார்க்கலாமென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் நகுலன். 26

அன்னநடை யரம்பைதனை யவுணர்கவர்ந் திடவிமையோ ரரசுக்காக, முன்னமவருடன்பொருது சிறைமீட்டா னங்குலத்து முதல்வ னன்றோ, மன்னவையில் யாங்காண மடவரலைத் துகிலுரிந்த வலியோன்றன்பா, வின்னமிரந் தவன்குடைக்கீ ழிருந்தகானம்மையுலகென் சொலாதே

உரை. அன்னம்போன்ற நடையுடைய ஊர்வசியை அசுரர்கள் கவர்ந்துகொண்டுபோக அவள் பயந்து

முறையிடுவதுதெரிந்து இந்திரன் பொருட்டு முற்காலத்
திலே அந்த அசுரருடனே வானில் ரதத்தைக் கடாவி
யுத்தஞ்செய்து சிறைமீட்டவன் நம்முடைய குலத்தலைவ
னாகிய புருரவச் சக்ரவர்த்தியல்லவோ! இராஜசபை
யிலே நாம் காணும்படி துரௌபதியைத் துகிலுரிந்த
துரியோதனனிடத்தில் இன்னும் யோசித்து அவன்
குடைநீழலில் இருந்தால் நம்மையுலகமென் சொல்லா
தென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் நகுலன். 27

கானெறிபோய்க் கறந்துரைந்து கடவநாட் கழித்த
தற்பின் கானநீங்கி, யினமிலா வகைவந்தார் நந்துணைவ
ரெனச்சிறிது மிறங்கானாகின், மாநகரும் வளநாடு முரி
மையுந்தன் மொழிப்படியே வழங்கானாகிற், றுன்றியாத
வன் பிறர்போய்க் கற்பித்தா லறிவனோ தரணிவேந்தே.

உரை. வனவாசம் பன்னிரண்டு வருடமும், அஞ்
ஞாதவாசம் ஒரு வருடமும் இருந்து கழிந்ததற்பின்,
நாட்டைவிட்டு ஈனமில்லாதபடி வந்தார்கள். அண்
ணன் தம்பிமார்களைன்று கொஞ்சமு மிரக்கஞ் செய்யா
னாகில் தாயாதிபாகத்தையும் மகத்தாகிய தமது நகரை
யும் வளமை தங்கிய நாட்டையும் முன்சொல்லியபடி
கொடாமற் போவானாகில். தானேயறியாதவன் ஒருவன்
போய்ச் சொன்னால் அறிவானோ? பூமிக்கரசான தரும
ராஜாவே என்றான் நகுலன். 28

நகுலனிலை யுரைத்ததற்பி னன்றெனக்கை யமைத்
தருளி நகுலன்சொல்லு, மிகல்விஜயன் றன்மொழியுந்
திறல்வீம னியம்பியதும் யாவுங்கேட்டோம், புகலரிய
வுணர்வுடையோய் புகழுடையோய் திறலுடையோய்
புகளீயென்ன, முகிலினைய திருமேனி முகுந்தனுக்கு
மனமுருக மொழுகின்றனே.

உரை. நகுலன் இந்த வசனஞ் சொல்ல, நல்ல
தென்று கையமர்த்தருளி நகுலன்சொன்னதும் வலிமை
யுடைய அர்ச்சுனன் சொன்னதும் சவுரியத்தையுடைய
வீமசேனன்சொன்னதும் எல்லாந்தெரிந்தோம். சொல்
லுதற்கரிய அறிவையும் கீர்த்தியையும் உடைய சகா

தேவா! உனது கருத்தைச் சொல்லென்று கிருஷ்ணபகவான் கேட்க, மேகவண்ணனான திருமால் திருவுள்ளமுருகும்படி சொல்லுவான் சகாதேவன். 29

சிந்தித்த படியுநீயுஞ் சென்றாலென் னொழிந்தாலென் செறிந்ததூறு, மைந்தர்க்குண் முதல்வனிலம் வழங்காமலிருந்தாலென் வழங்கினாலென், கொந்துற்ற குழலிவளுமுடித்தாலென் விரித்தாலென் குறித்தசெய்கை, யந்தத்தின் முடியும்வகை யடியேற்கு தெரியுமோ வாதிழர்த்தி.

உரை. ஆதி நாராயணனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானே! நீர் நினைத்தபடியே தூது போனாலென்ன, போகாதிருந்தாலென்ன, துரியோதனன் பூமி கொடாவிட்டாலென்ன, கொடுத்தாலென்ன, வாசனை பொருந்திய கூந்தலைத் துரௌபதை முடித்தாலென்ன, விரித்தாலென்ன, நினைத்தகாரியம் முடிவிலே முடியும் விதம் அடியேனுக்குத் தெரியுமென்றான் சகாதேவன். 30

முருகவிழ்க்கும் பசுந்துளப முடியோனே யன்றலகை முலைப்பாலுண்டு, மருதிடைச்சென் துயர்சகடம் விழவுதைத்துப் பொதுவர்மனை வளர்ந்தமாலே, யொருவருக்குந் தெரியாதிங் குன்மாயை யானறிவே னுண்மையாகத், திருவுளத்துக் கருத்தெதுவோ வதுவெனக்குங் கருத்தென்றான் தெய்வமன்னன்.

உரை. வாசனை வீசுகின்ற துளபமாலையணிந்த கிரீடத்தை யுடையவரே! அன்று பூதகியினுடைய முலைப்பாலுண்டு நாரதர் சாபம் பெற்றிருந்த நளகூபன் மணிகூபனென்கிற இருவரின் மருதமரங்களை யொடித்து, சாபவிமோசனம் செய்து, சகடறவுதைத்த கிருஷ்ண பகவானே! இங்கே நீர் செய்கின்ற மாயம் ஒருவருக்குந் தெரியாது; எனக்குத் தெரியுமாயினால் சத்தியமாக உம்முடைய திருவுளத்துக்கு நினைப்பு எதுவோ? எனக்குமதுவே கருத்தென்றான் தெய்வத்தையொத்த சகாதேவன். 31

இவ்வண்ணஞ் சகாதேவ னியம்புதலும் நகைத்தருளி யிகலோர் சொன்ன, வவ்வண்ணம் புகலாமல் விர

குரைத்தா னிவனென்ன வவனோடாங்கோர். பை
வண்ண மணிக்கூடந் தனிலெய்திப் பாரதப்போர்
பயிலாவண்ணஞ், சொல்லுகநீ யுபாயமெனத் தொழு
துரைப்பாரெனுங்கொள் வேலான்.

உரை. இந்தப்பிரகாரம் சகாதேவன் சொன்ன மாத்
திரத்திலே கிருஷ்ணபகவான் புன்சிரிப்புக்கொண்டு
தருமபுத்திராதியர் சொன்ன அவ்விதம் சொல்லாமல்
இவன் உபாயமாகச் சொன்னுனென்று அவனுடனே
அங்கே நாகரத்தினத்தா லிழைக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஒரு
ஏகாந்த தானத்திலே போய் இந்தப் பாரத யுத்தஞ்
செய்யாதிருக்கும் விதத்தையும் உய்யும் விதத்தையும்
சொல்லென்று கேட்க, அவரை வணங்கிச் சொல்லு
வான் சகாதேவன்.

வேறு

நீபாரத வமரில் யாவரையும் நீரூக்கிப்
பூபாரந் தீர்க்கப் புரிந்தாய் புயல்வண்ணை
கோபாலா போரேரோ கோவிந்தா நீயன்றி
மாபா ரதமகற்ற மற்றோர்கொல் வல்லாரே.

உரை. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானே! நீ பாரத யுத்தத்
தில் சர்வதேசத்து இராஜவர்க்கத்தையும் குரு கேஷத்
திரத்திலேகூட்டிச் சாம்பலாக்கிப் பூமிபாரந் தீர்க்க
இந்த யத்தனஞ் செய்தாய் மேகவண்ணனே! பசுக்களைப்
பரிபாலனஞ் செய்பவனே! யுத்தத்திற்கு ஆண்சிங்கம்
போன்றவனே! கோவிந்தனே! உன்னையல்லாமல் இந்த
மகா பாரதத்தை நீக்கவல்ல வேறே யாரிருக்கிறார்கள்
சொல்வாய் என்று, பின்னுஞ் சொல்வான் சகாதேவன்.
பாராளக் கன்னனிகற் பார்த்தனைமுன்கொன்றணங்கின்
காரார் குழல்களைந்து காவிற் றனையூட்டி
நேராகக் கைபிடித்து நின்னையுன்பான் கட்டுவானேல்
வாராமற் காக்கலா மாபா ரதமென்றான்.

உரை. கர்னமகாராஜனை இப்பூமி யாளும்படி பட்
டங் கட்டி அவனைக் கொல்லுகின்றேனென்று பகைத்
திருக்கின்ற அருச்சுனை முன்னே கொன்று, திரௌ

பதியுடைய மேகம் போன்ற கூந்தலைக் கலைந்து, காலிலே விலங்கிட்டு, உன்னையும் யான் நேராகக் கைபிடித்துக் கட்டுவனையானால், இந்த மகா பாரத யுத்தம் வராமல் காக்கலா மென்றான் சகாதேவன். 34

முன்னே நீ கூறியவை யெல்லா முடித்தாலு
மென்னே நீ கட்டுமா ரெவ்வா ரெனமாய்
னுன்னே நீ தானு முணராத வுன்வடிவந்
தன்னே நீ காட்டத் தனைந்திடுவன் யானென்றான்

உரை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் முன்னம் நீ சொல்ல வியபடி அவைகளெல்லாஞ் செய்து முடித்தாலும் என் னைப்பிடித்துக் கட்டும் விதம் எவ்வாறெனக்கேட்க, என் னுடைய பெருமை யறிவார் யார்? உனக்கேற்பட்ட வடி வைக் காட்டினால் நான் கட்டுவேனென்றான் சகா தேவன். 35

மாயவனு மன்பன் மனமறிவான் கட்டுகவென்
றாயவடி வுபதி னுயிரங் கொண்டான்
றாயவனு மூலமாய் தோற்றமுணர்ந் தெவ்வுலகுந்
தாய வடியினை கடன் கருத்தினுற் பிணித்தான்.

உரை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் அன்பனுடைய மன மறியும்படியாக நம்மைக் கட்டும் பிள்ளா யென்று தமதிச்சையினாலாகிய பதினுயிரம் வடிவு கொண்டார். பரிசுத்தனாகிய சகாதேவனும் அவ்வடிவுகளுக் கெல் லாம் ஆதியாகிய வடிவை ஞானத்தாலறிந்து எல்லா வுலகங்களையுந் தாவியளந்த இரண்டு பாதங்களையுந் தன் கருத்தாகிய கயிற்றினாலே கட்டினான். 36

தீதேவ னென்றறிந்து நெஞ்சாற் றனைக்கட்டுஞ்
சகாதேவன் கண்களிக்கத் தானேபோய் மன்னின்
பூதேவ ருங்கனகப் பூங்கா நிழல்வைகு [ருன்
மாதேவ ருந்தேடிக்க காணு மலரடியோன்.

உரை. பதினுயிரம் வடிவிலே மூலமாகிய வடிவை யறிந்து நீதான் தேவனென்று நிச்சயித்து மனதினாலே தன்னைக்கட்டிய சகாதேவனுடைய கண் களிக்கும்படி தானேயாகி பிரத்திக்ஷமாய் நின்றார். பூலோகத்துத்

தேவர்களும் பொன்மயமாகி மலர்க்கையுடைய பஞ்ச
தருவினிழலே தங்கியபெருமைபொருந்திய தேவர்களுந்
தேடிக்காணாத தாமரைமலரையொத்த அடியிடைய ஸ்ரீ
கிருஷ்ணதேவர். 37

அன்பாலின் றென்னை யறிந்தே பிணித்தமையன்
றென்பாதந் தன்னை யினிவிடுக வென்றுரைப்ப
வன்பார தப்போரில் வந்தடைந்தே மைவரையு
நின்பார்வை யாற்காக்க வேண்டும் நெடுமாலே

உரை. பக்தியினாலே இன்று என்னைத் தெரிந்து
கட்டியபடியால் என்னுடைய பாதத்தை இனி நீ விடக்
கடவாயென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்ல, வன்மை
பொருந்திய பாரதயுத்தத்திலே எங்களுக்காக வந்து
சேர்ந்து, உன்னையே புகலென்றுவந்த எங்களைவரையும்
கடாக்ஷத்தினாலே இரக்ஷிக்க வேண்டும் நெடிய மகாவிஷ்
ணுவே! என்றான் சகாதேவன். 38

என்றென் றிறைஞ்சி யிருதா மரைத்தாளி
லொன்றுங் கதிர்முடியாற் கோமென் றுரைத்தருளி
யின்றிங் கிருவேழு மிப்போ துரைத்தமொழி
யொன்றும் பிறரறிய வோதாதொழி கென்றான்.

உரை. இப்படியாகச் சொல்லி வணங்கி இரண்டு
தாமரை மலர் போன்ற பாதங்களில் நமஸ்கரித்த சகா
தேவனுக்குப் பாண்டவர்களைக் காப்பதாக நிச்சயஞ்
சொல்லி இப்போது நாமிரண்டுபேரும் பேசிய அந்த
ரங்கத்தை அன்னியர் அறியும்படி சொல்லாதே என்
ருர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர். 39

ஆண்டிருந்த வகைநீங்கி யறிவுடையோ ரிருவோரும்
பாண்டவர் முன்னெய்திப் பழுதில்புகழ்ப் பாஞ்சாலி
நீண்டகருங் குழல்சோர நன்றனை முகம்நோக்கி
மீண்டவரி விளையோனுஞ் சந்துமிக வினிதென்றான்.

உரை. அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி அறிவுடைய
அவ்விரண்டுபேரும் தரும புத்திரர் முதலானோ ரிருக்

கின்ற சபைக்குவர குற்றமற்ற கீர்த்தியையுடைய திரௌபதை கருமைபொருத்திய நீண்ட அளகபாரஞ் சோர நிற்பவளைச் சாத்தகியாழ்வார் நோக்கி, இந்தச் சமயம் மிகவும் நல்ல சமயம், நீ கேட்கவேண்டிய வரங்களை வேண்டிக் கொள்ளென்றார். 40

தருமனுக்குங் கருத்தினுவே தமருடன்போர் புரியாம லிருநிலத்தி, லுடன்வாழ்த லெனக்கு நினைவென்றுரைத்தான், வரிமலர்க்கண் புனல்சோர மலர்மறந்த குழல் சோர, விரைமலர்ச்செஞ் சேவடிக்கீழ் வீழ்ந்தழுதாள் மின்னணையாள்.

உரை. சாத்தகியாள்வார் சொன்னதைக் கேட்ட பாஞ்சாலி ஞாதிகளுடனே யுத்தஞ்செய்யாமல் பெருமை பொருந்திய இப்பூமியின்கண் கூடிவாழுவே தருமபுத்திரருக்குங் கருத்து, இந்தச் சகாதேவருக்கும் இதுவே கருத்து என்றால், என்னுடைய பிரதிக்கினை முடிப்பதென்றே வென்று செவ்வரி பரந்த கண்களில் நீரொழுகவும், மலர்கள் செறிந்த குழல் சோரவும், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய விரிந்த செந்தாமரைப் பாதங்களில் விழுந்து பிரலாபித்தாள் மின்னலை யொத்த வடிவை யுடையவளான துரௌபதி. 41

சாலக் கனகன் றன்மைந் தனைமுனிந்த
காலத் தவனறைந்த கற்றா ணிடைவந்தாய்
மூலப்பே ரிட்டழைத்து மமதமாய் யானைக்கு
நீலக் கிரிபோன் முன்னின்ற நெடுமாலே.

உரை. ஆதிபகவானுள் நாராயணன் என்கே யிருக்கின்றனென்று கேட்க தூணிலு மிருப்பான் இந்தத் துரும்பிலு மிருப்பானென்று சொன்ன ஒப்பற்ற குமார னாகிய பிரகலாதனை இரணியன் மிகவும் கோபித்து அக்காலத்தில் அவனு லறையப்பட்ட கற்றாணிலே நரசிங்க வடிவங்கொண்டு வந்தாய்; ஆதிமூலமே யென்றழைத்த மும்மதங்களையும் பொழியா நின்ற யானைக்கு நீலமலைபோ லெழுந்தருளி எதிரேவந்த நெடிய மகா விஷ்ணுவே! என்றாள். 42

கற்றைக் குழல்பிடித்துக் கண்ணிலான் பெற்றெடுத்தோ
பற்றித் துகிலுரியப் பாண்டவரும் பார்த்திருந்தார் [ன்
கொற்றத் தனித்திகிரிக் கோவிந்தா நீயன்றி
யற்றைக்கு மென்மான மார்வேறு காத்தாரே.

உரை. கற்றையாகிய என்னுடைய அளகபாரத்
தைப் பிடித்துத் திரிதராட்டிரன் பெற்ற பிள்ளையாகிய
துற்சாதனன் மானபங்கமாகத் துகிலைப்பற்றி உரியும்
போது, பஞ்சபாண்டவரும் பார்த்திருந்தார்கள். வெற்றி
பொருந்திய சக்ராயுதத்தையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பக
வானே! உம்மையன்றி அன்றுதினம் என் மானத்தை
யார் வந்து காத்தவர்கள் கோவிந்தாவென்று பின்னும்
சொல்லுவாள் துரௌபதி. 43

மன்றி லழைத்தெனக்கு மாசளித்த மன்னவன்பாற்
சென்று தமக்கைந்தூர் திறல்வீரர் பெற்றிருந்தா
லன்று விரித்த வருங்கூந்தலை வல்வினையே
னென்று முடிப்பதினி பெம்பெருமா னென்றழுதாள்.

உரை. மன்னவர்கள் நிறைந்த சபையிலே
யழைத்து எனக்குக் குற்றத்தைச் செய்த கொடிய பாதக
னாகிய துரியோதனன்பால் சுத்த வீரர்களாகிய பாண்ட
வர்கள் தமக்கைந்தூர் பெற்று உண்டிருப்பாராகில்
அன்று விரித்த அரிய அளகபாரத்தைத் தீவினை
யுடைய அடியேன் இனி என்றைக்கு முடிப்பது எமது
கடவுளே! என்றழுதாள் துரௌபதி. 44

தண்டிருந்த திவன்கரத்திற் றனுவிருந்த தவன்கரத்தில்
வண்டிருந்த பூங்குழல்மேன் மாசிருந்த தெனவிருந்தா
கண்டிருந்தீ ரெல்லருங் கருதலர்பா லூர்வேண்டி டுள்
புண்டிருந்து வாழ்வதற்கே யுரைக்கின்றீ ருரையீரே.

உரை. இந்த வீமசேனன் கையில் தண்டாயுத
மிருந்தது; அந்த அருச்சுனன் கையில் வில்லிருந்தது;
இந்தத் துரௌபதியினது வண்டுகள் சூழ்ந்த பூங்குழல்
மேல் குற்றமிருந்த தெனும்படி யிருந்தாள்; நீங்களெல்

லோரும் பார்த்திருந்தீர்கள்; சத்துருக்களிடத்திலே ஊர் வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்டு புசித்து உயிர் வாழ்வதற்கு நினைக்கின்றீர்களே! இதற்கு உத்தரவு சொல்லுங்களென்றார் சாத்தகியாழ்வார். 45

சண்டமுகி லுருவனைய சராசந்தன் றனைக்கஞ்சி, வண்டுவரை யரனாக வடமதுரை கைவிட்ட, திண்டி றன்மா தவன்மதியோ திகழ்தருமன் றன்மதியோ, பண்டுமவர் கருத்தறிந்துபார் போய்வேண் டுவ தென்றான்.

உரை. பிரளயகாலத்து மேகத்திடயையெடுத்த சராசந்தனென்னும் அரசனுக்குப் பயந்து வளப்பத் தங்கிய துவாரகை யென்னும் கோட்டையைக் கொண்டு வடமதுரை யென்னும் பட்டணத்தைக் கைவிட்ட வலிய சவுரியத்தையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய மதியோ? பிரகாசத்தையுடைய தருமருடைய மதியோ? முன்னமே துரியோதனாதியர் கருத்துத் தெரிந்திருந்தும் மீண்டும் அவர்பாற் பேசிய பூமியை வேண்டுவ தென்றார் சாத்தகியாழ்வார். 46

சாத்தகிநின் றிவையுரைப்பச் சடைமழலா ளழுதாற்றக் கோத்தருமன் முதலாய குலவேந்த ரைவரையும் பார்த்தருளி யருள் பொழியும் பங்கயக்க ணெடுமாலு மேத்தரிய பெருங்கற்பி னிலையாளுக் கிவையுரைப்பான்.

உரை. சாத்தகியாழ்வார் எழுந்துநின்று இந்த வசனஞ் சொல்ல, சடைபட்ட குழலையுடைய துரௌபதி பிரலாபித்துப் புலம்ப, அப்போது தருமபுத்திரர் முதலாகிய ஐவரையும் பார்த்து அஞ்சாதீர்களென்றமைத்துகிருபாவெள்ளம் பொழிகிற தாமரைக் கண்ணாகிய கிருஷ்ணபகவானும் துதிப்பதற்கரிய பெரிய கற்புடைய துரௌபதிக்கு இவைகளை அருளிச்செய்தார்.

தொல்லான்றைப் பாண்டவர்குத் தூதுபோய் மீண்ட னல்லாயுன் பைங்கூந்த னானே முடிக்கின்றே [தற்பி னெல்லாரும் காணவினி விரிப்ப தெண்ணரிய புல்லார்த மந்தப் பரமாதர் பூங்குழலே.

உரை. பழமையாகிய சவுரியத்தையுடைய பஞ்ச பாண்டவர்க்காகத் தூதுபோய் வந்தவுடனே பாஞ்சாலியே! உன்னுடைய பசிய கூந்தலை நானே முடிப்பேன். எல்லோரும் பார்க்கும்படி பின்னால் விரிக்கப்படுவது எண்ணிக்கையற்ற சத்துருக்களுடைய அந்தப் புரத்தி விருக்கின்ற ஸ்திரீகளுடைய பூவையணிந்த கூந்தல்களென்றார் ப்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 48

மைக்குமூலாய் கேளாய் மருவா ருடற்புலத்துப் புக்குமூலா குங்கொழுவாய் போர்வா ளபிமன்னனுந் தொக்குமூலும் வெங்கோள்மைத் தொல்வேந்தர் தங்கு மிக்குமூலுஞ் சேரமுடி யாதிரா னென்றான். [லமு

உரை. கரிய கூந்தலையுடைய துரௌபதியே! கேட்பாயாக, சத்துருக்களுடைய தேகங்களாகிய வயலிலே உழுதற்கரிய கொழுப்படையென்று சொல்லத் தக்கதுவாய். யுத்தத்திலே சிறந்த வாளாயுதத்தையுடைய அபிமன்னன் ஒன்றாகக்கூடி யுழலுகின்ற கொடுங்கோலின் தன்மையையுடைய அரசர்களின் குலங்களையும் உன்னுடைய அளகபாரத்தையும் ஒருங்குசேர முடியாமல் விடா னென்று பின்னும் சொல்லுவார் ப்ரீ கிருஷ்ணதேவர்.

பெண்ணீர்மை குன்றூப் பெருந்திருவின் செங்கமலக் கண்ணீர் துடைத்திருதன் கண்ணிற் கருணையெனுந் தெண்ணீரி னாற்பொருந்தத் தேற்றினான் சாற்றுகின்ற மண்ணீ ரனலனிலம் வான்வடிவா மாமாயன்.

உரை. பெண்களுக்கு வேண்டிய சிறந்த குணங்கள் குறைவில்லாத துரௌபதியினுடைய செந்தாமரை மலர் போன்ற கண்களி விருக்கும் நீரைக் கிருபை யென்னும் தெளிந்த நீரார் பொருந்தும்படி தெளியச் செய்தார் சொல்வதற் கரிதாகிய பஞ்சபூத வடிவமாகிய பெருமை பொருந்திய ப்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 50

துன்று பிணியோர் துறந்தோ ரடங்காதோர் கன்று சினமனத்தோர் கல்லா தவரினையோ

ரொன்று முறைமை யுணரா தவர்மகளி
ரென்றுமிவர் மந்தணத்தி னெய்தப் பெருதாரே.

உரை. நிறைந்த வியாதி யுடையவர்கள், துறந்த மகான்கள், ஒருவருக்கு மடங்காதவர்கள், கன்றிய கோப முள்ள மனத்தை யுடையவர்கள், கல்வி யில்லாதவர்கள். பெண்பிள்ளைகள் இன்னோர் என்றும் இரகசியம் பேச மிடத்தில் இருக்கத் தகுதியற்றவர்கள். 51

என்னக் கழறி யிருந்தோ ருரைதவிர்த்து
நின்னொப் பவரில்லா நீயே கெனவுரைப்ப
மன்னர்க்கு மன்னவன்பான் மாயோ னுந் தூதாகிப்
பொன்னுற்ற நேமிபொரு பரித்தேர் மேற்கொண்டான்.

உரை. இப்படி தருமராசன் சொல்லியிருந்த மற்ற வர் வசனங்களை யடக்கிக் கிருஷ்ணபகவானே நோக்கி உமக்குச் சமானம் ஒருவருமில்லாத தேவரீரே? தூது போகவேணு மென்று பஞ்சபாண்டவர் வேண்டிக் கொள்ள வணங்கா முடியோனாகிய துரியோதன னிடத்திலே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் தூதாகி மகா மேரு மலைக்குச் சமானமாகிய குதிரை கட்டிய தேரின்மே லேறிக் கொண்டார். 52

சங்கு மணிமுரசுஞ் சல்லரியுந் தாரைகளு
மெங்கு முழங்க வெழில்வெண் குடை நிழற்றப்
பொங்கு கவரி புரையிட்ட வெண்ணில்லா
வங்க மொருநான்கு மவனிபருந் தற்குழ.

உரை. அப்போது சங்கவர்க்கங்களும் அழகிய பேரிகைகளும் சல்லரிகளும் தாமரைகளும் எவ்விடத் திலும், சப்திக்க, அழகிய சந்திரவட்டக்குடை நிழற்ற பிரகாசம் பொருந்திய வெண்சாமரைக ளிரண்டு பக்கங் களிலும் வீசிவர, கணக்கில்லாத இரதகஜ துரகபதாகி களும் பூமியை யாளும் அரசர்களும் தம்மைச் சூழ்ந்து வரப் புறப்பட்டார் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான். 53

கல்வரையும் பாலைக் கடுஞ்சரமும் கான்யாறும்
நல்வரையும் நீர்நாடும் நாளிரண்டிற் சென்றருளித்

தொல்வரைய கோபுரமு நீல்மதிலுஞ் சூழ்ந்திலங்கு
மல்வரைய தோளான் வளமா நகர்கண்டான்.

உரை. கல்லுகள் பொருந்திய பருவதங்களும், பாலைபென்னும் கொடிய சுரங்கங்களும், கான்யாறும், நீர் நாடும் இரண்டு நானாயிற் கடந்துபோய்ப் பழமையாகிய மலைக்கொப்பான கோபுரங்களும், நெடிய மதில்களுஞ் சூழ்ந்து விளங்குகின்ற மல்புத்தத்திற் சிறந்த தோளையுடைய துரியோதனனது வளமை தங்கிய நகரத்தைக் கண்டார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர். 54

வேறு

மேவு செந்துகிர்த் திரளுமா மரகத விதமுங்
கோவை வெண்கதிர்த் தாளமு நிறைநிறை குயிற்றித்
தாவும் வெம்பரித் தேரினான் றனக்கெதிர் சமைத்த
காவ னங்களிற் றேன்றின பச்சிலங் கமுகம்.

உரை. அந்த மார்க்கத்தில் பசுமையு மிளமையும் பொருந்திய கமுகுகள் பழுத்த குலைகளும் பாலைகளும் விளங்கிய தெப்படியிருக்கிறதென்றால்: சிவந்த நிறத்தையுடைய பவளங்களும் வெவ்வேறு விதமான மரகதங்களும் கோர்வைசெய்த வெவ்விதமான தையுடைய மூத்துக்களும் வரிசையாகப் பதித்து, தாவிநடக்கும் குதிரைகள் கட்டியதேரையுடைய கிருஷ்ணபகவானுக்கெதிரே யுண்டாக்கிய மண்டபங்கள்போலிருந்தன. 55

வம்புலா மகில் சந்தன வருக்கைமா கந்தஞ்
சம்ப கந்தமா லம்பல திசைதொறுத் தயங்க
உம்பர் நாயகன் வரவுகண் டுளங்களி கூர்ந்து
தும்பி பாடின தோகைநின் ருடின சோலை.

உரை. பரிமளம் வீசிய அகிலும், சந்தனமும், பலாவும், மாவும் வாசனைபொருந்திய செண்பகமும், பச்சிலை மரமும் எந்தத் திசைகளிலும் விளங்கியிருக்கப் பட்ட சோலையில் தெய்வ நாயகனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வருதலைக் கண்டு மனமகிழ்ச்சியடைந்து வண்டுகள் பாடின; மயில்கள் நின்று கூத்தாடின. 56

அணிகொ ளத்தினு புரியெனு மணங்கு செந்திருவின்
கணவ னுக்கெதிர் காட்டுநீ ராஞ்சனங் கடுப்ப
மணமி குந்தசெந் தாமரை மலருடன் சிறந்த
புணரி யிற்பெரும் புனலையுங் கொள்வன பொய்கை.

உரை. அழகினைக் கொண்ட அஸ்தினுபுரி யென்
னும் கன்னி மகாலக்ஷ்மிக்கு நாயகனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண
பகவானுக்கு எதிரே காட்டுகின்ற ஆலாத்திக் கொப்
பாக வாசனைமிகுந்த சிவந்த தாமரை மலருடன் சிவந்த
கடல் கடல்போல் நிறைந்த நீரையுங் கொண்டிருந்தன
பொய்கைகள். 57

நடந்த நாயகன் கோலமாம் வேலைசூழ் ஞால
மிடந்த நாளிடை யதுவழி யாகவந் தெழுந்து
படர்ந்த பாதல கங்கையைப் படர்மதில் சூழ்ந்து
கிடந்த தாமென்ற சிறந்தது தாழ்புனர் கிடங்கு.

உரை. தூதுநடந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பூர்வத்
திலே வராகரூபமாய்ச் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமியைப்
பேர்த்த நாளில் அதுவழியாக வந்தெழுந்து பரவிய
பாதாள கங்கை அந்த நகரின் பெரிய மதிலை வளைந்து
கிடந்ததென்று சொல்லத் தக்கதாய்ச் சிறந்தது தாழ்ந்த
நீரையுடைய அகழி. 58

அடிநிலத்திலே படிவன விடிமுகி லனைத்து
முடி நிலத்தினுக் குடிபதத் தினுமுடி வில்லை
நெடிய சக்கரப் பொருப்பையு நிகரிலா விதற்கோர்
படிவ குத்ததா மெனும்படி பரந்தது புரிசை.

உரை. கீழ்நிலத்திலே படிவனவாகும் இடியை
யுடைய மேகங்களெல்லாம் அதினுடைய மேல் நிலத்
துக்கு நகரத்திர பதிவியிலு முடியவில்லை; நீண்டசக்கர
வாளகிரியையும் நிகரில்லா இதற்குஒருபடி யொப்பாகச்
செய்ததாமென்று சொல்லும்படி பரந்ததிருந்தது அஸ்
தினுபுரியின் மதில். 59

பகலி னுங்கடும் பரிதிதன் கதிர்பரப் பாம
லிகலி யெங்கணு மெறிந்துகால் பொருதலி னேத்திப்

புகலு கின்றமந் தாகினி தரங்கமே போல
வகல் விசும்பிடை மிடைவன நெடுங்ஞாடி யாடை.

உரை. பகற் காலத்திலும் வேகத்தையுடைய சூரியன் தன் கிரணங்களை வீசாமலிருக்கும்படி வலிமை கொண்டு எவ்விடத்திலும் வீசுகின்றகாற்று பொருதகிற படியால் உயர்வாகச் சொல்லுகின்ற கங்சையினுடைய அலைகள்போல அகண்ட ஆகாயத்தினிடத்திலே நெருங்குவன நெடிய கொடியாகக் கட்டிய வஸ்திரங்கள். 60

புயங்க பூமியோ புரத்தாற கமைத்தபொன் னுலகோ
தயங்கு செல்வந் டளவகையோ நிகரெனுந் தரத்த
வியங்கு கார்முகில் விரைவினின் றெழுவன போல
வயங்கு காரகி னறும்புகை யுயிர்ப்பன மாடம்.

உரை. நாகலோகமோ? இந்திரனுக்குச் செய்த பொன்மயமானதெய்வலோகமோ? விளங்கா நின்ற செல்வம் நிறைந்த அளகாபுரியோ? இந்த நகரென்று சொல்லும்படி சஞ்சரிக்கின்றகரியமேகங்கள் மலைகளின்மேலே நின்று எழுவனபோலப் பிரகாசிக்கின்ற கரிய அனலினது நன்மைகளை புகைகளை வீசுகின்ற மாளிகைகள். 61

மன்னர் வேழமுஞ் சேனையு மெதிரெதிர் மயங்கிப்
பின்னு முன்னுமெம் மருங்கினும் பெரியரிடம் பெரும
றுன்னி நின்றவ ரேகுமி னேகுமின் றெடர [ற்
வென்னு மோசையே யுள்ளன வீதிக ளெல்லாம்.

உரை. அரசர்களுடைய யானைகளுஞ் சேனைகளும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரிட்டு மயங்கப் பின்னு முன்னும் எந்தப் பக்கங்களிலும் பெயர்ந்து செல்ல இடம்பெற மாட்டாமல் நெருங்கி நின்றவர்கள் செல்லுங்கள் செல்லுங்க ளென்னுஞ் சொல்லினையுடைய சபதங்களே உண்டா யிருக்கின்றன வீதிகள் எல்லாம். 62

வரையெ லாம்பல வனமெலாங் கடலெலாம் வளைந்த
கரையெ லாம்படு பொருனெலாந் தனித்தனி குவித்த
நிறையெ லாங்கவ ராவண நீர்மையைப் பலவோ [தோ.
ருரையெ லாந்தொடுத் துரைப்பினு முவமைவேறுள

உரை. மலைகளெல்லாவற்றினும் உண்டாகின்ற மாணிக்க முதலிய திரவியமும், காடுகளெல்லாவற்றினு முண்டாகின்ற சங்கு முதலிய திரவியங்களும், நாடுகளெல்லாவற்றினு முண்டாகின்ற செந்நெல் முதலிய திரவியங்களும் வெவ்வேறுகக் குவித்து வரிசையாக வைக்கப்பட்ட கடை வீதியினுடைய குணத்தை வித்து வான்கள் கற்ற சொற்களெல்லா மெடுத்துச் சொன்னாலும் வேறே வுமமானம் உண்டோ? 63

விரவு கான்மல ரினும்பல வீரரின் விதங்கள்
பரவை வெண்மண லினும்பல புரவியின் பத்தி
யிரவில் வான்மீ ரினும்பல யானையி னீட்டம்
நிறைகொள் கார்த்துளி யினும்பல தேரணி நிலையே.

உரை. காட்டிலிருக்கின்ற பல மலரைக்காட்டிலும் சுத்த வீரர்கள்திகமாயிருப்பார்கள்; சமுத்திரத்தினுடைய வெள்ளை மணலைக் காட்டிலும் குதிரைப்பந்திகள்திகமாயிருக்கும்; இராத்திரிய லாகாயத்திலே தோன்றும் நகரத்திரங்களைப் பார்க்கிலும் யானையின் கூட்டங்கள் அதிகமாயிருக்கும்; நீரைக்கொண்ட மழைத்துளியினுந் தேரணிகள் அதிகமாயிருக்கும். 64

ஆசி லாமறை யந்தண ராலய மொருமான்
மாசி லாமுடி மன்னவர் மாளிகை யொருபாற்
காசி லாமதி யமைச்சர்தங் கடிமனை யொருபாற்
பேசி லேவள வணிகர்தம் பேரிட பொருபால்.

உரை. குற்றமில்லாத நான்கு வேதமும் தெரிந்த பிராமணருடைய திருமாளிகைகள் ஒரு பக்கத்திலிருக்கும். களங்கமில்லாத கிரீடந்தரித்த அரசர் அரண்மனைகள் ஒருபக்கமிருக்கும். பழுதிலாத புத்தியிற்சிறந்த மந்திரிகளுடைய புதுமை பொருந்திய வீடுகள் ஒரு பக்கத்திலிருக்கும். சொல்லுமிடத்தில் நிறைந்த அழகையுடைய வைசியருடைய இடம்பொருந்திய வீடுகள் ஒரு பக்கத்திலிருக்கும். 65

மங்க லந்திகழ் மனையெலாம் வலம்புரி யோசை
திங்க டோய்நெடுந் தலமெலாஞ் செழுஞ்சிலம் போகை
யங்கண் மாநக ரனைத்துமும் முரசதி ரோசை
யெங்கணுங் கடவுளரிடந் தோறுமுழ வோசை.

உரை. கல்யாணஞ் செய்கின்ற வீடுகளெல்லாம்
வலம்புரியென்னும் சங்கத்தொனியா யிருக்கும்; சந்தி
ரன் தோய்கின்ற நெடிய மாடவரங்களெல்லாம்
செழுமை தங்கிய சிலம்போசையா யிருக்கும்; அழகிய
இடத்தையுடைய மகத்தாகிய நகரமுழுதும் வீரமுரசு,
வெற்றிமுரசு, தியாகமுரசென்னும் மூவிதப் பேரிகை
யோசையாயிருக்கும்; எவ்விடத்திலும் தேவாலயந்
தோறும் மத்தளவோசையா யிருக்கும். 66

மூன்றி லின்கணின் றிடம்பெரு மரசர்மா முடிக[சிதறிச்
ளொன்றோ டொன்றதைத் தேற்றிமே லொளிற்பொறி
சென்று சென்றுறு திசைதொறுந் திகழ்ந்தது செம்பொ
ருன்றெ னும்படி குருகுல நாயகன் கோவில். [ற்

உரை. தெருவாசவிலே நிற்க இடம்பெரு வரசர்க
ளுடைய கிரீடங்கள் ஒன்றினோடொன்று தேய்ந்தும்
இடிபட்டும் மேலே பிரகாசிக்கின்ற அபரஞ்சிப் பொடி
கள் தெரித்துப்போய் பொருந்துகின்ற திக்குகள்
தோறும் விளங்கியது மகா மேருமலை யெனும்படி நின்
றது துரியோதனனுடைய அரண்மனை. 67

என்றி சைக்குநல் லொளிநிமி ரெழின்மணி மகுடக்
குன்றி சைக்குவண் கோபுர நீணகர் குறுகித்
தென்றி சைக்குளிர் செண்பக மலர்நொறுஞ் சிறைத் தே
னின்றி சைக்குவண் சோலைவா யமர்ந்தன னெடுமால்.

உரை. சூரியனென்று சொல்லுகின்ற பிரகாச
மூயர்ந்த அழகிய ரத்தினங்கள் பதித்த சிகரங்களை
யுடைய மலையென்று சொல்லுகின்ற வளத்தைப் பெற்ற
கோபுரத்தை யுடைய நெடிய அஸ்திநுபுரத்திற்
சேர்ந்து அதற்குத் தென்றிசையில் குளிர்ச்சி பொருந்
திய சண்பக மலர்கள் தோறும் சிறிய வண்டுகளி

விருந்து பாடுகின்ற வளப்பம் பொருந்திய சோலையி
லெழுந்தருளிஞர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான். 68

அன்று தூதுகொண் டிலங்கைதீ விளைத்தவ ரைவர்க்
தூதுவந் தெயிற்புறத் திறத்தன ரென்னுந் [கின்று
தூன்று தூதுவண் டினமூர ரெடையலான் றனக்குச்
சென்று தூதுவ ரியப்பினர் சேவடி வணங்கி.

உரை. முற்காலத்தில் ஒரு குரங்கைத் தூதாக
விடுத்து இலங்காபுரியை அக்கினியைமூட்டி யழித்தவர்
பஞ்சபாண்டவர்க்காக இன்று தூதாகவந்து மதிற்புரத்
துச் சோலையிருந்தாரென்று நெருங்கிய மலரினிடத்து
வண்டுகள் பாடுகின்ற பசிய மலர்மாலையணிந்த தூரி
யோதன ராஜனுக்குத் தூதுவர்போய்ச் சிவந்த பாதங்
களை வணங்கிச் சொன்னார்கள். 69

தொல்லை நாயகன் வந்தன னென்றலுஞ் சுரும்பார்
மல்லன் மாலையா னேவலன் மாநகர் மார்க்க
ளெல்லைநீண்மதில் வட்டமயோ சனையெழு தூரூஞ்
செல்வ மாநகர்த் தெருவினை யொப்பனை செய்தார்.

உரை. ஆதிமூல நாயகனாய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான்
தூதுவந்தாரென்று சொன்ன மாத்திரத்தில் வண்டுகள்
நிறைந்த வளத்தையுடைய மாலையையணிந்த மார்பு
னான தூரியோதனராஜனது ஏவுதலினாலே மகத்தாகிய
அஸ்கிண்புரத்திலுள்ளவர்கள் விருத்தமாகிய நெடிய
எழுநூறு யோசனையளவு அகன்றிருக்கின்ற பெரிய
பட்டண வீதிகளை அலங்கரித்தார்கள். 70

மின்னு மாமுகிற் பல்லிய விதங்கண்முன் முழங்க
மன்னவர் மன்னவ னெழுந்தனன் மாலெதிர் கொள்வா
னென்னை நீயவற் கெதிற்செல்வ தென்றுதன் மருகன்
றன்னை யன்பொடு தகைந்தனன் கொடுமைகூர் சகுனி.

உரை. மின்னுதல் செய்கின்ற பெரிய மேகங்களைப்
பார்க்கிலும் நானாவித வாத்தியங்களும் முழங்க அரசர்க்
கரசனாகிய தூரியோதனன் கிருஷ்ணபகவானை எதிர்
கொள்ள வெழுந்தான். அதுகண்டு தூதுவருகிறவர்

களை எதிர்கொள்வது என்ன மரியாதையென்று தனக்கு மருமகனாகிய அந்தத் துரியோதனராஜனை அன்பினாலே தடுத்துவிட்டான் கொடுமை மிகுந்துள்ள சகுனியானவன்.

71

சீர்வலம்புரி திகிரிசேர் செங்கையான் றனக்குக் கார்வலம்புரி கோயிலுங் காட்சியு மமைத்துப் போர்வலம்புரி நிருபரு மிளைஞரும் போற்றத் தார்வலம்புரி யவனிருந் தனன்பொலந் தவுசின்.

உரை. சிறப்பு மிகுந்த சங்கு சக்கரஞ் சேர்ந்த சிவந்த திருக்கரங்களுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுக்கு மேகங்கள் வலஞ்செய்யப்பெற்ற அரண்மனையுங்காணத் தக்க பொருள்களும் பொருந்தச்செய்து, யுத்தகளத் திலே வலிமைபெற்ற இராசவர்க்கமும், பந்துக்களும் வணங்க, நந்தியாவட்ட மாலையணிந்த புஜத்தையுடைய துரியோதனராஜன் சிங்காதனத்தி விருந்தான்.

72

தொல்பகீரதி டைந்தனந் துரோணனுஞ் சுதனும் வில்விதுரனுங் கிருபனு முதலிய வேந்தர் மல்குமூவிரு பத்தநா ருயிரமகிபர் செல்வநாயகந் கியோசனை யிரண்டெதிர் சென்றார்.

உரை. அப்போது நெடுங்காலமா யிருக்கின்ற கங்கா புத்திரராகிய வீஷ்ணுமாச்சாரியரும் துரோணுச்சாரியரும் அஸ்வத்தாமாவும் வில்லிலே வல்லவனான விதுர மகாராஜனும் கிருபாச்சாரியரும் இவர்கள் முதலிய அரசர்களும் நெருங்கிய அறுபதுநூறு மன்னர் மண்டலீகளும் கிருஷ்ணபகவானை இரண்டு யோசனை துரத்திலே போய் எதிர்கொண்டார்கள்.

73

வந்து வந்திரு மருங்கினு மன்னவர் வணங்கப் பைந்துழாய்முடிப் பரமனுங் கண்மலர் பரப்பி யந்த மாநகர் புகுந்தபி னரசனிற் புகாமற் புந்தி கூரருள் விதுரன்வாழ் வளமனை புகுந்தான்

உரை. வந்துவந்து இரண்டு பக்கத்திலும் அரசர்கள் பணியப்பசிய மலர்மாலையணிந்த கிரீடத்தையுடைய

கிருஷ்ணபகவானும் அவர்களைப் பார்த்துக் கிருபை கூர்ந்து அஸ்திநுபுரத்துக்கு வந்த பின்பு துரியோதன ராஜன் அரண்மனைக்குப் போகாமல் கிருபை மிகுந்த மனமுள்ள விதுரமகாராஜன் வாழ்கின்ற வளப்பத்தை யுடைய அரண்மனையிலே எழுந்தருளினார். 74

வேந்தர் யாவரையும் விடை கொடுத்த கன்றபின் விமல வாய்ந்த மாளிகை நடுவனோர் மண்டபங் குறுகி [ன் யாய்ந்து வல்லவர் நவமணி யழுத்திய வாரியே ரேந்து மாசன மிடப்பொலிந் ததன்மிசையிருந்தான்.

உரை. எதிர்க்கொண்ட வரசர்களுக்கெல்லாம்செலவு கொடுத்து அவர்கள் போனபின்பு கிருஷ்ணபகவான் பொருந்தி உப்பரிகையினடுவே ஒரு மண்டபத்திற்குப் போய், சிற்பங்களாய்ந்த வல்லவர்கள் அமைத்த நவரத்தின மழுத்திய சிங்கந் தாங்குகின்ற ஆசனங் கொடுக்க அதன்மேல் பிரகாசத்துடனே எழுந்தருளி யிருந்தார்.

இருந்து வந்தரு ளினவெனை யிறைஞ்சினு னிறைஞ்சிப் பொருந்து வந்தனைப் பிறப்பையு மிறப்பையும் பிரித்தா மருந்து வந்தனை யமரருக் கருளிய மாயோன். [ன் விருந்து வந்தன னென்றுள முருகிய விதுரன்.

உரை. இப்படி வந்திருந்த கிருஷ்ணபகவானை வணங்கினான்; வணங்கிப் பெரிய பந்தமாகிய சனனத்தையும் மரணத்தையும் நீக்கினான்; தேவாமிர்தத்தை விரும்பி வந்தனை செய்த தேவர்களுக்குத் திருப்பாற் கடலைக் கடைந்து கொடுத்தருளிய நாராயணமூர்த்தி தன் வீட்டுக்கு விருந்தாக வந்தானென்று மனமுருகிய விதுரன். 76

கோடு கொண்டகைக் குரிசிலை யலர்ந்தகோ கனகக் காடு கண்டெனக் கண்டுதன் கண்ணினை களியாத்[தான் தோடு கொண்டதார் விதுரனிப் பிறப்பையுந் தொலைத் வீடு கண்டவர்க் கியம்பவும் வேண்டுமோ வேண்டா.

உரை. பாஞ்சசன்னிய மென்றும் சங்கையேந்திய திருக்கரத்தையுடைய கிருஷ்ணபகவான் இடத்திலே

மலர்ந்திருக்கிற கரசரணாதி அவயவமாகிய தாமரை மலர்க்காட்டைக் கண்ட வண்டுகள் பேரலத் தன்னுடைய கண்களிரண்டுங் களிப்பை யடைந்து, இதழைக் கொண்ட பூமாலையணிந்த விதூரணிப் பிறப்பையும் நீக்கினான்; மோக்ஷவீட்டை யடைந்தவர்களுக்குச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? வேண்டாம். 77

உள்ளி னுணுணர்ந் துள்ளமு முருக்கினு நெழுந்து துள்ளி னுன்விழுந் தினையடி குடி னுன் றுயரைத் தள்ளி னுன்மலர்த் தடக்கையாற் றத்துவ வமுதை யள்ளி னுனெக் கண்களா லருந்தினு னளியோன்.

உரை. நினைத்தான், நினைந்து மனமுருகினான், எழுந்திருந்து துள்ளினான், கீழே விழுந்து இரண்டு பாதங்களையும் சிரசிற்கூட்டினான், துன்பத்தை நீக்கினான், தாமரை மலர்போன்ற விசாலமாகிய கைகளால் தத்வாமிர்த்தத்தை அள்ளினவ னென்னும்படி கண்களால் பகவான்கை யுண்டான் விதூரன். 78

முன்ன மேதுயின் றருளிய முதுபயோ ததியோ பன்ன கரதிபப் பாயலோ பச்சையா விலையோ சொன்ன நால்வகைச் சுருதியோ சுருதிநீ யெய்தற் கென்னமாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடி லென்றான்.

உரை. முன்னமே நித்திரை செய்தருளிய பழைய பாற்கடலோ? சேஷசயனமோ? பசிய வடவாலிலையோ? சொல்லிய நான்கு வேதங்களோ? நினைத்து நீர் வருவதற்கு முன் என்ன தவத்தைத் செய்ததோ இந்தச் சிறுகுடிசை என்றான் விதூரன். 79

மும்மை யாகிய புவனங்கண் முழுவதையு மருந்து மெம்மை யாளுடை நாயகன் விருந்தினுக் கிசைந்தா னம்ம வென்றன் னாறுநூ ருயிர மடையர் தம்மை நோக்கின வைர்களும் விரைவுடன் சமைத்தார்.

உரை. திரிபுவனங்களை யெல்லாம் உண்டருளிய முதல்வராகிய எம்மை யாளாகவுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் விருந்துக்குச் சம்மதித்தாரென்று ஆச்சரியப்

பட்டனர்; அப்போது ஆறு நூறுயிரஞ் சமயற்காரரைப் பார்த்தான்; அவர்களும் சீக்கிரத்திலே சமைத்தார்கள்.

வந்த கொற்றவேல் வரிசிலை யவர்க்கும்வா ளவர்க்குங் கந்த டர்ப்பன கரிக்கும்வெங் கவனவாம் பரிக்கு மைந்து பத்துநூ றுயிர மரசர்க்கு மெவர்க்கு மிந்தி ரர்க்குமெய் தாவழு தெனும்படி யியற்ற.

உரை. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடனே வந்த வேல் வாள்-வில் முதலிய ஆயுதத்தை யுடையவர்க்கும், கட்டுத் தரியைப் பொருந்திய யானைகளுக்கும், வெவ்விய வேகத்தையும் தாவுகின்ற தன்மையையும் பொருந்திய குதிரைகளுக்கும், ஐம்பது நூறுயிரம் இராஜாக்களுக்கும், மற்றவர்க்குங் கிடைக்கத்தகாத அமுதமென்று சொல்லும்படி சமைத்தார்கள். 81

அமைத்த வாசநன் னீர்கொடு மஞ்சன மாடிச் சமைத்த பல்கறி யடிசிறம் விருப்பினு லருந்தி யுமைக்கு நாமக னிரவொழித் தருளினு னுதவ விமைப்பி லாரமு தருந்திய வியல்பென விருந்தார்.

உரை. வாசனைகலந்த நீரைக்கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்து, சமைக்கப்பெற்ற பலவித கறிகளையும் அமுதையும் அன்னங்களையும் தம்முடைய விருப்பினுற் புசித்து, உமாதேவிக்கு நாயகனாகிய உருத்திரபகவான் பிச்சைத் தொழிலை மாற்றியருளிய மகாவிஷ்ணு கொடுக்கத் தேவர்கள் அமுதத்தையுண்ட தன்மையென்று சொல்லும்படியாக இருந்தார். 82

வாச நீரும்வண் சுண்ணமு முறைமுறை வழங்கப் பூசு துத்துழிப் பூசினார் சூடினார் புனைந்தார் வீச சாமர மிரட்டவெண் மதிக்குடை நிழற்றத் தேச வன்மணிக் கேசரித் தவிசிடைக் கிளர்ந்தான்.

உரை. வாசனையுடைய பனிநீரும், வளத்தை யுடைய பச்சைக் கற்பூரங்களும், கிரமப்படி கொடுக்க, பூசத்தக்க சந்தன முதலியவையும் பூசினார்கள். மலர் முதலியவைகளைச் சூடினார்கள். ஆபரண முதலியவை

களை யணிந்தார்கள். வீசுகின்ற வெண்சாமரைகளிரட்ட வெள்ளிய சந்திரவட்டக்குடை நிழலேச்செய்ய, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் இரத்தினங்களாற் பதிப்பித்த சிங்காதனத்திலே எழுந்தருளி யிருந்தார். 83

ஞான கஞ்சக விதுரன் வாழ்மனையின யகனும் போன கம்பரி வுடனுகர்ந் திருந்தவப் பொழுதிற் றுனு மேருவுக் கப்புறத் தவ்வழு தருந்தப் பாணுவும் பெருங் குடைதிசைப் பரவையிற் படிந்தான்.

உரை. ஞானமயமான அங்கிபூண்ட விதுரமகா ராஜன் வாழ்கின்ற திருமனையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அறுசுவையுண்டியும் புசித்திருந்த சமயத்திலே தானும் மேருமலைக் கப்புறத்திலிருக்கிற அமுதத்தைப் புசிக்கச் சூரியனும் பெரிய மேற்றிசைக் கடலிலே மூழ்கினான். 84

கருதி யந்தணர் யாவருந் தங்கடன் கழிப்பச் சுருதி யென்னும்வெஞ் சாபமே லம்புகை தொடுத்துப் பருதி தன்பெரும் பகைவர்மேல் விடுத்தலிற் பரந்த குருதி யாமென நிவந்தெழச் சிவந்தது குடபால்.

உரை. அந்தச் சமயம் பிராமணர்களெல்லாம் மாலைப்பொழுதிலே தாங்கள் செய்யும் மாலைக்கடனைக் கழிக்க நினைத்து வேதமென்கிற வில்லின்மேல் நீராகிய பாணத்தைக் கையாற்றெடுத்துச் சூரியனுடைய பெரிய சத்துருக்களின்மேல் விட்டபடியால் பரவிய உதிர மென்று சொல்லும்படி சிவந்தது மேற்றிசை. 85

தரங்க வாரிதிப் புறந்தெதிர் மலைந்தவெஞ் சமரி லுரங்கொள் கூர்நெடும் படைகளா லுடன்றமந் தேகர் துரங்க மேழுடைக் கடவுளை நிரைநிரை துணிந்த கரங்கள் போன்றன கரைதொறும் வளர்துகிர்க் காடு.

உரை. அலைகளையுடைய சமுத்திரத்துக் கப்புறத் தெதிரே போகின்ற வெவ்வியபுத்தத்திலே வலிமையைக் கொண்ட கூர்மை பொருந்திய நெடிய ஆயுதங்களா லவுணர்களுடைய தேகங்களின்மேல் ஏழு குதிரையை

யுடைய சூரியனும் வரிசை வரிசையாகத் துணித்த
கைகள்போலு மிருந்தன கரைகள்தோறும் வளர்கின்ற
பவளக்காடு. 86

நீதி யிற்புகல பகலெலா நீரற மகளிர்
மீதுறைந்தெழும் வெவ்வெயில் படாவகை விரித்துப்
போது புக்கதென் றினம்படச் சுருக்கிய பூம்பட்
டாத பத்திரம் போன்றன தாமரை யடவி.

உரை. நீதியினுற் சொல்லுகின்ற பகற்பொழுதெல்
லாம் நீராமகளிர்கள் தங்கள் மேலே பட்டு விழுகின்ற
வெவ்விய வெயில் படாத விதம் விரித்துப் பொழுது
போயிற்றென்று ஒன்றாகச் சுருக்கிய அழகிய பட்டுக்
குடைகள் போன்றது அங்கே மலர்ந்த தாமரைக்காடு.

கலந்து மங்கல முழுவெண் சங்கொடு கறங்க
மீலைந்து பூங்குழல் வனிதையர் மெய்விளக் கெடுப்ப
கலந்த தாமரைத் தடமெலாங் குவிந்தது கண்டு
மலர்ந்த தாமரை வாவிபோன்றது நகர்நகர் வட்டம்.

உரை. மங்கல பேரிகைகள்போல வெள்ளிய சங்கு
கள் சப்திக்கவும் மலர்மாலையைத் தரித்த கூந்தலை
யுடைய மங்கையர்கள் மெய்மையான தீபங்களெடுக்கவும்
தடாகங்கள்தோறும் அலர்ந்த தாமரை மலர்கள்
குவிந்ததைக்கண்டுமலர்ந்ததாமரைபோன்றது பெருமை
பொருந்திய அஸ்திநுபுரி யென்னும் வட்டம். 88

உரங்க புங்கவன் மணிமுடி யொப்பண தீப
மிரும ருங்கினு மாயிர மாயிர மேந்த
வரிசு மந்தபே ராசனத் தழுகுடனிருந்த
புரவ லன்றனைப் புண்ணிய விதூரனும் போற்றி.

உரை. ஆதிசேஷனுடைய ஆயிரம் முடிகளை ஒப்
பனவாகத் தீபங்களை இரண்டு பக்கத்திலும் இரண்டா
யிரமேந்தவும் சிங்கத்தனால் சுமக்கப்பட்ட பெரிய ஆச
னத்திலே அழகுடனெழுந்தருளி யிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண
பகவானைப் புண்ணியதையுடைய விதூராஜன்
வணங்கி. 89

பொங்க ராவணை பொலிவறப் போந்தபின் பொதுவா
தங்கள் பாடியில் வளர்ந்துமா மருதிடைத் தவழ்ந்து
கங்கை மாநதி கால்வரு கருணையங் கடலே
யிங்கு நீதனி நடந்தவா றுரைத்தரு ளென்றான்.

உரை. பொலிவினையுடைய சேஷ சயனமானது
பொலிவு நீங்கவந்து பின்பு ஆயர்பாடியில் வளர்ந்து,
மகத்தாகிய மருதமரத்தினடியில் தவழ்ந்து, கங்கைநதி
திருவடியிலே பெருகப்பெற்ற கிருபைக்கடலே! இவ்
விடத்திலே நீர் தனித்தெழுந்தருளிய விதத்தை அனுக்
கிரகம் பண்ணவேண்டு மென்றான் விதூரன். 90

தோட்டு வந்துசெந் தேனுக் கரும்புகும் தொடையாய்
காட்டு வந்துமுன் றிரிந்துதங் கடவநாட் கழித்து
நாட்டு வந்தபே ரைவர்க்கு நற்குரு நாடு
கேட்டு வந்தன மென்றனன் விதூரனுங் கேட்டான்.

உரை. பூவிதழிலே வந்து சிவந்த தேனைப் புசித்
கின்ற வண்டுகள் சூழ்ந்த மாலையையுடைய விதூர மகா
ராஜனே! காட்டிலே முன்னே சந்தோஷமாய்த்திரிந்து
தங்களுக்குச் செல்லவேண்டிய நாளைக் கழித்து நாட்
டிலே வந்திருக்கிற பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு நல்ல குரு
நாட்டைக் கேட்க வந்தோமென்று அருளிச்செய்தார்;
அதை விதூரனுங் கேட்டான். 91

முழக்கி னுலயர் முரசுயர்த் தவன்றனக் குரிமை
வழக்கி னுலறிந் தடலர வுயர்த்தகோண் வழங்கான்
தழக்கி னுலிரு திசையினு முரசெழச் சமரி
லுழக்கி னுல்ல துணர்வனோ வென்றவ னுரைத்தான்.

உரை. சத்தத்தி லுயர்ந்த முரசுக்கொடி யுயர்ந்த
தருமபுத்திர மகாராஜனுக்கு உரித்தாகிய நாட்டைமுன்
னோர்கள் முறைவழுவாமல் உணர்ந்து வலிமை பொருந்
திய சர்ப்பக்கொடியையுடைய துரியோதனன் கொடுக்க
மாட்டான்; குற்றமில்லாத எட்டுத் திக்கிலும் பேரிகை
சப்திக்க யுத்தத்திலே கலக்கினுல்லாமல் அறிவானோ
வென்று சொன்னான் விதூரராஜன். 92

வானை வாவியி லுகண்டழ வளரிளங் கமுகின்
பானை வாயளி முரன்றெழும் பழனநா டுடையா
னானை வாழ்வவர்க் களித்தில னெனிலெதிர் நடந்து
முனை வாயுக முடிப்பர்வெம் போரென மொழிந்தான்.

உரை. வானைமீன்கள் தடாகத்திலிருந்து குதித்
தெழும்ப வளருகின்ற இளங்கமுகின் பாளையினிடத்
திலே வண்டுகள் சப்தித்துப் பாடுகின்ற வயல்கள்
சூழ்ந்த நாட்டையுடைய துரியோதனன், நாளைப் பாண்
டவர்களின் வாழ்வைக் கொடாமற் போவானேயானால்,
எதிர் சென்று முனையானது வாயிலே புகும்படி யுத்தஞ்
செய்து முடிப்போமென்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர். 93

விரைந்து பாய்பரி மன்னவ ரிதம்பட மெலிவுற்
றிரந்து வேண்டினுங் கிளைஞருக் கொருபொரு ளீயார்
பரந்த போரினி லெதிர்த்தவர் படப்படப் பகழி
துரந்த போதவர்க் குதவுவர் சொன்னவை யெல்லாம்.

உரை. சீக்கிரத்திலே தாவுகின்ற குதிரைகளை
யுடைய அரசர்கள் இதமுண்டாகும்படி வாடி மெலி
வுற்று வேண்டிக் கொண்டாலும், பந்துக்களுக்கு ஒரு
பொருளையும் கொடுக்கமாட்டார்கள்; பரவிய யுத்தத்
திலே எதிர்த்து நின்றவர்கள் களத்தி லுருளும்படியா
கப் பாணப் பிரயோகஞ் செய்தவர்களுக்குக் கேட்ட
பொருளை யெல்லாங் கொடுப்பார்கள். 94

என்று பாரினி னியற்கையும் விதுரனுக் கியம்பி
வென்று போர்கெழு நேமியான் விடைகொடுத்தருளித்
குன்றுமோ பொற்புயக் காவலர் கொடுத்துடி கறங்க
வன்ற னுண்மலர்ப் பாயலின் மீதுகண் வளர்ந்தான்.

உரை. இவ்வண்ணமென்று உலகத்தினியற்கையும்
விதுரமகா ராஜனுக்குச் சொல்லி யுத்தத்திற் றெயும்
பெற்று விளங்கிய சக்கரத்தையுடைய கிருஷ்ணபகவான்
செலவுகொடுத்து மலைபோலுந் தோளையுடைய காவலர்
கள் பறைகளை முழக்க வாசனை பொருந்திய அன்
றலர்ந்த புட்பவணியின்மேல் நித்திரை செய்தார். 95

குளிர் மாமதி முதத்தொளிர் குமுதவாய் மலர்த்தித்
தளவ வாணதை பரப்பிவண் சதகள மலர்க்கை
யளவி லேகுவித் தளியொடு மகன்றிலா மையினுற் குல்
களிகொ டோள் விலைக் கணிகையைப் போன்றதக் கங்

உரை. குளிர்ந்த பெரிய சந்திரனாகிய முகத்திலே
விளங்குகின்ற செவ்வல்லியாகிய வாயையும், முல்லையரும்
பாகிய ஒளியையுமுடைய தந்தப் பத்திகளையுங் காட்டி,
தாமரை மலர்களாகிய கைகளை யளவாய்க் குவித்து,
அளியுடன் மலர்ந்திராமையினாலே களிப்பைக்கொண்ட
தோள்களையுடைய வேசியைப்போன்றது அக் கங்குல்.

அனைந்த வாரிருட் கடல்பொரு தொருபுடை யண்டம்
பிளந்த தாமெனக் கரும்படாம் பீறியதென்ன
வனைந்த வேழ்கடல் வற்றமேல் வடன்வயின் முகத்தீக்
கிளர்ந்த தாமெனக் கிளர்ந்தன விரவியின் கிரணம்.

உரை. அளையப்பெற்ற நிறைந்த விருளாகிய சமுத்
திரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் ஒரு பக்கத்து அண்டம்
பிளந்ததா மெனவும், கரிய வஸ்திரங்கள் கிழிந்ததா
மெனவும், வனைந்திருக்கின்ற ஏழு சமுத்திரமும் வற்றும்
படி மேலிருக்கின்ற வடவாமுகாக்கினி பிரகாசித்த
தென்று சொல்லவும் விளங்கிய சூரிய கிரணங்கள். 97

இகலும் வாளர வுயர்த்தவ னிருந்ததொல் பதியி
லகிய நாயக னொருதனி நடந்தவா றறிந்து
மகர வாரிதி யகன்றுமா மருங்குற வனைந்த
திகிரி போலவந் தெழுந்தன னிரவிகீழ்த் திசையில்.

உரை. பகைகொண்ட ஒளியையுடைய சர்ப்பக்
கொடியை யுயர்த்த துரியோதன னிருந்த பழைய அஸ்
திபுரத்திலே லோகநாயகராகிய ஒப்பற்ற கிருஷ்ணபக
வான் தனியே வந்தது தெரிந்து மகரமீனையுடைய
சமுத்திரத்தை விட்டு நீங்கிப் பக்கத்திலே வனைந்த
சக்கரத்தைப்போல் வந்து உதயமானான் சூரியன்
கீழ்த்திசையில். 98

சோதி வானநதி மைந்தனும் பழய சுருதியாலுயர்
துரோணனு, மாதி யாகவுயுனும் வியப்புறவடுத்த மன

னவ ரனேகரும், நீதி யாறுவகை யைந்து பத்தொடறு பத்தொராயிரவர் நிருபருந், தீதி லாததிற லக்குரோணி பதி னென்றுபெற்ற மிகுசேனையும்.

உரை. பிரகாசம் பொருந்திய கங்காபுத்திரனாகிய லீஷ்மாச்சாரியரும் பழமையாயுள்ள வேதத்தானுயர்ந்த துரோணாச்சாரியரும், பரம்பரையாயுள்ள அரசர்களும், பூமியை யாளுகின்ற சிற்றரசர்களும், நீதியினு லுயர்ந்த ஐம்பதியுயிரம் மகுடவர்த்தனரும், அறுபத்தோரா யிரம், பட்டவர்த்தனரும், குற்றமற்ற வலிமையினை யுடையபதினோரக்குரோணியாகிய மிகுந்த சேனைகளும்.

கொக்க வெண்கவரி யாலவட்ட நிரை தொட்டை சவாள்பரிசை துகிலுடன், கைக்க ளாசியிவை கொண்டு லாவிவரு கன்னி மங்கையர்க ளனைவரு, மிக்க வேதியர் கள் வல்லபல்கலை தத்திலுள்ளவர்கள் யாவருந், தக்க தம்பியரும்வந்து சூழவுயர் தரணிமேனிநுபர் தம்பிரான்

உரை. கூட்டமாகிய வெள்ளிய சாமரங்களும், ஆலவட்டங்களும், வளைதடியும், வாளும் உடை வாளும், வஸ்திரமும், கைகளிலே காளாஞ்சிகொண்டு உலாவி வருகிற இளமையான மங்கையர்க ளனைகம் பேரும், அளவில்லாத பிராமணர்களும், அநேக கலை ஞானங்களிலே வல்லமையுடையவர்கள் யாவரும் தகுதியுள்ள தம்பிமார்களும் வந்து சூழ்ந்துகொண்டிருக்க உயர்ந்த பூமியிலே அரசர்க்கரசனாகிய துரியோதன மகாராஜன்.

100

நிரை கதிர்க்கனக நீள்சுவர்பவள வுத்தரத்திடை நிறைத்த வொண், பருவமணிக்கிரண பற்பராக வயிரத் துலாமிசை பரப்பிவெண், டரள்வாக்க வயிரேரியப் புகிய கோம ளப்பலகை தைத்துமா, மரக தத்தினொருகோடி தூணிரை யமைத்த மண்டப மருங்கரோ.

உரை. வரிசையாகிய கிரணங்களையுடைய பொன்னி னாற் செய்த நெடிய சுவரின்மேல், பவளத்தினு லுத்திரம் போட்டு, அதன்மேல் வரிசையாகப் பருத்த ரத்தினங்க ளாலும், மாணிக்கங்களாலும், வச்சிரங்களாலும் ஆகிய வயிரத்துலாம்பரப்பி, அதன்மேல் வெள்ளியமுத்துவர்க்

கங்களையும் வயிடுரியங்களையும் அழுத்திய புதிய அழகுள்ள பலகை தைத்து, மகத்தாகிய மரகதத்தினோடு கோடி தூண்களை இடையிலே அமைத்த மண்டபத்தினருகிலே.

101

முட்ட நித்திலநி ரைத்த பந்தரின் கைத்த சீரரி முகத்தகால், வட்டமெத்தைகொ டமைத்த பீடமிசை வாசவன் கொலென வைகினான் பட்டவர்த்தனரு மகுட வர்த்தனரும் வந்து சேவடிபணிந்தபி, னிட்டபொற் றவி சின்முறைமையா லினிதிருக்க வென்றவரை யேவியே.

உரை. முட்டும்படியாய் முத்தினால் வரிசை செய்த பந்தரில் நகுதலைச் செய்யா நின்ற சிறந்த சிங்கமுகத்தை யுடையதாய் வட்டமாகிய மெத்தையைக்கொண்டு செய்த பீடத்தின்மேல் இந்திரனைப்போல வீற்றிருந்தான். அந்தச் சமயம் பட்டவர்த்தனர்களும், மகுடவர்த்தனர்களும் வந்து சிவந்தபாதங்களை வணங்கினார்கள். பின்பு வரிசையாக விட்டிருக்கின்ற பொன்னுற்செய்த ஆசனங்களின்மேல் முறைமைப்படி இனிமையோடிருக்கக் கடவீரென்று அவர்களை யேவுதல் செய்தான்.

102

காவன் மன்னவர் முகங்கடோறுமிரு கண்பரப்பி யமர் கருதுவோ, ரேவ லின்கண்வரு தூதனாமிடைய னின்று நம்மவையி லெய்தினு, லோவலின்றி யெதிர் சென்று கண்டிதொழு துறவு கூறலினி யுங்களுர், தீவ லஞ்செயவ டர்ப்பலென்று நனி சீறினான் முறைமை மாறினான்.

உரை. பூமியைக் காக்கின்ற இராஜாக்களுடைய முகங்கள்தோறும் தன்னுடைய இரண்டு கண்களாற் பார்த்து நம்மோடு யுத்தஞ்செய்து பூமியைக் கவர நினைக்கும் பாண்டவர்களுடைய ஏவலினாலே வருகின்ற தூதனாகிய இடையன் இன்று நம்முடைய சபையிலே வந்தால், ஒழிதலில்லாம லெதிர்கொண்டு கண்டு வணங்கி யுறவு கொண்டாடினால், இனி உங்களுரை நெருப்புவலங் கொள்ளும்படியாய்க் கொளுத்தி விடுவேனென்று மிகவுஞ் சீறினான் முறைமையை மாறினவனாகிய தூரியோதனன்.

103

இந்தவண்ண முரசெய்து மன்னவையில் ராஜ ராஜனுமிருக்கவே, தந்த வண்ணனுடன் வந்த வண்ண லொளி தங்குகண்டு லுணர்ந்தபின், கந்த வண்ண மலர் கொண்டு கைதொழுது காலையிற் பலகடன்கழித்; தந்தவண்ண முனிருந்த பேரவையிலேயி னுனிசை கொள்வேனாயினான்.

உரை. இந்தப்பிரகாரஞ் சொல்லி அரச சபையில் அரசர்க்கரசனாகிய துரியோதனுமிருக்க, வெள்ளைமேனியனாகிய பலபத்திரருடனே பிறந்த இசை கொண்ட மூங்கிற் குழலையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான், பிரகாசம் பொருந்திய நீத்திரை தெளிந்த பின்பு வாசனைபொருந்திய அழகிய மலர்களைக்கொண்டு பூசை செய்து காலையிலே செய்யவேண்டிய கடன்களெல்லாம் செய்து முடித்து முன்சொன்ன பிரகாச மிகுந்த துரியோதனன் இருக்கப்பட்ட பெரிய சபைக்கு எழுந்தருளினார். 104

துன் னுகங்கை மகனுந் துரோணனோடு சுதனுநீதி புனை விதரனு, மன்னவர் மன்னனையொழிந்த மன்னவரும் வந்துசேவடி வணங்கினார், கன்ன னுந் தலைகவிழ்ந்திருந்தன னழன்று ளஞ்சகுனி கருகினான் முன்ன நின்ற வர்களிட்ட பீடமிசைமொய்துழாய் முகிலு மெய்தினான்.

உரை. நெருங்கிய அச்சபையி லிருந்த வீஷ்மாச்சாரியரும் துரோணச்சாரியரும் அசுவத்தாமாவும் ஞானநெறியுடைய விதரமகாராஜனும் துரியோதனன் ஒழிந்த மற்ற வரசர்களும் வந்து சிவந்த பாதங்களை வணங்கினார்கள். அப்போது கர்னமகாராஜனுந் தலை கவிழ்ந்து கொண்டிருந்தான். சகுனி உள்ளங் கொதிப்படைய நீனைத்திருந்தான். எதிரே யிருந்தவர்களிட்ட பீடமிசை நெருங்கிய துளபமாலையையணிந்த மேகவண்ணனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளியிருந்தார்.

முன்னகங் கண்டகவித்த காளமுகின் முன்னிருந்த பின் முகங்கொடா, தென்னகந்தனை யொழித்து நென்ன விடையிந்த மாநகரி செய்தியும், பொன்னகங்கொள் புய விதர னில்விடை புகுந்ததென் கொலிது புகலொனும்,

பன்னகத்தனை யுயர்ந்த கோவுமுரை பகரமாலு மெதிர் பகருவான்.

உரை. முன்னே கோவர்த்தன கிரியைக் குடையா கப் பிடித்த கரியமேகவண்ணாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகான் எழுந்தருளிய பின்பு, முகங்கொடாமல் என் வீட்டை விட்டு நேற்றைப் பொழுது இந்த லூரில் வந்ததும், வீர லட்சுமியைக் கொண்ட புயத்தையுடைய விதுரன் வீட் டிலே போனதென்ன? சொல்லுமென்று சர்ப்பக்கொடி யையுடைய துரியோதனராஜன் கேட்க கிருஷ்ணபக வான் அதற்கு எதிருத்தரஞ் சொல்லுவார். 106

என்னின்னிலொரு பேதமில்லையிது வென்னி னுன்னிலது வென்னினு, மின்னிலகுவிற னெடும்படை விதுரன் வந்தெதிர்வி ளம்பினு, னுன்னிலின்ன முள தொன்று பஞ்சவ ருரைக்கவந்ததொரு தூதன்யா,னின் னிலின் னடிசிலுண்டு நின்னுடன் வெறுக்க வெண்ணு வது நீதியோ.

உரை. என் வீடென்றும் உன் வீடென்றும் பேத மில்லை. இது என்விடு அது உன்வீடென்று சொன்ன லும் மின்னல்போலப் பிரகாசிக்கின்ற வெற்றியுள்ள நெடிய வில்லையுடைய விதுரமகாராஜன் வந்து எதிரே விருந்து சொன்னார். அதல்லாமல் ஆலோசிக்குமிடத் தில் இன்னமொரு காரியமுண்டு. பஞ்சபாண்டவர்கள் சொல்லிவிட்ட சொல்லைச் சொல்லவந்த வொரு தூதன் யான், உன்னிடத்தில் இனிமையுள்ள அன்னத்தை யுண்டு உன்னோடு தானே வெறுக்க நினைப்பது நிதியோ வென்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 107

அரவமல்கிய பதாகையாய்மதி யமைச்சரா யரசழிப் பினுங், குறவர்நல்லுரை மறுக்கினும் பிறர்புரிந்த நன்றியது சொல்லினு மொருவர் வாழ்மனையி லுண்டு பின்னுடவ ருடனழன்றுபொர வுன்னினு, மிரவிவுள்ள ளவு மதிய முள்ளவு மிவர்களே நரகி லெய்துவார்.

உரை. சர்ப்பக்கொடியையுடைய துரியோதனனே! யுத்தியையுடைய மந்திரிகளாயிருந்து இராஜாங்கத்தை

யறிந்தாலும், ஆசிரியர் சொல்லைத் தடுத்தாலும், ஒருவர் செய்த உபகாரத்தை மறந்தாலும் ஒருவர் வீட்டிற் சாப்பிட்டுப் பின்பு அவருடன் பகைத்து யுத்தஞ் செய்தாலும் சூரிய சந்திரர் உள்ள நாள்வரைக்கும் இவர்களே நகரத்திற் சேருவார்கள். 108

சீத நாண்மலர் தடந்தை கேள்வனிலை செப்பவந்தெரிய வொப்பிலா, நாதநாயகன் முகத்தில் தைத்தவிருநயனனாகிய நகைசெயாத், தூதனாகியவரு தன்மை சொல்லுகென மன்னர் மன்னனிது சொன்னபின், வேதநாறு மலருந்தி வண்டுளப விரைசெய்தாரவனு முரை செய்வான்.

உரை. குளிர்ச்சி பொருந்திய அன்றலர்ந்த தாமரை மலரிலிருக்கும் இலட்சுமி காந்தராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்ன மாத்திரத்தில், ஒப்பில்லாத நாயகராகி மாதவனுடைய திருமுகத்தில் வைத்த இரண்டு விழிகளை யுடையவனாகி, மீளவும் நகைசெய்து தூதனாகியவந்த காரியத்தைச் சொல்லுமென்று துரியோதனன் சொன்னபின்பு வேதங்கள் மணக்கின்றன தாமரை மலராகிய உந்தியையும் வாசனை வீசுகின்ற துளபமாலையுமுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அருளிச் செய்தார். 109

சூதினா லரசிழந்து நின் றுணைவர் சொன்ன சொல்லும் வழுவாதுபோ, யோதி லார்களென நொந்து தண்ணிழலிலாத கானினிடை யெய்தியே, நீதிலாவகை குறித்த நாள்பல கழித்துவந்தனர் செகத்தினிற், கோதிலாதகுரு குலமகீபவவ ருரிமைநண்பொடி கொடுத்திடே

உரை. உன் துணைவராகிய பஞ்சபாண்டவர்கள் சூதாடுகையிலே ஆராஜ்ஜிய பாரத்தை இழந்து, சொன்ன வார்த்தையுந்தப்பாமற், போய் அயவாரென்று சொல்லும்படி நொந்து குளிர்ந்த நிழலில்லாத காற்றினிடத்தே போயும், குற்றமில்லாதபடி குறித்த நாள் அநேகமுங் கழித்து வந்தார்கள், பூமியிலே குற்றமற்ற குருகுலத்திலே பிறந்த மகாராஜனே! அவர்களுடைய

உரிய பூமியைச் சினேகத்தோடு கொடுப்பாயென்று
பின்னுஞ் சொல்லுவார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் 110

சொல்ல வாவுரக துவச நன்னுரிய துணைவர் தங்
களை யழைத்து நீ, வல்லவாறுசில நாடளித்தவர்க டம்மு
டன்கெழுமி வாழ்தியே, னல்லவாய்மைநிலை யுடையை
யென்றரசர்நாடோறும் புகழ்வர் நண்புகொண், டல்லவா
வென மறுத்தி யேலறமு மாண்மையும் புகழு மல்லவே.

உரை. சொல்லை விரும்புகின்ற சர்ப்பக்கொடி
படைத்த துரியோதன மகாராஜனே! உனக்கு உரிமை
யான உடன் பிறந்தவர்களை வரவழைத்துக் கூடியமட்
டில் நீ சில நாடு கொடுத்து அவர்களுடன் கூடி வாழ்
வாயேயானால் சத்தியத்தையும்நிலைமையையும் உடையா
ரென்று அரசர்கள் நாடோறும் புகழ்ச்சி செய்வார்கள்;
அப்படி யல்லவென்று மறுத்துரைப்பாயாகில் அது
தருமமும் சௌரியமும் கீர்த்தியு மல்லவென்றார் ஸ்ரீ
கிருஷ்ண பகவான். 111

என்றுகேசவ னியம்ப வங்கெதி ரிராச ராசனு
மியம்புவா, னன்றி சூதுபொரு துரிமை யாவையு
மிழந்து போயினர்க ளாவரு, மின்று நீவிரகின் மீள
வுங்கவர வெண்ணினானவரி லெளியனோ சென்றுகா
னிலைவரின்னமுந்திரிவ துறுதி யென்றுநனி சீறியே.

உரை. இந்தப்பிரகாரம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர்
சொல்லவும் அங்கே எதிரில் இராஜாதி ராஜனாகிய துரி
யோதன மகாராஜன் அன்று சூதாடித் தங்களுரிமை
யெல்லா மிழந்து போனவர்களாகிய பஞ்சபாண்டவர்
களுக்கு இன்று நீ உபாயத்தினாலே மறுபடியுங் கவர
நீனைத்தால் அவர்களைப்பேல் யானு மெளியவனோ?
அவர்கள் இன்னமுங் காட்டுக்குப் போய்த் திரிவது
உறுதியென்று மிகவும் சீறி. 112

நீவெறுக்கிலெ னிருந்தமன்னவர் திகைக்கிலென்பல
நீனைக்கிலென், போய்தகைக்கிலெ னுரைத்த வண்மை
மொழி பொய்த்ததென்ற மரர்புகலிலென், வேய்மலர்த்

தொடை யலைவரென்னுடன் மிகைத்துவெஞ்சுமர்
விளைக்கிலென், ஈயிருக்குமிட மெனினு மிப்புவிடில்
யானவர்க்கரசி னிக்கொடேன்.

உரை. நீ வெறுத்தாலென்ன, இந்த ராஜாக்கள்
சிகைத்தாலென்ன, பலவாருக நீனைத்தாலென்ன,
போய்ச்சிரித்தாலென்ன, சொல்லியவாக்குப் பொய்த்து
போயிற்றென்று தேவர்கள் சொன்னாலென்ன, புட்ப
மாலையைத்தரித்த பஞ்சபாண்டவர்கள் வெறுத்து வெவ்
விய யுத்தஞ்செய்தாலென்ன, ஓர் ஈயிருக்குமிடமானாலும்
இந்தப் பூமியிலே யான் அவர்களுக்கு அரசாட்சி
கொடுக்கமாட்டேனென்றான் துரியோதன மகாராஜன்.

கார்வழங்குரு மெனச்சினந்தினொடு கண்ணிலான்
மதலை கழறவும், பார்வழங்குநீனை வில்லையேலவனி பாதி
யாயினும் வழங்குவாய், தார்வழங்குதட மார்பவென்ன
வது தானுமன்னவன் மறுக்கவைத், தார்வழங்குகென
வுற்றிருந்தன்னிவ் வுலகெலாமுதவு முந்தியான்.

உரை. மேகம் முழங்குகின்ற இடியைப்போன்ற
கோபத்தோடு திரிதராட்டிரனுடைய பிள்ளையாகிய துரி
யோதனன் சொன்னபோது, பூமியைக் கொடுக்க
உனக்கு மனமில்லையாகில், அவர்கள் ஊர்களையாவது
கொடுப்பாய், நந்தியாவர்த்த மாலையணிந்த மார்பனே
என்றுசொல்ல, அவைகளையும் துரியோதனன் மறுக்க,
ஐந்தூராவது கொடுப்பாயென்று இரந்து கேட்டார்:
இவ் வுலகத்தை யெல்லாந் தரப்பட்ட நாபிக்கமலத்தை
யுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 114

மாடளிக்குல நெருங்குபைந் துளபமாலையாய் மகர
வேலைசூழ், நாடளித்திடவு மைந்துபேருடைய நகரளித்
திடவும் வேண்டுமோ, காடளிக்கவத னிடைதிரிந்
துறை கரந்துபோயினர்கள் காணவோர், வீடளிக்கினும்
வெறுப்பரோவிதனை விடுகவென்றதீர் விளம்பினான்.

உரை. பக்கங்களிலே வண்டின் கூட்டங்கள்
நெருங்கப்பெற்ற பசிய துளபமலை யணிந்த கிருஷ்ண

பகவானே! மகர மீன்களையுடைய சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த நாட்டைக் கொடுக்கவும், ஐந்துபேருடைய நகரைக் கொடுக்கவும் வேண்டுமோ? நான் காட்டைக் கொடுக்க அதிலே திரிந்து அகமகிழ்ந்துப்போன பஞ்சபாண்ட வர்கள் காணும்படி ஒரு வீடு கொடுத்தாலும் வெறுப்பார்களோ? இதனை விடக்கடவென்று சொன்னான் துரியோதனன்.

115

தந்தைகாதலுறு தண்மைகண் டினையதாய் பயந்த வீரு தம்பியர்க், சிந்தவாழ்வுமர சுங்கொடுத்தவனு நின் குலத்தொருவ னிங்குளான், முந்தமாநில மனைத்தி னுக்கு முயர் முறைமையாலுரிய வரசருக், கைந்துமா நகரு நீ கொடாதொழி லென்னதாசுமுன தரசியல்.

உரை. தன்னுடைய தகப்பனாகிய சந்தனு மகா ராஜன் பரிமளகந்தியின்மே லாசைவைத்த தன்மையைப் பார்த்து, இனைய தாயாகிய மச்சகந்தி பெற்ற இரண்டு தம்பிமார்களும் இந்த வாழ்வும் அரசாட்சியுங் கொடுத்தவராகிய வீஷ்ணுமாச்சாரியரும் உன் குலத்திலே ஒருவரிதோ இருக்கின்றார்; பழமையுள்ள மகத்தாகிய பூமிக்கெல்லாம் உயர்ந்த முறைமையாலே உரிமை பெற்றவர்க்கு ஐந்து நகராவது நீ கொடாதொழிந்தாயானால் உன்னுடைய அரசாட்சி என்ன பிரயோசனத்தை யுடையதாகும் என்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான்.

ஒருகுலத்தினி லிரண்டு மன்னவருடன் பிறந்துரிமையெய்தினு, விருதிறத்தவரு மொக்கவாழ்வுறுத லெக்கு லத்தினுமி யற்கையே பொருகுலக்களிறு வளர்த்திசைக்கண்மிகு புகழ்பரப்பியெழு புவிபெறுங், குருகுலத்தவ ரியற்கைநன்றென மொழிந்தனன்கரிய கோவலன்.

உரை. ஒரு குலத்தில் இரண்டரசர்களுடனே பிறந்து உரிமையை யடைந்தால் இரண்டு திரத்தோறும் ஒக்க வாழ்வை யடைவது எக்குலத்திற்கு மியற்கையாகும்; பொருகின்ற அட்டகஜங்கள் வளரப்பட்ட திக்குகளிடத்தில் மிகுந்த கீர்த்தியைப் பரப்பி ஏழு லோகத்தையும்பெற்ற குருகுலத்தாருடைய இயல்பு நன்றாயிருக்

கிறதென்று சொன்னார் நீலவண்ணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான். 117

பேரராவணை துறந்த மாயனிலை பேசவன்பிஞெடு பின்னையுஞ், சீரராவணை யுயர்த்த கோவும்விழி தீயெ னும்படி செயிர்த்துளே, போரரா நிருபின்மணி நெடுஞ் சுடிகையாயிரங்கொடு பொறுத்தப்பார், வீரரானவர தல்லவோ வுரிமை வேண்டுமோவென விளம்பினான்.

உரை. பெரிய ஆதிசேஷ சயனத்தைவிட்டுத் துறந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் இவைகளைச் சொல்ல, அன்புடனே பின்னையும் சிறந்த சர்ப்பக் கொடியைப் படைத்த துரியோதனனும் கண்கள் நெருப்பென்னும் படி உள்ளே கோபித்துப் போர் செய்கின்ற சர்ப்பராஜ னாகிய ஆதிசேஷனால் நெடிய மணிகளையுடைய ஆயிர முச்சியைக் கொண்டு சுமக்கப்பட்ட பூமியானது சுத்த வீரருடையதல்லவோ? அப்பாண்டவர்களுக்கு உரிமை யும் வேண்டுமோ வென்றான் துரியோதனன். 118

பொய் வளர்ந்தமொழி மன்னன் மற்றவை புகன்ற பின்பு புயவலியினு லைவர், தங்களரசங் கொடாமல் லாண்மை கொண்டெதி ரடர்த்தியே, மெய் விளங்கவரு குருநிலத்தினிடை வந்து வெஞ்சமர் விளைக்கவே, கை வழங்குகென நின்றதூணிடை யரைந் துரைக்குமிவை காவலன்.

உரை. பொய்யே பேசுகின்ற துரியோதன னிலை சொன்னபின்பு புஜபலத்தினாலே பஞ்சபாண்டவர்களு டைய இராஜாங்கத்தைக் கொடாமல் மிகுந்த வலிமை கொண்டுஎதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யவருவாயாகில் உண்மை விளங்க வருகின்ற குருகேத்திரத்திலே வந்து வல்லிய யுத்தஞ் செய்வதற்குச் சம்மதித்துக் கைதட்டிக் கொடு வென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கேட்க, எதிரே யிருந்த தூணிலே யறைந்து சொல்வான் துரியோதனன். 119

பின்பிறப்புடைய பொதுவர் தங்களொடு புறவிலா னிரை புறந்திடு, முன்பிறப்புமுர லோடுகோபிய ருனைப் பிணித்தது மறந்துநீ, மன்பிறப்பிலுரை குருகுலத்தவர்

தம் வாய்மை தானுமொரு மாசிலா, வென் பிறப்புமுண
ராமலேசபையி லிந்தவாசக மியம்பினும்.

உரை. இழிந்த பிறப்பையுடைய இடையர்களோடு
காட்டினிடத்திற் பசுக்கூட்டங்களை மேய்க்கு முன்
னுடைய ஜனனத்தையும், ஆயர் மாதர்கள் உன்னை யுர
லுடனே கட்டியதையும் நீ மறந்துவிட்டு, இராஜகுலத்
திலே யுயர்ந்த குருகுல வாசர்களுடைய சத்தியத்தை
யும் ஒரு களங்கமில்லாத என்னுடைய பிறப்பையு மறி
யாமலல்லவா சபையிலே இந்த வாசகஞ் சொன்னு
யென்றான் துரியோதனன். 120

ஏவி லங்குசிலை யைவர் வந்தணுகில் யானையர்ந்
தெளிந் திருப்பேனோ, கோவி லங்குபொர வஞ்சமோ கரட
குஞ்சரங்கள்பகை கொண்டகால், மேவிலங்குமுன் மலைத்
தல் கையறைய வேண்டு மென்றதுவுன் மேன்மையோ,
தாவி லங்குமென வெண்ணி போமிகவு நன்று நன்ற
ரசர் ஞாயமே.

உரை. பிரகாசம் பொருந்திய அம்பையும் வில்லையு
முடைய பஞ்சபாண்டவர்கள் வந்தால், யான் பயந்து
எளிதாக விருப்பேனோ? மதம் பொழிகின்ற யானைகள்
பகைகொண் டெதிர்த்து வந்தால் சிங்கம் பொருதற்குப்
பயப்படுமோ? யுத்தஞ் செய்வதற்கு வருவதானால் முன்
னமே கைபோட்டுக் கொடுக்க வேணுமென்பது உனக்கு
மேன்மையோ? இப்படி கேட்டது என்னுடைய நாவா
னது தப்புமென்று நினைத்ததோ? மிகவும் நல்லது நல்
லது, அரசருடைய ஞாயமென்றான் துரியோதனன் 121

அளிவருங்குழல் பிடித்து மன்னவை யிளைவருக்கு
முரியானேநா, னெளிவருந்துகி லுரிந்தபோதருகி ருந்து
கண்டவர்க ளல்லவோ, துளிவரும்புனல் பரிந்தருந்தி
யிடு சோறுதின்றுயர் சுமந்துகொண், டெளிவரும்படி
யிருந்த பாவியரு மின்றுமான நிலை யுணர்வரோ.

உரை. ஐந்துபேருக்கும் உரியவளாகிய துரௌ
பதியை இராஜசபையிலே வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கூந்

கலைப்பிடித்து, நானெளிதாகத் துகிலுரிந்தபோது அங்கேயிருந்து பார்த்தார்களல்லவா? துளியாக வருகின்ற நீரை வரும்பிடித்து இவ்வார் சோற்றைத்தின்று, உயிரைச் சும்னதுகொண்டு இழிவுண்டாகும்படி யிருந்த பாவினாகிய பாண்டவர்களும் இன்று அபிமான நிலையை அறிவார்களோவென்றான் துரியோதனன் 122

அன்னையானவவ மிருவராமுத லளித்த தந்தையர்க ளைவராம், பின்னையாசைகொடு குருகுலத்துரிமை பெறு வராமொரு பிறப்பிலார், மின்னையாமவர்க ளைவரும் பரிவினொடு தனித்தனி விருப்புவா, மென்னையாமவரொ டொரு குலத்தரசு நென்பதம்மவிவை பென்கொலாம்.

உரை. தாய்மா ரிருவர்களாம் முன்னே பெற்ற பிதாக்க ளைந்துபேராம் பின்பு ஆசைகொண்டு குரு குலத்துரிமை பெறுவராம், ஒரு பிறப்பிலு மில்லாத வளாகிய ஆ ஆ கிரீடமில்லாத ஐந்துபேருமன்புடனே தனித்தனி இச்சிப்பார்கள்; யாமும் அவரோடு ஒரு குலத்து இராஜாக்களென்பது என்ன ஆண்மை. 123

ஞாலமுற்று முடையவன் மொழிந்திட நகைத்து வண்டுவரை நானுஞ், சாலமுற்றுமினி யவர்கருத்தென நீனைந்து பேரவை தணர்ந்துபோய்க், கோலமுற்றசிலை விதுரன் வாழ்பெறு கோயில் சென்றுதனி குறுகினான். சீலமற்றவர் சினத்தபோதுமொரு தீதிலாதவர் செயிர்ப் பரோ.

உரை. உலகமுற்றுமுடைய துரியோதனன் இவை சொல்ல, அழகிய துவாரகைக்கு அரசனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் நகைசெய்து அவனினைப்பெல்லாம் விஷ்ணென்று நீனைத்து, பெரிய சபையை நீங்கிப்போய் அழகிய வில்லையுடைய விதுரன் வாழ்கின்ற அரசன்மனை சேர்ந்தார். நற்குணமில்லாதவர்கள் கோபித்த போதிலும் யாதொரு குற்றமில்லாதவர்கள் கோபியார். 124

கரிந்து மலைசுரு காகவும் புதியகமல வாண்முகம் வெயர்க்கவுந், திருந்து கண்ணினை சிவக்கவுங் கொடிய

செய்ய வாழிதழ் துடிக்கவு, மிகுந்த போவையி னெடி
துயிர்த்திடு ராஜராஜனவ னுக்கிவன், விருந்து செய்த
வுலகென்கொலென்றரச ரெதிர்விதுரனை விளம்புவான்.

உரை. அப்போது பூமாலேகள் கருகிச் சருகாக
வும். புதிய தாமரை மலர்போன்ற முகம் வியர்க்கவும்,
திருத்தமாகிய கண்களிரண்டும் சிவக்கவும், கொடுமை
யைச் செய்கின்ற உதடானது துடிக்கவும், பெருமூச்சு
விடுகின்ற இராஜராஜனாகிய துரியோதனன், கிருஷ்ண
பகவானுக்கு விருந்துசெய்த உறவென்ன வென்று அர
சர்க் கெதிரே விதுரனைப் பேசுவான். 125

வன்பி னுலவனி வெளவென் றுகொலொன் மனையி
லுண்டியை மறுத்தவன், தன்ய தாகினியோ டினிதருந்
தும் வகை தன்னிலின்னமு தியற்றினு, லென்பிதா
வொடுபிறந்து மின்றளவு மென்கை யோதன மருந்தியு,
மன்புதானுடைய னல்லவென்பகை தனக்குமுற்ற பகை
யல்லவோ.

உரை. வலிமையினாலே பூமியைக் கவரவேண்டு
மென்று என்வீட்டு போஜனத்தை நீக்கின ப்ரீகிருஷ்ண
பகவான் தன்னுடைய சேனைகளோடும் இனிதாகப்
புசிக்கும்படி விதுரன் தன் வீட்டிலே இனிமையுள்ள
அமுது செய்வித்தான்; என் தந்தையோடு பிறந்தும்,
இன்றளவும் என் கையன்னத்தைச் சாப்பிட்டும், என்
னிடத்திலே எள்ளளவும் அன்பில்லாதவனு யிருந்
தான்; எனக்குவந்த பகையாளி அவனுக்கும் பகையாளி
யல்லவோ வென்றான் துரியோதனன். 126

முதல் விழைந்தொருவ னுடனி வைத்தபொருள்
பற்றியின்புற முயங்கினு, மதிக மென்ற பொரு ளொரு
வன் வேறாரித னவனை யேயொழிய வரிவரோ, பொது
மடந்தைபர் தமக்கு மண்ணிலது புதுமையல்லவவர்
புதல்வனும், விதுர னின்றவனோ டிறவு கொண்டதோர்
வியப்பை யெனசொலி வெறுப்பதே.

உரை. வேசையர் முன்னே யொருவன் கொடுத்த
திரவியத்தைப்பற்றி அவனுட னின்பங்கொண்டு கூடி

னாலும், மற்றொருவன் அதிக திரவியத்தைக் கொடுப்பானேயாகில், அவனைத் தவிர வேறொருவர்களை யறிவார்களோ? பூமியிலே அவர்களுக்கு இது புதுமையல்ல, ஆகையால் படிப்பட்ட பொதுமகள் புத்திரனை விதுரனென்றவனோடு நெருங்கொண்ட வதிசயத்தை நானென்ன சொல்வீவெறுப்பதென்றான் துரியோதனன்.

இன்ன வாரிவ னுரைத்த போதவனெழுந்திருந்து வசை யென்னை, சொன்ன வாய்குருதி சோரவாள் கொடுத்துளைத்து நின்முடி துணிப்பன்யான், மன்னவ குருகுலத்திலே யொருவன் மைந்தனா ருயிரை வெளவினா, லென்ன வானவர் நகைப்பரையெனை யுரைத்த நாவுடனிருத்தியோ.

உரை. இந்தப்பிரகாரம் துரியோதனன் சொன்ன போது அந்த விதுரனெழுந்து என்னை குற்றஞ்சொன்ன வாயிலே இரத்தமொழுக வாளாயுதங்கொண்டு துளைத்து உன் தலையை வெட்டுவேன்; ஆனால், அரசர்களில் குருகுலத்தில் ஒருவன் பிள்ளையுயிரைக் கொன்றானென்று தேவர்கள் நகைப்பார்களே! அல்லாவிட்டால், என்னை வசைசொன்ன நாவுடனே இருப்பாயோவென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான்.

128

ஈண்ட வர்க்குதவி யாயதூதென விசைப்ப வர்க்குலக மெங்க னும், நீண்ட வர்க்குதவி யாயினென நினைந்து நீயெனை யடர்த்தியே, மாண்டவர்க்குதவியாய பேரறமு மிசையு மாண்மையும் வளர்த்திடும், பாண்டவர்குதவி யாகிலென்னைமுடி மன்ன ராவர் பழிப்பரோ.

உரை. இவ்விடத்திலே பஞ்சபாண்டவர்களுக்குதவியாகிய தூததென்று சொல்லப்பட்டவராயும், உலகமெல்லாம் வளர்ந்தவராயும் இருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுக்கு விருந்துசெய்து உபகாரமாயினெனென்று நினைத்து, என்னை நீ உதாசீனமாகப் பேசிக் கோபித்தாயே! மாட்சிமையுடைய பெரிய தபோதனர்களுக்கு உபகாரியானால், என்னைக் கிரீடந்தரித்த அரசரானவர் பழிப்பாரோவென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான்.

129

சொல்லி ரண்டுபுக லேனினிச் சமரினின்று வெங்களை தொடேனெனா, வில்லிரண்டினு முயர்ந்த வில்லதனை வேறிரண்டுபட வெட்டினான், மல்லி ரண்டினையு மிருவராகிமுன் மலைந்த காளமுகில் வந்துதன், நிலை ரண்டுதினம் வைகுதற்கிலகி லெண்ணி லாததவ மெய்தினான்.

உரை. இரண்டு வார்த்தை பகரேன் இனி யுத்த களத்திலே நின்று வெவ்விப பாணந் தொடேனென்று சிவன் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டுபேர்கள் விற்களிலுஞ் சிறந்த தன்னுடைய வில்லை இரண்டு துண்டாகவெட்டினார். முன்னாலே கஞ்சனால் விடப்பட்ட சாணுரன் முஷ்டியென்ற இரண்டு மல்லர்களையும், பலபத்திரரும் கிருஷ்ண பகவானுமாக வந்து வென்ற மகாவிஷ்ணு தன் வீட்டில் இரண்டுநாள் விருந்துண் டிருப்பதற்கு உலகத்தி லெண்ணில்லாதவத்தைப் பெற்ற விதுரமகாராஜன். 130

அந்த வில்லினை முறித்தவில்லிதண தாலயம்புகுதலச்சுதன், சந்தவில்லுமான் வில்லுமொப்பதொரு தாம வில்லினை முறிப்பதே, முந்தவில்லியரி லென்னும்வில்லுடைய விஜயன் வந்தமரின் முடுகினா, லெந்தவில்லியெதிர்திற்கும் வில்லியினியென்று காவல ரிறங்கினார்.

உரை. அந்த வில்லை யொடித்துப்போட்ட விதுரன் அரண்மனைக்குப்போக, அப்போது மகாவிஷ்ணு வினுடைய வில்லுக்கும் உருத்திரனுடைய வில்லுக்கும் ஒப்பாகிய வெற்றிமாலையை யணிந்த வில்லை முறிப்பதென்றால் வில்வீரர்கள் முன்னே எண்ணத்தக்க வில்லுடைய அருச்சுனன்வந்து யுத்தத்திலே ஆரம்பித்தால் இனி எந்த வில்லையுடையவர் அவனெதிரே நிற்க வல்லவ ரென்று இறங்கினார்க ளரசர்களெல்லாம். 131

காரணத்தும்விடு தரையன்ன பலகணைக ளேவியமர்கருதும்வில், வீரனைப்பழு துரைத்தநீ பகையை யெங்ஙனே தனிகொல் வெல்லுவாய், பாரணத்துமினிவைய

ராளும்வகைபண் ணுவித்தனை யழிந்ததுன், பேரனைத்து
மென வுள்ளழிந்து சிலபேசினுயர் பிதாமகன்.

உரை. மேகங்களெல்லாம் ஏககாலத்தில் விடப்
பட்ட தாரையைப்போல் அனேகம் பாணங்களை யேவி
யுத்தஞ் செய்யும் வில்லையுடைய விதாரனைப் பழுது
சொன்ன நீ பகையை எவ்வாறு அடங்க ஜெயிப்பாய்?
உலகம் யாவையும் இனி பாண்டவர்க ளாளும்வகை
செய்துவிட்டாய். உன்னுடைய பெயரோடு கீர்த்தியாவும்
அழிந்ததென்று மனம் நொந்து சிலவார்த்தைகள்
பேசினார் வீஷ்மாச்சாரியார். 132

பிதாமகன் பரிவுடன் முனிந்துசில பேசநாசமுறு
போனும், விதாரமொய்ம்ப னும்விதார னல்லது வில்
வல்ல வீரர் பிறரில்லையோ, வுதாரகுலனுய ரங்கர்
கோன் வரிவிலொன்றுமேயமையு முற்றெழும், பதாதி
யோடமரி லைவரும்படம லைந்திடப்பரணி பாடவே

உரை. இப்படி வீஷ்மாச்சாரியார் அன்புடனே
கோபித்துச் சில வார்த்தைகள் பேசத் துரியோதனன்
பார்த்து, விசாலமாகிய மார்பையுடைய உயர்ந்த விதார
னல்லது வில்லிலே வல்லவர் பிறரெவருமில்லையோ?
மிகுந்த சேனைகளோடு யுத்தத்திலே பாண்டவர்க ளிருக்
கும்படி போர்புரியவும், பரணி பாடவும், உதார குணத்
தையுமுடைய உயர்ந்த கர்னன் வில்லொன்றுமே
போது மென்றான் துரியோதனன். 133

நீயிருக்குநெடு விற்கையாசிரிய னவனிருக்க நிகரற்
றவன், சேயிருக்கவிறன் மன்னரிப்படி திரண்டிருக்க
வெதிர்சென்று நீள், வேயிருக்குமித ழுடையனுக்கு நல்
விருந்து செய்தவன் வெறுக்கிலென், பேயிருக்கி லென்
முறிக்கிலென்சீலை வளைத்துநம்மொ டெவர்போ செய்
வார்.

உரை. வீஷ்மாச்சாரியாகிய நீரிருக்க, குருகுலவாகிய
துரோணாச்சாரியாரிருக்க, நிகரில்லாத அவர் குமாரன்
அசுவத்தாமா விருக்க, வெற்றியையுடைய அரசர்கள்

இப்படித் திரண்டிருக்க, நீண்ட மூங்கிற்குமூலை இதழிடையில் வைத்தா தும் இடையனுக்கு எதிர்கொண்டு போய் அழைத்து நல்லவிருந்திட்ட விதரன் வெறுத்தா லென்ன? போயிருந்தாலென்ன? வில்லை யொடித்தா லென்ன? வெற்றிமாலையைச் சூடிய நம்மோடு யார் போர் புரிவார்க ளென்றான் துரியோதனன். 134

என்று கூறவிற லங்காபூபதியும் யானிருக்க விகல் விசயனைச், சென்றுசீறியுயிர் கொள்ளவல்லவர்கள் யாவ ரென்றுநனி செப்புவிர், கன்றினுல்விள லெறிந்தகள்வ னிவ னின்றுதேர்தனி கடாவினு, மன்று போரினிடை காணலாகுமென தாடல்வெஞ்சிலையி னுண்மையே.

உரை. இவ்விதமாகத் துரியோதனன் சொல்லக் கேட்ட கர்னமகாராஜன் சொல்லுவான், யானொருவ னிருக்கப் பகைகொண்டு வருமருச்சனை உயிர்வாங்க யார் இருக்கின்றார்கள் சொல்லுவீர்கள் கன்றினுலே விளாம்பழத்தை யுதிர்த்த திருடனாகிய கோபாலகிருஷ் ணன் வாசயமாயிருந்து இரத சாரத்தியஞ் செய்தாலும் அன்று யுத்தசமயத்தில் காணலாம் என்னுடைய வில் லின் ஆண்மையை என்றுபின் னுஞ்சொல்லுவான். 135

அம்பரத்தவ ருடன்று சீறினுமோ ரம்பி லேயழி வர் திண்ணம் யான், வெம்ப ணிப்பகழி யேவி லாவி யுடன் மீளுவாளமரில் விசயனே, விம்ப ரிற்புகல விருத ளத்தினு மெனக்கு நேரொருவ ரில்லையென், றும்பர் கற் பகழு நாண வண்மையி லுயர்ந்த வீரனிலை யுரை செய்தான்.

உரை. தேவர்கள் கோபங்கொண்டு சீறினாலும் ஒரு அஸ்திரத்தினு லழிந்துபோவார்கள். இது சத்தியம் யான் வெப்பத்தையுடைய நாகாஸ்திரத்தை ஏவினேனே யானால், அருச்சுனன் யுத்தத்திலே உயிரோடு திரும்பு வாணே? இரண்டுதிறத்துச் சேனைகளிலும் இவ்வுலகத் தில் எனக்கு நிகராகியவர்க ளொருவரு மில்லையென்று சொன்னான் தெய்வலோகத்தி லிருக்கும் கற்பக விருக்ஷ மும்நாணும்படி கொண்டயினுலுயர்ந்தகர்னமகாராஜன்.

திசையனைத்தினும் வளைந்த தானவரை யிரவிலந்த தொரு திசையின் வாய், நிசியெனப்பொழுது வானவர்க் கரசளித்து வந்துவிற னீர்மையான், விசையனுக்கு நிகர் நீகொ லோகடவுள் வெண்ம திக்கு நிகர் வெள் ளியோ வசையில் விற்கொழிலும் வல்லையோ வெனவோ ரசைவிலாதவ னறைந்தனன்.

உரை. எட்டுத் திசையிலும் சூழ்ந்துக் கொண்ட அவுணர்களாகியகாலகேய நிவாதகவசர்களைச் சூரியனு தயமாகிய திக்கிலே கெட்டொழியு மிருளைப்போல போர் புரிந்து ஜெயித்துத் தேவர்களுக்கு அரசு கொடுத்துத் தெய்வலோக மகுடாபிஷேகமும் பெற்றுவந்த காண்டி பனுக்கு நீ ஒப்போ? தெய்வத்தன்மையுள்ள சந்திரனுக் குச் சுக்கிரனொப்பாகுமோ? அசைவில்லாத வில் யுத்தத் திலும் வல்லவன் நீதானோ? என்று ஒரு தளர்ச்சியு மில்லாத வீஷ்மாச்சாரியர் சொன்னார். 137

அவன் மொழிந்தமொழி தன்செவிப்படலு மருகி ருந்தமுத ருந்துநீ, யிவனு டன்சிலர் பகைக்கின் மற்ற வர்த மிசையு மாண்மையு மியர்ப்புவாய், புவனமொன்று படவரினு மென்றனோடு பொருவராயினெதிர் பொர விடாய், சிவனு மென்கணையையஞ்சுமென் றுநனிசீறினா னிரவிற் சிறுவனே.

உரை. அந்த வீஷ்மாச்சாரியார் சொன்ன சொல்லை காதிலே கேட்டமாத் திரத்திலே, சமபந்தியிலே யிருந்து அன்னத்தையுண்ட நீர் துரியோதன னுடன்சிலர்பகைத் தால், அவர்களுடைய கீர்த்தியையும் வல்லமையையும் எடுத்துப் பேசுவீர். திரிலோகத்தாரும் ஒன்றாய்க்கூடி வந்தாலும், என்னோடு யுத்தம் பண்ணுவார்களோ? ஆனால் விட்டுப்பாரும்; ஈசரனு மென்னுடைய பாணத் துக்குப் பயப்படுவானென்று மிகவுஞ் சீறினான் சூரியன் புதல்வனான கர்னமகராஜன். 138

இரவி மைந்தனோடு கங்கைமைந்தனெதிர் வாய்மையென்றறியு மிசைந்திலன், பொர வறிந்திடுது மன்று வெஞ்சமரி லென்றெ முந்துதனி போயினா, னரவவெங்

கொடி யுயர்ந்த கோவுமிகி வரசருக்கு விடை நல்கினான், விரவு பைந்துளப மாலையான் விதுரன் மனையி லுற்றது விளம்புவான்.

உரை. அப்படிச் சொல்லிய சூரியன் புதல்வனான கர்னனுடனே கங்காபுத்திரனான வீஷ்ணுமாச்சாரியார் ஒரு வீரவார்த்தையுஞ் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால் அன்று நடக்கும் கொடியுத்தத்தில் சண்டை பண்ணும்போது சர்ப்பக்கொடியையுடைய துரியோதனன் வலிமையுள்ள அரசர்களுக்கெல்லாம் செலவு கொடுத்துவிட்டான். முன்பு பசிய துளபமாலையணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் விதுரன் மனைக்கெழுந்தருளியதை இனிச் சொல்வாம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

பொருசிலை முறித்தவீரன் கோயிலிற் புகுந்துநேமிக் குறிசிலை வணங்கியாங்க ணிருப்பார்க் குருசினோக்கி யிருசிலை யுண்டெறிந்த விருநிலத் தியம்பும்வில்லி[ரூன் னொருசிலை முறுத்தசீற்ற மென்கொலோ வுரைசெயென்

உரை. விதுர மகாராஜனானவன் அரண்மனை யிற் புகுந்து சக்ராயுதத்தையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானை வணங்கி அங்கே யிருக்க அவரைப் பகவான் நோக்கி இரண்டு வில்லுகளுண்டென்று இந்தப் பெரிய பூமியிலே சொல்லப்பட்ட விற்களில் அருச்சுனன் வில் விருக்க மற்றொரு வில்லை ஒடித்ததற்குக் காரணம் யாது சொல்லென்றார். 140

ஆவது கருதானாகி லமைச்சர்சொற் கேளானாகில் ஈவது குறியானாகில் விளைவது முணரானாகில் நாவது காவானாகி லவனுக்காய் நடந்துபோரிற் சாவது பழுதென்றன்றோ சகந்துளோர் சாற்றுகின்றார்.

உரை. ஒருவன் தனக்கு ஆகவேண்டிய காரியத்தை நினையானாகில், மந்திரிகள் வார்த்தையைக் கேளானாகில், கெடுவது நினையானாகில், அவனுக்காகப் போய் யுத்தத்திற் சாவது பழுதென்றல்லவோ பூலோகத்தி லுள்ளவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். 141

செல்வம்வந் துற்றகலை தெய்வமுஞ் சிறிது பேணர், சொல்வன வறிந்துசொல்லார் சுற்றமுந் துணையும் நோக்கார், வெல்வதே நினைவதல்லால் வெம்பகை வலிதென்றெண்ணார், வல்வினை வினைவுமோரார் மண்ணின்மேல் வாழுமாந்தர்.

உரை. செல்வம் வந்து சேர்ந்தகாலத்தில் தெய்வத்தைக் கொஞ்சமாவது வணங்கார், சொல்லவேண்டியவைகளை அறிந்து சொல்லமாட்டார், பந்துவையுஞ் சிநேகிதரையும் பாரார்கள். தாங்கள் ஜெயிக்கிறதே நினைக்கிறதல்லாமல் நமக்குப் பகைவர் வலிமையுள்ளவனென்று நினையார், தீவினை வினைவதும் பாரார் பூமியிலே வாழ்கின்ற மனிதரென்றான் விதுரராஜன். 142

நினைக்கவுந் தொழவுமெட்டா நீயெழுந் தருளப் பெற்றுந். தனக்கிது தகுதியென்று தருமருடன் வாழ்வொண்ணான், மனக்கடுங் கனலினுன்றன் மனத்தினாலுரைத்தபுன்சொ, லெனக்கிசை யாமல்யானு மிருஞ்சிலை யிருந்த தென்றான்.

உரை. நினைக்கவுந் தொழவும் எட்டாத நீரே பிரத்தியக்ஷத்தில் எழுந்தருளப் பெற்றிருந்தும், தனக்கு இது தக்கதென்று ஞாதிகளுடன் வாழ்வதற்கு ஆலோசியான் மனத்திலிருக்கும் கோபாக்கினியை யுடைய எனக்குப் பொருந்தாமல், யானும் பெரிய வில்லை ஒடித்தேனென்றான் விதுரமகாராஜன் 143

மாயவனு மகிழ்ந்து நோக்கி மாசுன முயர்த்த மன்னன் போயருஞ் சேனையோடு போர்க்களங் குருகும்போது நீயவனகுரு நில்லா தொழினுன் னேயமைந்தர் தாயமுஞ் செல்வமுற்றுந் தரணியும் பெறுவ னன்றே.

உரை. அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் மகிழ்ந்து விதுரனைப் பார்த்துத் துரியோதனன் சேனையுடனே யுத்தகளத்திற்கு வரும்போது, நீ அவனிடத்தி லில்லாமல் நீங்கினால் உன்னுடைய நேயத்தைப்பெற்ற குந்தி மாதேவி புத்திரராகிய பாண்டவர்கள் தங்கள் பங்கு பாக்கியமும் பூமியும் பெறுவார்களென்றான். 144

ஏற்றிய நறுநெய் வீசி யிந்தன மடுக்கினாலும்
காற்றுவந் துருதபோது கடுங்கனல் கதுவவற்றோ
நீற்றணி நிமல னன்ன நின்கைவில் விற்ற தாகிற்
சீற்றவே லரசன் சேனை தென்புலம் படர்கை தின்னம்

உரை. அதிகமாகிய நல்ல நெய்யைவிட்டு விறகை
யடுக்கினாலும் காற்றுவந்து சேராதபோது கடிய
அக்கினி மூளாதல்லவா? பரமசிவனுக்குச் சமான
மாகிய உன்கையில் ஒடிந்ததானால் கோபத்தையுடைய
வேலாயுத மேந்திய துரியோதனன் சேனைகள் எம
லோகத்தை யடைவது சத்தியம். 145

பன்னிய புரையில் கேள்விப் பயனுகர் மனத்தாய்
நின்னை, மன்னவன் மொழிந்த வெல்லாம் பொருத்தி
யென்றருளி மாயோ, நந்தகர் தன்னில் வன்மை யருளமு
காண்மை பேசுங், கன்னனைப் பயந்தகாதற் கன்னிதன்
கோரில் புக்கான்.

உரை. பன்னப்பட்ட நூல்களின் கேள்விப்பயன்
அறிந்த மனமுடைய விதுரராஜனைத் துரியோதனன்
சொல்லிய பேச்செல்லாம் பொறுக்கக்கடவை யென்று
சொல்லிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான், அந்நகரத்திலே
கொடையையும் அழகையும் அருளையும் ஆண்மையை
யும் முடைய கர்னனைப் பெற்ற ஆசையுள்ள குந்திமா
தேவியினுடைய வீட்டுக்குப்போனார். 146

மண்டல மதிய மன்ன மாசறுமுகத்தினாலும், தின்
டிறன் மருகன் தன்னைச் சென்றெதிர்கொண்டு கண்டு,
வெண்டிரை மகரவேலை விரிபுனன முகந்து தோன்றும்,
கொண்டலை மகிழ்ந்து காணுங் குளிர்பசுந் தோகை
போன்றாள்.

உரை. பூலோக சந்திரன்போலக்குற்றமற்ற முகத்
தையுடைய குந்திமாதேவியும், மிகுந்த வலிமையுள்ள
மருமகனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைக் கண்டு வெள்ளிய அலை
களையும் மகரமீன்களையுடைய சமுத்திரத்தினது விரிந்த
ஜலத்தையுண்டு வருகின்ற மேகத்தை மகிழ்ந்து பார்க்
கின்ற பசிய மயிலையொத்தாள். 147

யானுறை யில்லின்வந்த தென்னமா தவமென்றேத் திக், கானுறை மைந்தர் தம்மைக் கண்டனள் போன்ற ளாகித், தேனுற துளவினான்ற செய்பமா முகத்தை நோக்கி, வானுறை புரிசை மூதூர் வந்ததென்னருடி யென்றார்.

உரை. நானிருக்கும்படியாகிய வீட்டி லெழுந்தருளியது என்ன மகாதவமென்றுவணங்கிக்காட்டிலே யிருக்கின்ற பிள்ளைகளைக் கண்டவள்போல் மனமகிழ்ந்து தேன் பெருகுகின்ற துளபமாலையணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய திருமுகத்தைப்பார்த்து, ஆகாயமளா விய மதிலையுடைய இவ்வூருக்கு வந்த காரியமென்ன? அருளிச் செய்யு மென்றாள் குந்திமாதேவி. 148

நின்பெரும் புதல்வர் சொல்ல நெடும்புன னாடு வேண்டி, வன்புடையரசன் கோமான் மனக்கருத்தறிய வந்தேன், தென்புலவேந்தன் வெஃகச் செருத்தொழில் புரிவனென்றோ னென்பல சொல்லிநானே யெதிர்க்கவே யிசைந்த தென்றான்.

உரை. உன்னுடைய பெருமை பொருந்திய குமாரர்கள் சொல்ல நெடிய நீர்வளத்தையுடைய நாட்டை வேண்டித் துரியோதனுடைய உள்ளக்கருத்தை யறியும்படி வந்தேன்; தென்திசையிலிருக்கின்ற கூற்றுவன் உயிர்களை விரும்பியுண்ண யுத்தஞ் செய்வதற்குச்சம்மதித்தான். அவனுடன் பல வார்த்தைகள் பேசி என்ன பிரயோஜனம்? நானே யுத்தஞ் செய்யும்படி சம்மதித்து வந்தேனென்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 149

என்றலுங் குந்திசால விரங்கின னெதிர்த்தபோரில் வென்றிடுவார்கள்யாரோ விதியினு லமர்க்களத்திற் [தா பொன்றிடுவார்கள் யாரோ வென்றுளம் புலர்ந்துநொத் ளன்றவ டனனைத் தேற்றி யாழியா னுரைக்கவற்றான்.

உரை. இப்படியென்று சொன்ன மாத்திரத்திலே, குந்திமாதேவி மிகவும் இரக்கமுற்றவளாய் எதிர்த்து, ஜெயிப்பவர்கள் யாவரோ? விதியினால் யுத்தகளத்திலே யிறப்பவர்கள் யாவரோவென்றுமனம்வாடிவருந்தினாள்

அன்று அவளுக்குத் தேறுதல் சொல்லி ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் சொல்லத் தொடங்கினார். 150

தன்மைநா னுரைப்பக்கேணின் தந்தைதன் மனைவியும், கன்னியா யிருந்துவாழும் காலையோர் முனிவன் வந்து, சொன்னமந் திரமோ ரைந்தி னென்றினற் சூரன் றன்னை, முன்னினை பவனுமன்று வந்துநின் முன்புநின்றான்.

உரை. அத்தன்மையை நான் சொல்லக் கேட்பாய் உன் தகப்பன்வீட்டிலே நீ கன்னிகையாயிருந்துவாழும் காலத்தில் தூருவாசமுனிவர் வந்து அனுக்கிரகஞ் செய்த ஐந்து மந்திரங்களில் ஒரு மந்திரத்தால் சூரியனை நினைத்தாய்; அவனும் வந்து நின்னெதிருந்றான்.

கதிரவனருளி னாலோர் கணத்திடைக் காதல்கூர, மதலையங் கொருவன் றன்னைப் பயந்தபின் வடுவென் றஞ்சி, மிதவையும் பேழை தன்னிற் பொதிந்து நீ விட வப்போதந், நதியுமம் மகவைக் கங்கை நதியிடைப் படுத்ததன்றே.

உரை. இப்படிவந்த சூரியனது கிருபையினால் ஒரு க்ஷணத்திலே உனக்கு ஆசை அதிகரிக்க அங்கே ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றபின்பு, குற்றமென்று நினைத்து, நீரிலே மிதக்கப்பட்ட பெட்டியிலே குழந்தையை வைத்து நீ ஆற்றிலே விட்டாய், அப்போது அந்த ஆறு கங்கையிலே கொண்டுபோய் விட்டது. 152

காதனியவன் புதல்வன் றன்னைக் கண்ணிலா வரசன் பெற்றோர்ச், சூதன்வந் தெடுத்துக் கொண்டு சுதனென் வளர்த்த காலே, யாதப னிவனையாருங் கர்னனென் றழைக்க வென்றான், ருதையும் விசம்பிற் சொன்ன நாமமே தக்கதென்றான்.

உரை. அப்பெட்டியிலே வைத்து நதியில் விட்ட ஆசையுள்ள உன் பிள்ளையைத் திருதராட்டிரனுடைய தேர்ப்பாகன் வந்து எடுத்துக்கொண்டுபோய், பிள்ளை யாக வளர்ந்த காலத்தில் சூரியன் இவனை எல்லோரும்

கர்னனென அழையுங்களென்று சொன்னான். அவன் தகப்பனாரும் அசரீரியாற்சொல்லிய நாமதேயமே தகுதியானதென்று சொன்னான். 153

பண்புடைக் குமரன் கற்ற படைத்தொழிற் பலவுங்கண்டு, நன்புடை யுரிமை யெல்லாம் நல்கிமா முடியுஞ் சூட்டி, வன்பணி யுயர்த்த கோமான் வாழ்வவற் களித்தான் மற்றைத், திண்பரித் தேர்வல்லோரி லவனையார் ஜெயிக்க வல்லார்.

உரை. குணத்தையுடைய அந்தப் பிள்ளை கற்றிருந்த ஆயுதத்தொழில் அநேகம் பார்த்துச் சிநேகமுடைய உரிமையை எல்லாங்கொடுத்து கிரீடமுந்தரித்து துரியோதனனானவன் செல்வத்தையுங் கொடுத்தான். வலிமையுள்ள புரவிகள் பூட்டிய இரதங்களை யுடைய அரசரில் அந்தக் கர்னனை ஜெயிக்க வல்லவர யாரென்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 154

அந்தநின் மைந்தன் ருனே யருஞ்சிலை விஜயனோடு வந்தெதிர் மலைய நின்ற னுறவுமற் றறியமாட்டான் சிந்தையி னையந்தீர விதனை நீ தெளியச் சொல்லிக் கொந்தவி வழங்கலானைக் கூட்டுக விரைவி னம்மா.

உரை. உன் பிள்ளையாகிய அந்தக் கர்னன் வில்லிலே வல்லவனாகிய அருச்சுனனோடு வந்து யுத்தஞ் செய்ய விருக்கிறான்; தனக்குத் தம்பியென் றறியான். மனத்திலிருக்குஞ் சந்தேகந்தீர இச்செய்தியை நீ தெளியும்படி சொல்லிக் கர்னனைச் சீக்கிரத்தில் ஒன்றாகக் கூட்டி வைப்பாய் என்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 155

தம்பிய ரைந்துபேருந் தனித்தனி யேவல் செய்ய வம்புவி ழலங்க லோடு மாமணி மகுடஞ் சூட்டி யம்புவி முழுதும் நீயே யாளலாம் வருக வென்ற லும்பர்கா வனைய கையா னுன்னுரை மறுத்தா னாகில்.

உரை. தம்பிமார் ஐந்துபேரும் வெவ்வேறு ஏவற் பணிசெய்ய வாசனை வீசுகின்ற மாலைபுடனே ரத்தினம்

பதித்த முடிசூட்டிக்கொண்டு பூமிமுழுவதும் நீயே யாளலாம் வாவென்று சொன்னால், தெய்வலோகத்தி லிருக்கும் பஞ்சதருவுக்குச் சமானமாகுய தியாகத்தைத் தருங்கையையுடைய கர்னன் சம்மதிப்பான். அப்படிச் சம்மதியாமல் மறுத்தானாகில், 156

எரியழு தருந்தக் ககன மெரித்தநா னகன்றுபோன வரவினை யங்கர் கோமா னாக மாகக் கொண்டான் வரசிலை விஜயன் றன்மேல் மறுகளை தொடுக்க வண்ண மொருவரம்வேண்டுமென்று னுற்றவர்க்குறு திசுழ்வான்

உரை. அக்கினி புசிக்கும்படி காண்டாவனத் தகித்த நாளில் நீங்கிய சர்ப்பத்தைக் கர்னன் அம்பாக் கிக் கொண்டான். வரிந்த வில்லையுடைய அர்ச்சுனன் மேல் ஒரு கணையேயன்றி மறுகளை தொடுக்காவிதம் ஒரு வரமாத் திரம் வேண்டி வாங்கிக் கொள்வாயென்றார் அடுத்தவர்களுக்கு உறுதி செய்யும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான். 157

மன்றலந் தெரியல் வெய்யோன் மதலையென்மைந்த னென்ப, தன்றெனக் குரைத்தாயாகி லவனுட னனு கவொட்டேன், சென்றுயி ரொழிக்குமாறு செருவினை வினைத்துப்பின்னை, யின்றெனக் குறைத்ததையா வென் னின்னைந் தென்செய் தாயே.

உரை. வாசமுள்ள மாலையணிந்த சூரியன் புதல்வ னாகிய கர்னன் என்பிள்ளை யென்பது அன்றே எனக்குச் சொன்னீரானால் அந்தத் துரியோதனனுடனே சேர வொட்டேன். யுத்தகளத்திற்குப் போய் உயிரை ஒழிக் கும்படி யுத்தத்தை மூட்டிவிட்டுப்பின்பு இன்று எனக் குச் சொன்னு யையனே! என்னை நினைத்து என்ன செய்தாவென்றாள் குந்திதேவி. 158

கான்பட்ட கனலிப்பாயுங் கடுங்களை விலக்கினே னேல், வான்பட்ட புரவித்தேரோன் மகன்படு மகவான் மைந்தன், தான்பட்டு மடியுஞ்சென்று தடாதினி யிருந் தேனாகில் நான்பட்ட கொடுமை தன்றென் றென்பட்டா ளிரங்கி வீழ்ந்தாள்.

உரை. காண்டாவனத்து அக்கினியிலிருந்து வந்த வேகத்தையுடைய சர்ப்பக்கணையை விலக்க நினைத் தேனையானால், சூரியன் புதல்வனாகிய கர்னன் இறந்து விடுவான். நான் போய் அதை விலக்காமல் விடுவேனே யானால், இந்திரன் புதல்வனாகிய அர்ச்சுனன் இறந்து விடுவான், யான் படுகின்ற கொடுமை நன்றாயிருக்கிற தென்று என்னபாடுபட்டாள், இரக்கமுற்று வீழ்ந்தாள் குந்திமாதேவி. 159

தேக்குந்தி யகிலஞ்சாந்துந் சிந்து நீர்நீதி சூழ்செல்வ தோக்குந்தி யரசன்பாவை சூலைந்தமூங் கொடுமைகண்டு மீக்குந்தி யுறிகடோறும் வெண்ணெயுந் தயிருமுண்ட வாக்குந்தி மலரோன்பின்னு மனத்தளர் வகற்றினோனே.

உரை. தேக்கு அகில் சந்தன முதலிய மரங்களைத் தள்ளிக்கொண்டு செல்லுகின்ற நீரையுடைய சிந்துநதி சூழ்ந்த குந்திதேசத்து அரசன் புத்திரியானவள் சூலை சூலைந்து அழுகின்ற கொடுமையைப் பார்த்து மேலே எட்டி உறிகளெல்லாம் வெண்ணெயுந் தயிரும் உண்ட வாயையும் நாபிக் கமலத்தையுமுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபக வான் மறுபடியும் மனத்தளர்ச்சியை நீக்கினார். 160

பைவருந் தலைகளைந்து படைத்தபன் னகமேபோல வைவரும் படுதனன்றோ வங்கர்கோன் படுதனன்றோ வய்வருஞ் சமரிலாவி யொருவர்போ யொருவருய்யார் நைவருந் துயரமாறி நடப்பதே கருமமென்றான்.

உரை. படத்தையுடைய ஐந்து தலைகளைப் படைத் துள்ள ஒரு சர்ப்பம்போலப் பஞ்சபாண்டவர்களும் இறத்தல் நல்லதோ? அங்கதேசத்திற் கதிபதியாகிய கர்ன னொருவன் இறப்பது யல்லதோ? பிழைத்ததற்கரிய யுத்தத்தில் ஐந்து பேர்களுக்குள்ளே ஒருவரிடத்து மற்றவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். ஆகையால் நைதற்கு வருகின்ற துக்கத்தை நீக்கிக்கொண்டு போவதே காரிய மென்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 161

காளமா முகிலின்மேனி கரியநாயகனுந் தேற்றி, மீளமா தவத்தின்மிக்க விதுரன்வாழ் மனையினெய்த

வாளமால் வரையில் வெய்யோன் குறுக்கினன் வருணன்றிக்கி, னீளமால் யானைநெற்றி நிறுந்தசெந்திலகம் போன்றே.

உரை. கரிய மேகவண்ணரான பூரீ கிருஷ்ணபகவானுந் தேறுதல்சொல்லி, மறுபடியும் மகத்தாகியதவத்தில் மிகுந்த விதுரன் வாழ்கின்ற அரண்மனைக்குப் போக, அப்போது மேற்குத்திசையி லிருக்கின்ற பெரிய யானையினுடைய நெற்றியிலிட்ட சிந்தூரப் பொட்டைப் போல் சக்கரவாளகிரியிலே சூரியன் அஸ்தமனமானான்.

நாற்றிசை யுலகு தன்னி னுன்மறை யுணர்ந்தோர் தாமும் போற்றிசை மாலைபென்னும் பெர்ப்புடையணங்குவைக, மாற்றிசை விலாத செம்பொன் மண்டபத்தன்னிலாகி, மேற்றிசைக் கடவுளிட்ட வெயின் மணிப் பீடம் போன்றான்.

உரை. நான்குதிசையுள்ள உலகத்தில் வேதப்பிராமணர்கள் யாவரும் போற்றுகின்ற ஈர்க்கியையுடைய மாலைப்பொழுதென்னும் அழகுள்ள மங்கையானவளிருக்க, நிகரற்ற மாற்றுள்ள செம்பொன்னுந் செய்த மண்டபத்தில் சூரியன் வருணனா லிடப்பட்ட ஒளியையுடைய இரத்தின பீடத்தை யொத்தான். 163

கொண்டமென் சிறைவண் டென்னுங் கொழுநருக்கிடங்கொடாமன், முண்டகக் குலத்துமாலர் முகங் குவிந்துடி நிற்பக், கண்டெதிர் நின்ற காதற் கயிரவக் கணிகைமாதர், வண்டுழை நின்று தங்கள் வாய்மலர்ந்தழைக்கலுற்றார்.

உரை. மெல்லிய சிறகைக்கொண்ட வண்டுகளென்னும் நாயகருக்கு இடங்கொடாமல் தாமரைக்கூட்டமாகிய மங்கையர்கள் மலராகிய முகத்தைக் குவித்துக் கொண்டு கோபித்து நிற்கப்பார்த்து, அல்லிகளாகிய தாதிகள் எதிர்கொண்டு வளத்தையுடைய நீர்த்துறையிலிருந்து தங்கள் வாயைத் திறந்து அழைக்கின்றார்கள். கானலா மலர்ந்தமூல்லை ககனமீ தெழுந்ததென்ன [றகானெலாம் வயங்குதாரை நிறைநிறைமலர்ந்துதோன்

வேனிலான் விழுவின்வைத்த வெள்ளிவெண்கும்பமென்
தூ நிலாமதியம்புந்து குணதிசைத்தோன்றிற்றம்மா.[ன

உரை. காடெல்லாம் மலர்ந்த முல்லைகள், ஆகாயத்
தின்மேலும் எழுந்ததென்று சொல்லும்படி அவ்வாகா
யத்தில் பிரகாசம் பொருந்திய தாமரைகள் கும்பு கும்
பாய்ப் பரவித் தோன்ற, மன்மதனுடைய உற்சவத்தில்
வைத்த வெள்ளியாற் செய்த பூர்ண கும்பமென்றுசொல்
ல்ப் பரிசுத்தமாகிய கிரணத்தையுடைய சந்திர மண்டல
மானது கிழக்குத் திசையில் உதயமாயிற்று. 165

தூவிய நிலவுதோன்றத் துணைவரைப் பிரிந்தோர்கண்க
காவியு மாம்ம லும்பைங் கருவிள மலரும்போன்ற [ள்
மேவிய மகளிர் கண்கள் மீனெறி பரவையேழுந்
தாவிய லுழையுங் காதற் சகோரரும் போன்றமாதோ.

உரை. பரிசுத்தமாகிய இயலையுடைய சந்திரனாதய
மாகப் புருஷனை நீண்ட மங்கையருடைய கண்கள்
நீலோர்ந்த மலரையும், அல்லி மலரையும், காக்கண
மலரையும் ஒத்தன புருஷரைக்கூடிய மங்கையருடைய
கண்கள் மீனைவீசுகின்ற ஏழு சமுத்திரத்தையும் தாவு
கின்ற மாணையும் ஆசையுடைய சகோர பட்சியையும்
ஒத்திருந்தன. 166

அரவிய லல்குலாரு மகிழ்நரு மன்புகூற
விரவிய வமலையெய்தி வீதிமா நகரி யெங்கும் [வேந்த
பரவையி னிமிர்ந்தவோதை யமர்ந்தபின் பரித்தேர்
னிரவிடைசூழ்ந்தவண்ணமின்னதென்றியம்புகின்றோம்

உரை. பாம்பின் படம்போலும் நிதம்பத்தை
யுடைய மங்கையர்களும் புருஷர்களும் அன்பு சிறக்கச்
சப்பிரகூட மஞ்சத்தை யடைந்து வீதிகளையுடைய பட்
டண மெல்லாஞ் சமுத்திரம்போல முழங்கும் முழக்கம்
அடங்கியபின்பு அர்த்தராத்திரியிலே தூரியோதனன்
ஆலோசனை செய்தது இன்னதென்று சொல்லுவோம்.

தந்தையுந் தம்பிமாருங் கர்னனுஞ் சகுனிதானும்
சிந்தையிற் றெளிந்தகல்விச் செழுமதியமைச்சர் தாமும்

முந்தர வுயர்த்தகோமா னேவலான் முழுதுமெண்ணி
மந்திர மிருப்பான் வந்தோர் மண்டபங் குருகினரே.

உரை. தகப்பனாகிய திருதராட்டிரனும் தம்பிமார்க
ளும் கர்னனும் சகுனியும் மனதிலே யாராய்ந்து தெளி
வாக வறிந்த கல்வி நிறைந்த செழுமையுள்ள புத்தியை
யுடைய மந்திரிகளும் சர்ப்பக்கொடி யுயர்ந்த துரியோ
தனராஜன் ஏவலாலே முழுதும் ஆலோசனை செய்யும்
பொருட்டு ஒரு மண்டபத்திலே வந்திருந்தார். 168

தீதறு மதிவல் லோரைச் செழுமதிக் குடையோனாக்கிப்
பாதவ வனத்திற்போன பாண்டவர் தம்கைமீண்டு
மேதக வழைத்துநாடு வேண்டுமி னென்றுமூட்டும்
யாதவன் றனித்துவந்தா னென்செய்வ தியம்புமென்றான்

உரை. குற்றமற்ற மந்திரிகளைச் செழுமையுள்ள
சந்திரவட்டக் குடையையுடைய துரியோதனன் பார்த்
துக் கொடுமையாகிய காட்டுக்குப்போன பஞ்சபாண்ட
வரை இங்கே மேன்மையாக அழைத்து, உங்கள் நாட்
டைக் கேளுங்களென்று மூட்டிவிட்ட கோபால கிருஷ்
ணன் தனித்து வந்தானாகவே அதற்கு நாமென்ன செய்
வது சொல்லு மென்றான். 169

பொரும்படை மைந்தன்கூறத் தந்தையும் பொருந்
தச்சொல்வா, னிரும்புலி வலையிற் பட்டால் விடுவரோ
வெயின ரானோர், வரம்பில்வெஞ் சேனையோடும் வளைந்
தினிமாயன்றனைக், கரும்பொழு தகலுமுன்னேகொல்
வதே கருமமென்றான்.

உரை. யுத்தஞ் செய்கின்ற சேனைகளுடைய துரி
யோதனன் கேட்க, தகப்பனாகிய திருதராட்டிரனும்
பொருந்தம்படி சொல்லுவான். அருமையாகிய புலி
யானது வலையிலே யகப்பட்டால் வேடரானவர்கள்
விட்டுவிடுவார்களோ? அளவில்லாத வெவ்விய சேனை
யோடு நீ வளைந்துகொண்டு கோபாலகிருஷ்ணனை
இராத்திரியானது நீங்கு முன்னே கொன்றுபோடுவதே
நல்ல காரியம் என்றான். 170

கண்ணிலா னுரைத்த மாற்றங் கேட்டலுங் காவ
லோரின், மண்ணிலா ரிதற்குமுன்பு தூதரை வளைந்து
கொண்டு, ரெண்ணிலா விந்தவெண்ண மெவ்வழிக் கற்ற
தென்று, வெண்ணிலா முறுவல்செய்து விகர்னனும்
விளம்பலுற்றான்.

உரை. கண்ணில்லாத திருதராட்டிரன் சொன்ன
பேச்சைக்கேட்டளவில் இராஜாக்களில் பூமியிலே எவர்
கள் இதற்குமுன்னே தூதர்களை வந்து கொன்றவர்கள்;
எண்ணிக்கையில்லாத இந்தவிதம் எந்த வழிக்கு ஏற்ற
தென்று வெள்ளிய நிலாவைப்போற் சிரித்துச் சொல்
லத் தொடங்கினான் விகர்னன். 171

மூத்தவரினையோர்வேத முனிவரவர் பிணியின் மிக்
கோர், கோத்திர மொழிவோர்மாதர் தூதரென்றிவரைக்
கொல்லிற், பார்த்திபர் தமக்குவேறு பாவமற் றிதனி
னில்லை, பூத்தெரி தொடையாய் பின்னும் நரகினும்
புகுவரென்றான்.

உரை. மூத்தவர்கள், இளையவர்கள், வேதப் பிராம
ணர்கள் மிகுந்த நோயாளிகள், துதிசெய்பவர்கள்,
மங்கையர்கள், தூதர்களென்று சொல்லப்பட்ட இவர்
களைக்கொல்வதென்றால் அரசர்களுக்குஇதைவிடவேறே
பாவமில்லை பூவிற்றெடுத்த மாலைபணிந்த அரசனே!
அவர்கள் பின்னும் நரகத்திற் புகுவார். 172

பழியுடைப் பகைஞரேனும் தம்பெரும் பதியில்
வந்தா, லழிவுறக் கோறல்பாவ மாண்மையு மல்லவென்
பார், கழிகடற் சேனைசூழக் கங்குவின் வளைந்திட்டாலு
மொழிலுடைக் கொண்டல்வண்ண கைப்படா
னெவர் மென்றான்.

உரை. பழியையுடைய சத்துருக்களானாலும் தன்
னுடைய பெரியவூரில் வந்தால அழிவையுடைய அவர்
களைக் கொல்லுதல் பாவம், வல்லமையும்ல்ல வென்று
சொல்லுவார்கள். மிகுந்த கடற்போன்ற சேனைகள் சூழ
இராத் திரியிலே வளைந்துகொண்டாலும் அழகுபொருந்

திய மேகவண்ணனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் ஒருவருக்
கும் அகப்படாரென்றான் விகர்னன். 173

வெம்புய வலியான்மாதை விரிதுகி லுரிந்தவீரன்,
தம்பியை முனிந்துசீறித் தமையனை நோக்கிச் சொல்
வான், வம்பவி மூலங்கன்மார்பா மந்தண முரைக்க
லுற்று, லிம்பமாற் றியாதுசொல்லவிளைஞரையழைத்த
தென்றான்.

உரை. வெவ்விய புஜபலத்தினாலே திரௌபதியைத்
துகிலுரிந்த துர்ச்சாதனனானவன் தம்பியைப் பார்த்
துக் கோபித்துத் தமையனைப் பார்த்துச் சொல்வான்;
வாசனை பொருந்திய மாலையையணிந்த மார்பனே! ரகசி
யம் பேசத் தொடங்கினால் இவ்விடத்திலே சிறியோர்
களை யழைத்தது என்னகாரியஞ் சொல் என்றான். 174

அதிரதர் முதலாயுள்ள வவனிபர் வளைந்து நிற்ப
வெதிர்முதி றவழுங்கோயி லெரியினை யெங்குமூட்டி
விதரனு மவனுஞ்சேர வெந்திட மலைவதல்லான்
மதிபிறி தில்லையின்னே வில்விரைந் தெழுமின்றானென்

உரை. அதிரதர் முதலாகிய அரசர்க ளெல்லாரும்
சூழ்ந்திருக்க மேகம் தவழ்கின்ற அரசன்மனையிலே
நெருப்பை மூட்டிவிட்டுவிதரனுங் கோபால கிருஷ்ண
னுஞ் சேரவெந்துபோகும்படி செய்வதல்லாமல் வேறே
யோசனை யில்லை, சீக்கிரத்தில் புறப்படுமென்றான் துர்ச்
சாதனன். 175

செங்கதி ரெழுந்துசீறிச் செறியிரு ணிற்ப
துண்டோ, விங்கிவ னிருந்தவில்லி லெரியிட வேண்டு
மோதான், வெங்களை யொன்றினாலே விளிந்திட
வென்று மீள்வேன், கங்குலி நெழுமினென்று கன்ன
னுங் கனன்று சொன்னான்.

உரை. சூரியன் கிரணங்களை வீசிப்புறப்பட்டானே
யானால் உலகங்களை மூடிய இருளானது நிற்குமோ?
இவனிருந்த வீட்டிலே நெருப்புப் போடவேண்டுமோ?
வெவ்விய பாணமொன்றினாலே சாகும்படி செய்து மீள்

வேன் இப்பொழுதுதானே புறப்படுங்களென்று கோபித்
துச் சொன்னான் கர்னமகாராஜன். 176

பதிப்பெயர்ந் தேதிநாளைப் பகைவரைக் கூடுமாயின்,
விதிப்பய னென்னநம்மை வெஞ்சமர் வெல்லவொட்
டான், மதிப்பதென் வேறுகள்ள மாயனை மனையிற்கோலி
சதிப்ப கருமமென்று சௌபலன் பின்னுஞ்சொல்வான்.

உரை. இந்தவூரை விட்டுப்போய் நாளை நம்
முடைய பகையாளிகளுடனே கூடுவானேயானால் தடுக்
கக் கூடாத விதிப்பயனைப்போல நம்மை வெவ்விய யுத்
தத்திலே ஐயிக்கவொட்டான். வேறே யோசிக்க
வேண்டியதென்ன? கோபாலகிருஷ்ணனை வீட்டிலே
வைத்து வஞ்சிப்பதே காரியமென்று சகுனியானவன்
பின்னுஞ் சொல்லுவான். 177

கொல்லுவ தியற்கையன்று குழிபறித் தரக்கரோடு,
மல்லரை யிருத்தி மேலோ ராசனம் வகுத்துநாளை,
யெல்லிடை யழைத்து வீழ்த்தி யிகலுடன் விலங்கு
பூட்டித் தொல்லருஞ் சிறையில் வைத்தல் தூதருக்
குரிமை யென்றான்.

உரை. கொல்லுவது இயற்கையல்ல, குழிவெட்டி
இராக்ஷதர்களுடனே மல்லர்களையும் உள்ளே வைத்து
மேலே ஒரு ஆசனஞ் செய்து நாளை ராத்திரியிலே
யழைத்து அதிலே விழும்படிச் செய்து அறிய விலங்கு
பூட்டி அறிய சிறையிலே வைப்பது தூதருக்கு
இயற்கையென்று சொன்னான். 178

மாதுல னுரைத்த மாற்ற மருகனு மிசைந்து கங்குற்
போதிடை யநேக மல்லர் வருகெனப் புகன்று தானு
நீதியி னிருந்து தாழ் நிலவறை சமைத்த பின்னே
ராதிநா ருயிரம்பே ரரக்கரை யதனுள் வைத்தான்.

உரை. மாமனாகிய சகுனிசொன்ன சொல்லுக்குத் துரி
யோதனனும் இசைந்து கேட்டு ராத்திரியிலே அநேக
மல்லரை வரச்சொல்லித் தானு மிருந்துகொண்டு நில

வறையுண்டாக்கி அதிலே முன்னே நூருயிரம் அரக்கரை வைத்தான். 179

மல்லர்ப்புப் பரவர் தம்மை மற்றதி னிரட்டிவைத்தான், வில்லுடைய வீரர் தம்மை வேறதி னிரட்டிவைத்தான், பல்படைவல்லோர் தம்மைப் பதின்மடங்கதனில் வைத்தா, னெல்லிலோர் கடிகைதன்னிலறிதனையழைக்க வென்றான்.

உரை. மல்லரையும் பப்பரவரையும் அதற்கிரட்டிப்பு வைத்தான். வில்வீரரை அதற்கிரட்டிப்பு வைத்தான். ஆயுதத்திலே வல்லவர்கள் பல பேரை அவரிற் பத்து மடங்கு அதிலே வைத்தான். ராத்திரியிலே ஒரு நாழிகையில் அறிவையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவரை அழைக்க வேண்டுமென்றான். 180

பெரும்பில வரையை மேயின் பிளப்பினுன்றைத்து மூடி, யரும்பெறன் மணிகளாலோ ராசன மதன்மேலாக்கிச், சுரும்பிமிர் மாலைநாக்கித் தொழிலுடைய விதான மேற்றி, வரம்பிலா வென்றிலேலான் மாநிலாவண்ணஞ் செய்தான்.

உரை. பெரிய பிலத்துவாரத்தினுடைய அறையை மூங்கில் பிளப்பினால் நிறைத்து மூடிவிட்டு பெறுவதற்கரிய ரத்தினங்களாலே ஒரு ஆசனம் அதன்மே லுண்டாக்கி வண்டுகள் மொய்க்கின்ற பூமாலை தொங்கக் கட்டிச் சித்திர விமானமொன்று மேலே வைத்து அநேகம் வெற்றியைத் தரித்த வேலையுடைய துரியோதனன் மாறுபாடு தெரியாதவிதஞ் செய்தான். 181

அடியவர் மனத்தி லுள்ள வாரிருட் கங்கு நீர்க்கு நெடியவ னிருக்க வென்று நிலவறை விரகிற் செய்த கடியவ னியற்கை யஞ்சிக் கங்குலங் கடிதற் போகப் படியவர் துயிலும் போகப் பரிதிபு முதயஞ்செய்தான்.

உரை. அடியவர்களுடைய மனத்திலே யுள்ள நிறைந்த அஞ்ஞானவிருளை நீக்குகின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் இருக்கவேண்டுமென்று உபாயமாய் நிலவறை

செய்தகொடியவனாகிய துரியோதனனுடைய குணத்துக்குப் பயந்து இராப்பொழுதுஞ் சீக்கிரத்திலே நீங்கி பூமியிலுள்ளவர்கள் நித்திரையும் நீங்கிச் சூரியனுதயஞ் செய்தான். 182

சிரந்தரு கழிகை நாகத் திரண்மணி பலவுஞ் சிந்தி நிரந்தர மருவி வீழு நிலந்திக முதயக் குன்றிற் பரந்தெழு மருக்கன் சூழ்ந்த படரிருட் கங்குல் கண்டு புரந்தரன் கோயிலிட்ட பொங்கொளித்திபம்போன்றான்

உரை. சர்பத்தினுடைய உச்சியி் விருக்கின்ற திரட் சியையுடைய அநேக மணிகளுஞ் சிதறி எப்போதும் அருவிக் ளொழுகின்ற நிறத்தையுடைய உதயகிரியிலே பரவியெழுகின்ற சூரியன் எப்படியிருக்கின்றனென்னில் இருள் சூழ்ந்த ராத்திரியைக் கண்டு இந்திரனானவன் தன் அரண்மனையிலிட்ட மிகுந்த ஒளியை யுடைய தீபத்தை ஒத்தான். 183

தொடர்ந் தொளி ருதயராகத் தோடுகிற நெருங்கிமென் லடர்ந்தரி பறந்து காம னாகம வேதம் பாடத் [மே தடங்கையன் மலைந்து வாலத் தாமரை முகமுங் காதன் மடந்தையர் முகமுஞ் சேர மணம்பெற மலர்ந்த மாதோ

உரை. தொடர்ச்சிகொண்டு பிரகாசிக்கின்ற உதய ராகத்துடனே நெருங்கி மேலும் மேலும் வண்டுகள் பரவி மன்மதனுடைய ஆகமவேதங்களைப்பாடத்தடாகத் திலே சேற்கண்டைகள் சண்டையிட்டு உலாவுகின்ற தாமரைமுகையினுடைய முகமும் ஆசையுடைய மாதர் களுடைய முகமும் ஒருங்குற மணம்பெறும்படி மலர்ந்தன. 184

இருந்துயி லுணர்ந்து வேந்தர் யாவரு மிரவிச்சற் றும், வருந்துயி விலாத கண்ணன் வாழ்பெருங் கோயில் புக்கார், பெருந்துயி லனந்த போகப் பேரணை துறந்த மாலு, மருந்துயி லெழுந்துகாலை யருங்கடன் முறையிற் செய்தான்,

உரை. பெரிய நித்திரை நீங்கிய அரசர்களெல் லாஞ்சற்றுகிலும் நித்திரையில்லாத ஸ்ரீ கிருஷ்ணபக

வான் வாழ்கின்ற பெரிய கோயிலுக்கு போனார்கள். அப்போது சேஷசயனத்திலே அரிய துயில் நீங்கிய மகாவிஷ்ணுவும் அரிய நித்திரை நீக்கிக் காலையில்செய்ய யுங் கடன்களெல்லாஞ் செய்தார். 185

மாதவ னிருந்த கோயில் வந்தடி வணங்கி மன்னன் தூதுவ ராழி யங்கைத் தோன்றலே துளபமாலே யாதவகுலத்தோரேறே யெழுந்தருள் கென்றானின்றெம் மேதகுமரேசனென்றார் முகுந்தனும் விரைந்துசென்றான்.

உரை. இப்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிருந்த அரண் மனையில் துரியோதனன் விடுத்த தூதர்கள்வந்து அவர் பாதத்தில்வணங்கிச் சக்கிராயுதத்தையுடைய அரசனே! துளபமாலையணிந்த மார்பனே! யாதவ குலத்தோருக்கு ஒரு ஆண்சிங்கமே! எங்களரசன் உம்மை யழைத்துக் கொண்டு வரச்சொன்னானென்றார்கள். அதுகேட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் சீக்கிரத்திற் போனார். 186

கந்தடு களிற்று வேந்தன் கண்ணிலா வரசங் கங்கை மைந்தனு முதலாயுள்ள மன்னரு மதிவல்லோருந் தந்திர வகையு மேனை யிளைஞருந் தன்னைச்சூழ வந்திர னிருக்கை வன்ன கோயிலு டினித்திருந்தான்.

உரை. கட்டுத்தறியை முரிக்கின்ற யானையை யுடைய துரியோதனராஜன் திருதராட்டிரனும் வீஷ் மாச்சாரியர் முதலாகிய அரசர்களும் மந்திரிகளும் தந்திரிகளும் மற்றத் தம்பிமார்களுந் தன்னைச்சூழ இந்திர னுடைய அரசிருக்கை போன்ற கோயிலிலே இனிதாக விருந்தான். 187

நாமவே லரசரோடு நால்வகைச் சேனையோடு, மாமுகில் வண்ணன்வந்தானென்னவர் வரவுகண்டோர், வீமலர்த் தொடையினாலும் வேத்தியடுத்தவரை நோக்கித், தாமரைத் தடங்கண்மாயன் றன்னையே விடுமி னென்றான்.

உரை. அச்சத்தைத் தருகின்ற வேலாயுதத்தை யுடைய அரசர்களோடும் ரதகஜ தூரகபதாதிகளாகிய

நால்வகைச் சேனையோடும் மேகவண்ணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வந்தானென்று சொன்னார்கள். அது கேட்டு புஷ்பமாலையணிந்த துரியோதனனும் பிரம்பையுடைய சேவகரைப் பார்த்துத் தாமரை மலர்போன்ற விசாலமாகிய கண்களையுடைய அந்த கிருஷ்ணனை மாத்திரம் விடுங்களென்று சொன்னான். 188

தன்பெருஞ் சேனை நிற்கத் தண்டுமூ யலங்கலானு மின்புற நகைத்துவேந்த ரிருந்தபே ரவையினெய்த முன்புணர் துவசநாக விடநிகர் மனத்தினு மன்பொடு திகிரியானை யதன்மிசை யிருக்கவென்றான்.

உரை. தன்னுடைய பெரிய சேனைகளெல்லா மிருக்கத் துளபமாலையை யணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் இன்பம் பொருந்தப் புன்சிரிப்புக்கொண்டு அரசார்களிருந்த பெரிய சபைக்குப்போகப் பிரகாசமுள்ள சர்ப்பக் கொடியையும் விஷத்துக்குச் சமானமாகிய மனத்தையு முடைய துரியோதனனும் அன்புடனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானை அதன்மேலே யிருப்பீரென்றான். 189

இறைவ னெழிற்கதிர்மணிகளழுத்தியதவிசினிருத் தலுமே, நெறுநெற னக்கொடு நிலவறையில்புக நெடியவ னப்பொழுதே, மறலி யெனத்தரு நிருபணியற்றிய விரகை மனத்துணரா, முறுகுசினத்துட னெடிய தலத்தாற முடிக்கனத்துறவே.

உரை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கிரணங்களையுடைய இரத்தினங்களைப் பதித்த ஆசனத்திலிருத்த வளவிலே நெறுநெறு வென்று கொடிய நிலவறையிலே அது புக அவர் அப்போது கூற்றுவனென்று சொல்லத்தக்க துரியோதனன் செய்த சூதை மனத்திலே யறிந்து, மிகுந்த கோபத்துடனே பாதங்கள் பாதாளத்திலே பொருந்த, சிரம் ஆகாயத்திலே பொருந்த. 190

அஞ்சின மஞ்சின மென்றுவி ரைந்துய, ரண்டர் பணிந்திடவுந், துஞ்சின மின்றென வன்பணியின் கிளை துன்ப முழன்றிடவும், வஞ்சமனங்கொடு வஞ்சகனின்

றிடுவஞ்சனை நன்றிதென, நெஞ்சில வெகுண்டல
பொன்று படும்படி நின்று நிமிர்ந்தனனே.

உரை. பயந்தோம் பயந்தோமென்று சீக்கிரத்தில்
உயர்ந்த தேவர்கள் வணங்கவும், இன்று இறந்தோ
மென்று சர்ப்பக் கூட்டங்கள் துன்பப் படவும், வஞ்ச
மனத்தைக் கொண்டு துரியோதனன் இன்று செய்த
இந்த வஞ்சகம் நன்றி யிருக்கிறதென்று மனத்திலே
கோபித்து உலகமெல்லாம் ஒன்று படும்படி நின்று
உயர்ந்தார் கிருஷ்ணபகவான். 191

மல்லர ரக்கர்கு லத்தொடு ப்ப்பரர் வாளினர் வேலி
னர்போர், வில்லின ரிப்படி துற்ற நிலத்தறை மேவிய
வீரரெலாந், தொல்லை யிடிக்கயர் வுற்றுயி ரிற்றுறு
கடிகை யராவெனவே, கல்லென வுட்கினர் தத்தமு
டற்பல கால்கொடு தைத்திடவே.

உரை. மல்லர்கள் ராக்ஷதர்கள் பப்பரர்கள் வாளி
யுடையவர் வேலையுடையவர் பொருகின்ற வில்லையுடைய
வர் இப்படிப் பூமியிலே வெட்டிய நிலவரையிலே
யிருந்த சுத்த வீரர்களெல்லாம் இடிக்குப் பயந்தும்
வருத்தமடைந்து உயிரற்றிருந்த சிரத்தையுடைய சர்ப்
பங்களைப் போலக் கல்லென்னு மோசையுடனே யஞ்சி
னார்கள். தங்கள் தங்கள் தேகத்திலே பல கால்களைக்
கொண்டு உதைத்திட. 192

அற்புத பங்கய நற்பத முந்தலி னக்குழி லன்
புடையே, சற்பத ளந்தொரு மற்றுவி முந்தன தந்தநெ
டுந்தலைபோய், முற்பவ னன்பொர முக்குவ டுந்துணி
பட்டுமு டங்கிய பொன், வெற்பன நின்றனர் வெற்றுட
லங்கொடு விற்படை கொண்டவரே.

உரை அழகிய தாமரை மலர்போன்ற நல்லபாதத்
தின லுதைத்தனல், அந்தக் குழியினிடத்திலே நாக
லோகந்தோறும் அற்றுவிழுந்த தம்முடைய நெடிய
தலைகளெல்லாம் போய், முன்வாயுபகவான் போர்செய்ய
மூன்று சிகரமுந் துணிபட்டு வளைந்த பொன்மலைபோல்

நின்றார்கள் வெற்றுத் தேகங் கொண்டு விற்பகை
கொண்ட சுத்தவீரர்கள். 193

மேல்வலி யுற்றெதிர் வீசியெழிற்கரு மேகநிறத் திரு
மால், கால்விசை யிற்பட மோதுத விற்பொரு காமர்
புயத்துணைபோய், நீலநி றக்கவின் வாசவன் வச்சிர
நீள்படையிற் சிறகீர், மால்வரை பொத்தனர் வாகை
பெறக் கதிர் வாள்களெ டுத்தவரே.

உரை. அழகிய கரிய மேகவண்ணராகிய ஸ்ரீ
கிருஷ்ணபகவான் மேலேவலிமைகொண்டு எதிரே வீசி
கால் விசையினாலே படும்படி மோதுதவினாலே பொரு
கின்ற அழகிய புஜங்களிரண்டும் போய் நீல நிறத்தை
யுடைய அழகிய இந்திரனுடைய வச்சிராயுதத்தினாலே
சிறகறுப் புண்ட பெரிய மலைகளை பொத்தார்கள். வெற்றி
பெறும்படி வாளாயுதங்களை யெடுத்த சுத்தவீரர்கள். 194

வெயில்விடு பைந்தலை யமளிமி சைத்துயில் விபுதர்
களுக்குரி யோன், பயிலவுதைத்தலி னவர்களுரத்திடை
பதமலர் பட்டுருவா, மயில்கட விக்கட வுளர்பகையைக்
கதிர் மகுடமு ருக்கியவே, ளயில்கொடு குத்திய நெடு
வரை பொத்தன ரயில்களெடுத்தவரே.

உரை. ஒளியுள்ள சிரோமணியையுடைய ஆதி
சேடன்மேல் நித்திரை செய்கின்ற தேவர்களுக்குரிய
ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் உதைத்தபடியால், அவர்கள்மார்
பிலே பாதங்கள்பட்டு ஊடுருவி மயில்வாகனத்தைச்
செலுத்தித் தேவர்கள் பகையாகிய சூரபதுமன் முதலிய
அசுரர்களைச் சங்கரித்த சுப்பிரமணிய சுவாமி வேலா
யுதங் கொண்டு குத்திய நெடிய கிரௌஞ்சகிரியை ஒத்
தார்கள், வேலாயுதங்களெடுத்த வீரர்கள். 195

மின்சுடி கைப்புய கங்கள்வெ ருக்கொளும் வெங்
கருடக்கொடியோன் வன்பத பற்பந கங்கொடெ டுத்
துயர் வண்கக னத்திட லான், மின்புவ னத்திடை வந்
துக விக்கிறை மொய்ம்புண ரப்பகல்போ, தென்புமலைக்
குறு பண்பைய டுத்தன ரெஞ்சிய பப்பரரே.

உரை. மின்னுகின்ற ரத்னம் விளங்கிய உச்சியை யுடைய சர்ப்பங்கள் அஞ்சுகின்ற வெவ்வியகருடக்கொடியோனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தம்முடைய பாததாமரையி லிருக்கும் நகத்தைக்கொண்டு எடுத்து உயர்ந்த ஆகாயத்திலே யெறிதலால் முன் காட்டிலேவந்து சுக்ரீ வன் வலிமையறியச் சொன்னபோது ஸ்ரீ ராமரால் துந்துபி யெலும்பு மலை என்னபாடு பட்டதோ அதையடுத்து தார்கள், வலிமை குறைந்த பப்பரர்.

196

மைந்து படையத்துயர் பஞ்சவர் சொற்படி வந்த மலர்க்கழலா, லுந்தியுதைத் துடலம்புதை யப்பில மொன்றியோ ளித்திடலா, லந்தணன் முற்பகல் வந்து புடைத்திட வஞ்சிநி லத்திடைவீழ், விந்தமொ டொத்தனர் வன்குழி யிற்றிதழ் வெங்கண ரரக்கருமே.

உரை. வலிமை படைத்து உயர்த்த பஞ்ச பாண்ட வர்கள் சொற்படி தூதுவந்த மலர்போன்ற பாதத்தினால் தள்ளி யுதைத்து தேகம் புதையப் பிலத்துவாரத்திலே ஒன்றி ஒளித்திடும்படி செய்ததாலே, அகஸ்தியமுனிவர் முன்னுளிலே வந்து தள்ளப் பயந்து பூமியிலே வீழ்ந்த விந்தகிரியை யொத்தனர், நிலவரையிலே அகப்பட்ட வெவ்விய கண்களையுடைய இராசுதர்கள்.

197

அந்த விடத்தெறி யம்பர மொத்துட லஞ்சுழ லச் சுழலக் குந்தியு றிந்தயிருண்டவர் பொற்கழல் கொண்டு சுழற்றுதலான, முந்நமரர்க்கழு தந்தர மைக்கடன் முன் சுழலச்சுழலு, மந்தர மொத்தனர் குந்தமெ டுத்தெதிர் வந்து மலைந்தவரே.

உரை. அந்த நிலவரையிலே யெறிகின்ற பம்பரத்தையொடுத்துத் தேகஞ் சுழலச் சுழலக் குந்தியிருந்து உறிவிருந்த தயிரை யுண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பொன்போன்ற பாதத்தைக் கொண்டு சுழற்றுகையினாலே முன்னே தேவர்களுக்கு அமுது கொடுக்கச் சமுத்திரமானது சுழலச் சுழலுகின்ற மந்திரகிரியை யொத்தார்கள், ஏறியீட்டி யெடுத்து எதிரே வந்து யுத்தஞ் செய்த சுத்த வீரர்கள்.

198

முட்டிய தொல்குருதிக்கடன் மல்கலின் முட்டிகொள் பல்விரலா, நெட்டுட லம்வகிர் பட்டதினுள்விழ நித்தர் செய் தொல்வினை யான், மட்டற வல்விற லுற்றெதிர் செல்கவி மைக்கட லெல்லையிலே, யிட்டின கல்வரை யொத்தனர் வெல்கழ லெக்குல மல்லருமே.

உரை. அந்த நிலவரையை முட்டப்பெற்ற ரத்த சமுத்திரம் நிறைந்தபடியால் முட்டிக் கொள்கின்ற பல விரல்களினாலே நெடியதேகம் பிளவுபட்டு அதி னுள்ளே விழ, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் செய்த செய்கை யினாலே அளவற்ற வலிமைகொண்டு எதிரிட்டுச்சென்ற வானரங்கள் கரிய கடலிலே யிட்ட பர்வதங்களை யொத் தனர், வெல்லுகின்ற வீரக்கழலையணிந்து கூட்டமாகிய எவ்வித மல்லர்களும்.

199

எப்புவி நிற்பன வெக்கிரி நிற்பன வெக்கட னிற் பனவென், நிப்பு வனத் துயிர் முற்றுமயக்குறட்கின ரெய் திடையோர், மைப்பு வ லொத்தளிர் பச்சை நிறத்தினன் வர்க்கமலர்க்கழலா, லொப்பறமட்குழி யுற்றவரைப்பட வொத்திமி தித்தலுமே.

உரை. இனி எந்தப் பூமிகள் நிற்கும் எந்த மலை கள் நிற்கும் எந்தக் கடல்கள் நிற்குமென்று இந்தப் பூமியிலுள்ள உயிர் முழுவதும் மயக்கத்தை யடையத் தேவர்கள் அஞ்சி யினைத்தார்கள்; கரிய மேகத்தை யொத்து விளங்கிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் அநேக மலர் போன்ற திருவடிகளால் ஒப்பில்லாமல் நிலவறையி லிருந்தவரைப் படும்படி ஒத்தி மிதித்தலால்.

200

கொண்டன் முழக்கென லம்புவி யைக்கடல் கொண்டெழு தற்கெதிருஞ், சண்டமுழக்கென வன்பவ னக்கினை தந்தமு ழக்கெனவே, வண்டின மொய்த்தெழு வண்டுகள் பத்தொடை வண்டுவ ரைத்திருமா, லண்ட முகட்டுற நின்று சிரித்தன னங்கணெருப் பெறவே.

உரை. மேக முழக்கமென்று சொல்லவும், பூமி யைக்கடல்கொண்டு எழுதற்கு எதிரும்வேகத்தையுடைய

முழக்கமென்று சொல்லவும், வலிமை பொருந்திய வாயு வின் கூட்டஞ்செய்த முழக்கமென்று சொல்லவும், வண்டுகள் மொய்த்தெழுகின்ற வளத்தையுடைய துளப மாலையணிந்த துவாரகைக்கு அரசராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அண்டமுகடளாவ நின்று அழகிய கண்களில் நெருப்பெழச் சிரித்தார். 201

ஒன்றுபடக்கட லப்புமுகப்பன வும்பர்குலத் தரு வுஞ், சென்று முறிப்பனவெண் டிசையிற்குல சிந்தூர மெற்றுவ வெண், குன்ற முடைப்பன பைம்பொ னுரக் கிரிகொண்டு திரிப்பனவா, லன்று தனித்தனி நின்று மலைத்தரு ளங்கைகள் பற்பலவே.

உரை. அப்போது வெவ்வேறு யுத்தஞ்செய்த பல கையிலே சில கைகள் சமுத்திர நீரையெல்லாம் ஒன்று படும்படி மொள்ளும்; சில கைகள் தெய்வலோகத்தி லிருக்கும் பஞ்ச தருக்களையும் போய் முறிக்கும்; சில கைகள் அட்டகுல பர்வதங்களையும் உடைக்கும்; சில கைகள் மகாமேருவைச் சுற்றும். 202

துகிரிதழ் வைத்துநல் வளைகண் முழக்கின தொடர் சில கைத்தலமே, யகிலம் வெருக்கொள் வரிமழு வெற் றின வவைசில கைத்தலமே. புகலும் வடிக்களை ரிதண மெடுத்தன பொருசில கைத்தலமே, திகழ்விச யத்தொடு சிலைகள் குளித்தன சிலசில கைத்தலமே.

உரை. சிலகைகள் பவளம்போன்ற வாயிலே சங்கு களை வைத்து முழக்கஞ் செய்தன; சில கைகள் பூலோக மஞ்சும்படி எரிகின்ற மழுவாயுதங்களை எடுத்தன; சில கைகள் கொல்லுகின்ற கருடாஸ்திரங்களை எடுத்தன; சில கைகள் ஜயத்துடனே வில்லுகளைக் குளிப்பன. 203

வெங்களை யந்திரள் குந்தநிறப்படை வெம்புமூலக் கைகள் போர், பொங்கியவச்சிரமுத்துக லப்பைகள் புன் கழு வர்க்கமயி, லெங்கு மலைத்தெழு செஞ்சுரி கைத்திர டண்மி வயிற்றினெடுந், தங்கிய சக்கர பந்திதரித்தன தண்பல கைத்தலமே.

உரை. வெவ்வித வளைதடிகள் கைவேல்கள் வெம்பச் செய்யும் உலக்கைகள் போரையிசச் செய்கின்ற வச்சிராயுதங்கள் எறிகின்ற கலப்பைகள் சூலவர்க்கங்கள் எவ்விடத்தும் போர்செய்தெழுகின்ற உடைவார்கள் தண்டாயுதங்கள் பல போர் தாங்கிய சக்ரபந்திகளாகிய இவைகளைத் தரித்திருந்தன அநேகங் கைகள்.

மேலெழும்புங்கதிர் வாளுறை யோப்படி வீசின வான்முடையே, தோலின மேந்தின நீள்கவணேந்தின சோரிகள் சேர்ந்திடவே, ஞாலமெலாம்பொருதோமரம் வாங்கின நாவொரு மூன்றனவாள், சூலமோ டோங்கின பாசமோடோங்கின சூழ்சில பூங்கரமே.

உரை. சில கைகள் மேலே எழுகின்ற அழகிய கிரணங்களையுடைய வாளாயுதங்களை உறைபோகும்படி வீசுதல் செய்தன; சில கைகள் கேடயங்க ளேந்தின; சில கைகள் நெடிய கவண்களேந்தின; சில கைகள் உதிரமொழுகப் பூமி முழுவதையும் பொருகின்ற தோமரம் கொண்டன, சில கைகள் நாக்குகள் மூன்றெனப்பட்ட சூலங்களோடுயர்ந்தன; சில கைகள் பாசங்களோடுயர்ந்தன.

205

சிலசில கைத்தல மடுகழலிற்பல செறிகழல் கட்டினவே. சிலசில கைத்தல மறுகுபு யத்திடை செறி தொடையிட்டனவே, சிலசில கைத்தல மணிகொளுரத்திரை பணிகடி ருத்தினவே, சிலசில கைத்தலம விரல்கொடு சுட்டின செறுநர்தி கைத்திடவே.

உரை. சிலசில கைகள் கொல்லுகின்ற பாதங்களிலே வீரக்கழல்களைக் கட்டின; சிலசில கைகள் புயங்களிலே மலாமலைகளிட்டன; சிலசிலகைகள் அழகினைக் கொண்ட மார்பிலே ஆபரணங்களைத் தரித்தன; சிலசில கைகள் சத்துருக்கள் திகைக்கும்படி விரல்களைக் கொண்டு சுட்டிக் காண்பித்தன.

206

மாயிரு ஞாலமெ லாம்வெளி யாயொளிர் மரகதசோபையுறப், போயிரு பாலும் வளைந்து வளைந்தெதிர்

பொருமுனை வெம்படையோ, டாயிரமாயிர மங்கைபுறப்
பட வண்டரு மாதவரும், பாயிர நான்மறை பாடிவியந்
துப ணிந்துபுகழ்ந்தனரே.

உரை. மகத்தாகிய பெரிய பூமியெல்லாம் வெளியாய் விளங்குகின்ற மரகதத்தின் பிரகாசம் பொருந்த இரண்டு பக்கத்திலும் போய் வளைந்து வளைந்து எதிரே பொருகின்ற முனையையுடைய வெவ்விய ஆயுதத்துடன் இரண்டாயிரங்கைகள் புறப்படத் தேவர்களும் முனிவர்களும் பாயிரமுள்ள நாலு வேதங்களைப்பாடி அதிசயித்துப் பணிந்து புகழ்ந்தார்கள். 207

ஆரன்னையா னேபுவனங்க ளனைத்தையு மன்றுதவுங், காரண னேகரு ணிகர னேகமலாசனி காதலனே, வாரண மேபொது வேயொரு பேரியவந்தருளும் புயலே, நாரண னேமுனி யேன்முனி யேலென நாகர்பணிந்தனரே.

உரை. பிரமதேவனே! உருத்திரமூர்த்தியே! புவனங்களை யெல்லாம் அன்று உதவிய மகாவிஷ்ணுவே! கிருபைக் கிடமானவனே! இலட்சுமிக்குக் கணவனே! கஜேந்திரன் ஆதிமூலமே யென்று பொதுவாயொரு பெயரிட்டழைக்க நானே அப்பேருக்குடையவ னென்று வந்த மேகவண்ணனே! நாராயணனே! கோபியாதை, கோபியாதை என்று தேவர்கள் வணங்கினார்கள். 208

மாதவ னேமுனி யேலெமை யாளுடைய வானவனே முனியேல், யாதவ னேமுனி யேன்மதி வென்கனலானவனே முனியே, லாதனே முனியேன் மதி வெம் கனலானவனே முனியே, நீதவ னேமுனி யேன்முனி யேலென நின்றுபணிந்தனரே.

உரை. மாதவனே கோபியாதை, எங்களை அருமை யாகவுடைய தேவனே கோபியாதை, யாதவ மரபில் வந்தவனே கோபியாதை, அடியார்கள் மனதி லிருப்பவனே கோபியாதை, சோம சூரியாக்கினி யானவனே கோபியாதை, நீதியை யுடையவனே கோபியாதை, கோபியாதை யென்று நின்று பணிந்தார்கள். 209

கங்கைம கன்மதி ரோன்மக னம்தகை காதன்மகன் றனய, ரங்கவை யின்கணி ருந்த நராதிப ரடைய வெழுந்தடைவே, செங்கை குவிந்தசி ரத்தின ராயுணர் வொன்றிய சிந்தையரா, யெங்கள் பிழைப்பினை யின்று பொருத்தரு ளென்றுப ணிந்தனரே.

உரை. வீஷ்ணுச்சாரி, கர்னன் திரிதராட்டிரன், அவன் பிள்ளைகள் அங்கே சபையிலிருந்த ராஜாக்க ளெல்லாம் எழுந்திருந்து சிரசின்மேற் கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டவர்களாய் அறிவுமிகுந்த மனமுடைய வராய் தாங்கள் செய்த தப்பிதத்தை இன்று பொருத் தருள்வாயென்று வணங்கினார்கள். 210

கண்ணன் பொருத்தருள் வெண்ணெ யருந்தியகள் வபொ றுத்தருள்கார், வண்ண பொருத்தருள் வாமபொ றுத்தருள் வரதபொ றுத்தருண் திண்ணமளத் துணர் வென்றுமி லாதவர் செய்தபெ ரும்பிழையென். றண் ணன் மலர்க்கழல் சென்னியில் வைத்தெதி ரன்று துதித் தனரே.

உரை. கண்ணனே! பொருத்தருள்; ஆயர்பாடியில் வெண்ணெய் உண்ட கள்வனே! பொருத்தருள், மேக வண்ணனே! பொறுத்தருள்; வாமனே! பொருத்தருள்; வரதனே! பொருத்தருள்; சத்தியமாக மனத்திலே அறி வான தெய்வளவு மில்லாத சிறியவர்கள் செய்த பெரும் பிழை யென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய தாமரை மலர் போன்ற பாதங்களைச் சிரத்திலே வைத்துக் கொண்டு எதிரே நின்று அன்று துதிசெய்தார்கள். 211

தேவரும் வாசவ னுகந்தவ ருந்திசை முகனும் நாரதிபரும், யாவரு மன்பினொ டாயிரநாமமு மெண்ணி யிறைஞ் சுதலான், மூவரு மொன்றன நின்றரு ணைனு முனிவுத வீர்ந்தருளா, மீவரு மண்டமு றுந்திரு மேனி யொடுங்கினன் மீளவுமே.

உரை. முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், இந்திர னும், திறமையுடைய தேவதேவனாகிய பிரமதேவனும்

எல்லாரும் பக்தியுடனே ஆயிரந் திருநாமமும் தியானித்து வணங்கியபடியால்; திரிமூர்த்திகளு மொன்றென்று சொல்லும்படி நின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் கோபம் நீங்கிக்கிருபைசெய்து உலகமெல்லாமாகிய திருமேனி மறுபடியு மடக்கினார். 212

தன்னிலுயர்ந்தவர்பாருமிலாமுகில் சதுர்மறையின் படியே, யெந்நி லமுந்திரு வடியின்மறைந்திட விப்படிநின்றிடவும், பின்னையும்ஞ்சி யயர்ந்திலனெஞ்சு பெயர்ந்தில னாசனமுஞ் சென்னியிலுங்கரம் வைத்திலென் வண்புகழ் சிறிதுமொழிந்திலனே.

உரை. தனக்கு உயர்ந்தவர்கள் ஒருவருமில்லாத ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் நான்குவேதத்தின்படி எந்தப்பூமியும் திருவடியிலே மறைத்திட இப்படி நிற்கவும்பின்னும் அஞ்சி மனத்திலவருந்துகிலன் தேகமசைதிலன்; சிரத்திலே கரங்களும் கூப்புகிலன், வளர்த்தையுடைய அவர்கீர்த்தியைச்சிறிதும் சொல்லுகிலன் தூரியோதனன் 213

தொல்லலவ யின்கனு ருந்தந ராதிப துன்மதியா லெனைநீ, கொல்ல நினைத்த துநன்றெனவன் திரல்கூறின னெம்பெருமா, னெல்லையி னின்குல முற்று மடிந்திட வுற்றும் லேந்தோர்கணத், தொல்லையின் வெஞ்சமர் நூறு வன் யாவருமேறுவர் வானுலகே.

உரை. பழமையாயுள்ள இராஜ சபையிலே யிருந்த தூரியோதன ராஜனே! துற்புத்தியினால் நீ என்னைக் கொல்ல நினைத்த துநல்லதென்று சொல்லி ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் சிக்கிரத்தில் உன் குலமுழுதும் மடிய யுத்தஞ் செய்து ஒரு கணநேரத்திற் கொல்லுவேன்; அப்போது எல்லோரும் மேலுலகத்திலே ஏறுவாரென்று பின்னுஞ் சொல்லுவார். 214

அஞ்சின நின்னையழித்திட நின்னுட னன்று பெருஞ் சமர்வாய், வெஞ்சுடராயுத மொன்றுமெடுக்கில் மென்றுவி ளம்பியது வெஞ்சம லேந்தெதிர் வந்துயிர் கொள்ளுதுமென்று தனித்தனியே, பஞ்சவர்கூறிய வஞ்சின வாசக மும்பழு தாமெனவே.

உரை. உன்னைக் கொல்லுவதற்கு அஞ்சினோம். ஏனெனில், உன்னுடனே அன்று பெரிய யுத்தத்திலே வெவ்விய கிரணத்தையுடைய ஆயுதமொன்றும் எடுக்க மாட்டோமென்று சொல்லியதும், பாண்டவர்கள் தாம் வந்து சண்டையிட்டு உயிரைக் கொல்லுகிறோமென்று தனித்தனியே சொல்லிய சபதமுள்ள பேச்சும் பழுதா மென்றல்லவோ? 215

என்றுரை யாடிநெடுங்கடல் வண்ண நெழுந்தருளப் பிறகே, சென்றெஜ ரெம்முடி மன்னவரும்பணிகோர் கொடி யோணையலார் நின்றுப சாரமுரைத்தவர் தம்மை நிறுத்திய தந்தரமே, வன்றிலரங்கர்பிரானொடு கூறினன் மற்றோரு வாசகமே.

உரை. இப்படிச் சொல்லிய நெடிய கடல் வண்ணரான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளப்பின்பு எல்லா அரசர்களும் அவர்பின்னே போனார்கள். சர்ப்பக்கொடி படைத்த அந்தத் துரியோதனனை யல்லாமல் நின்று உபசாரம் சொன்னபேர்களை நிறுத்திப் பின்பு வலிமையுள்ள திறலையுடைய அங்கதேசத்துக்கு அதிபதியாகிய கர்னனுடன் ஒரு வார்த்தை சொன்னார். 216

வண்மையி னாலுய ரங்கர்கு லாதிப மதிசூலம் வாழ்வுறவுந். துண்மையி னாலுயர் மன்னவ ரைவரு முன்னிலுனக் கிளையோ, பெண்மையி னாலுயர் குந்திவ யிற்றிடை பெருமையினு விதயத், திண்மையி னாலுயர் திண்ணையு மன்பொடு தினகர னல்கினனே.

உரை. கொடையினு லுயர்ந்த கர்னமகாராஜனே! சந்திரவமிசம் வாழ்வது உண்மையினு லுயர்ந்த பாண்டவரைந்துபேரும் நினைக்குமிடத்தல் உனக்கினையவர்கள், பெண்மையி லுயர்ந்த குந்திமாதேவி வயிற்றிலே பெருமையினு லும் மனவலியாலும் உயர்ந்த உன்னையும் அன்புடனே சூரியன் பெற்றான். 217

ஏயுநெடுங்கொடி முரசுடையோனெயழிற் றருமன்றரவே, வாயுவ முங்கினன் வீமனை நலகினன் வஜ்யனை

வாசவனு, மாயுணி கந்திடு வேதமருத்துவ ரன்பொ
டளித்தனர்செந், தேயுவெ னுந்திறவு நகுலனை யஞ்சக
தேவனையும் பொரிதே.

உரை. நெடியமுரசுக்கொடியுடைய தர்மராஜாவை
அழகிய யமன் பெற்றான். வீமனை வாயுபகவான் பெற்
ருன். அர்ச்சுனைத்தேவேந்திரன் பெற்றான், அக்கினி
பென்னுந் திறலையுடைய நகுலனையும், சகாதேவனையும்
ஆயுள்வேத மறிந்த மருத்துவதேவர்கள் அன்புடனே
பெற்றோர்கள்.

218

அந்தணன் மன்றரு மந்திர மைந்தினி லறுவரை
யுங் கடவுட். குந்தி பயந்தனள் யானினி பென்பல கூறு
வதுங்களினீ, ரிந்தநி லம்பெறு வீர்தவிர் கிற்பெற
யானினி வேறுரியார், வந்தினி தம்பியர் தம்மொடு சேர்
கென மாயன்மொ ழிந்தனனே.

உரை. தூர்வாசமுனிவ ரருளிய ஐந்து மந்திரத்
திலே ஆறுபேரையும் தெய்வத்தன்மையுள்ள குந்திமா
தேவி பெற்றனள்; யான் பலபேச்சுச் சொல்லவேண்டிய
தென்னவிருக்கிறது. உங்களுக்குள்ளே நீங்கள் இந்தப்
பூமியைப் பெற்றாலும் விட்டுவிட்டாலும் உங்களைவிடப்
பெறுதற்கு வேறே எவர் உரிமையுள்ளவர்க ளாவார்?
இனி வந்து உன்னுடைய தம்பிமாரோடு சேரென்று
சொன்னார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான்.

219

வேறு

கன்றால் விளவின் கனியு குத்துங்கழையா னிரை
யின் கணமழைத்துங், குன்றன் மழையின் குலந்தடுத்
துங் குலவுஞ் செல்வக் கோபாலா, வின்ரு லெனது
பிறப்புணர்ந்தேனென்றன்புருகி யெம்பியர் பாற் சென்ற
லென்னை நீயறியச் செகத்தா ரென்றுஞ் சிரியாரோ.

உரை. பசுவின் கன்றினால் விளவின் பழத்தை
யுதிர்த்தும், மூங்கிற் குழலால் பசுக்கூட்டங்களை யழைத்
தும், கோவர்த்தன கிரியால் மேகஞ்சொரிந்த மழை
யைத் தடுத்தும் பிரகாசிக்கின்ற செல்வத்தையுடைய

கோபால கிருஷ்ணரே! நீர் சொல்லுகையினாலே இன்று என்னுடைய பிறப்பை யறிந்தேனென்று அன்புருகி என் தம்பியரிடத்திற் போனால், என்னை நீயறிய உலகத்தார் எப்போதுஞ் சிரிக்கமாட்டார்களோ? 220

ஆப்ரன் றறியத் தகாத வெணையரசுமாக்கி முடிசூட்டிச், சீருந்திறமுந்தனதுபெருப் திருவுமெனக்கேதெரிந்தளித்தான், பாரின்றறிய நூற்றவர்க்கும் பழிதீர்வென்றிப் பாண்டவர்க்கும், போரென் றறிந்துஞ் செய்நன்றி போற்று தவரிற் போவேவே.

உரை. இன்னுனென் றறியத்தகாத வென்னை அரசனாக்கிக் கிரீடந்தரித்துச் சிறப்பையுந் திறத்தையும் தனது பெரிய செல்வத்தையும் எனக்கே தெரிந்து கொடுத்தான். அதுவுமல்லாமல், இன்று பூமியெல்லாமறிய அந்தத் துரியோதனன் முதலிய நூற்றுவர்க்கும் குற்றமற்ற ஜெயத்தையுடைய பஞ்சபாண்டவர்க்கும் யுத்தம் வந்து நேரிட்டிருக்கிறதென்று அறிந்தும், ஒருவன் செய்த நன்றியைக் காப்பாற்றாத பேர்களைப்போல நான் போவேவே என்றான் கர்னமகாராஜன் 221

இரவிற்குரிய திருமதலை யிவ்வா றுரைக்க விசைவண்டு, விரவிப் பயிலுந் துழாய் முடியோன் வேரூர் மொழியும் விளம்பாம, லுரவிற் றடந்தோ ஞ்ராவோனையேகன் றருளி யொருசார்வெம், புரவித்தமா நின்றானை வருகென் றழைத்துப் புகல்கின்றான்.

உரை. சூரியன் புதல்வனாகிய கர்னன் இப்படிச் சொல்ல வண்டுகளிசை பாடுகின்ற துளபமாலையை யணிந்த கிரீடத்தையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் மற்றொரு சொல்லுஞ் சொல்லாமல் அவனைப் போவென்றனுப்பி ஒருபக்கத்திலே நின்ற அசுவத்தாமனை வா வென்றழைத்துச் சொல்வார். 222

போயே கானம் பலகிரிந்து புகன்ற விரதம்பொய்யாதோ, ராயேவந்த பாண்டவர்களைந்தூர் வேண்டாமறுத்ததற்குச் சேயேயனையசிலமுனிவன் சேயேநானைச்

செருக்களத்தி, னீயே கரியென் றெடுத்துரைத்தா னெடியோன் றுளப முடியோனே.

உரை. காடுகளெல்லாம் போய்த்திரிந்தும் சொன்ன விரதம்பொய்யாமல் செலுத்திவந்த பஞ்சபாண்டவர்கள் ஐந்தூராவது கேட்க, இல்லையென்று துரியோதனன் மறுத்ததற்கு முருகக்கடவுளை யொத்த துரோணச்சாரி குமாரனான அசுவத்தாமாவே! நானே யுத்தகளத்தில் நீயே சாக்ஷியாக யென்று எடுத்துச் சொன்னார் நெடிய வனும் துளபமணிந்த முடியை யுடையவனுமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 223

ஆன வுனதான் மைக்கு நிக ரவனித லத்தில்வே றுண்டோ, ஞானதீபனே போர்க்களத்தி னாகக் கொடியோன் பணிந்துன்னைச், சேனாபதியா கென்றலுஞ் செலுத்தே னென்று நீவறுத்தி, யானாலுய்வ ரைவருமற் றவர்பா லுனக்கு மன்புண்டே.

உரை. நீங்காத உன்னுடைய வலிமைக்குச் சமான மாய்ப் பூமியிலே யொருவருண்டோ? ஞானத்துக் கதி பனே! யுத்தக்களத்திலே சர்ப்பக்கொடி படைத்த துரியோதனன் உன்னை வணங்கிச் சேனாபதியாயிருவென்று சொன்னாலும், நான் செலுத்தமாட்டேனென்று மறுத்தாயானால் பஞ்சபாண்ட வர்கள் பிழைப்பார்கள்; அவர்களிடத்தில் உனக்கும் விசுவாசமுண்டே யென்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 224

ஆயோ தனத்தி லடலரியே றனையான் றன்னையிவ்வாறு, மாயோ னுரைத்துத் தன்விரலின் மணியாழியை மண்ணிடை வீழ்த்தான், சேயோனதனை யெடுத்தவன் றன் செங்கை கொடுக்க வாங்காமற், றாயோ யூன்கோழ் பரிதினைச் சூழ்ந்த தகல்வான் மீதென்றே

உரை. யுத்தத்திலே பெருமை பொருந்திய ஆண் சிங்கத்தை யொத்த அசுவத்தாமாவை இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொல்லித் தமது விரலிலிருந்த ரத்தினம் பதித்த மோதிரத்தைப் பூமியிலே நழுவவிட்டார்.

அசுவத்தாமர் அதனையெடுத்து அவர் கையிலே கொடுக்க வாங்காமல் பரிசுத்தமானவனே! ஆகாயத்திலே சூரியனைப் பரிவேடம் சூழ்ந்ததென்றான். 225

வரித்தா மரைக்கட் டிருநெடுமால் வான்வாய் நோக்க வருவிற்கைப், பரித்தாமாவு மாழியுடன் பரிதிவடிவந்தனைப் பார்த்தான், கிரித்தாழ் கவிகைக் கருங்கள்வன்கிளர் தூன் முனிவன் மைந்தனையும், பிரித்தானவனுஞ் சூளுற்று நென்றிரிந்த பேரவையோர்.

உரை. செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் ஆகாயத்திலே பார்க்க நெடிய வில்லைக் கையிலேயுடைய அசுவத்தாமாவும் மோதிரத்துடனே சூரியன் வடிவைப் பார்த்தான்; கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகப் பிடித்த கள்வனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான்; துரோணசாரி குமாரனாகிய அசுவத்தாமாவையும் பிரித்தான்; அவனுஞ் சபதஞ் செய்து கொடுத்தானென்றார்கள் பெரிய சபையி லிருந்தவர்கள். 226

தனிவந் தகலுந் தூதனைப் போய்த் தானே யணுகித் தடஞ்சாப, முனிவன் புதல்வன் மோதிரந் தொட்டருஞ்சூண் முன்னர் மொழிகின்று, னினிவந்துறவாய் நின்ற மெங்ஙன் றெளிவதிவனை யெனத், துணிவந் தரசர் முகம் நோக்கிச் சொன்னுனிடியே றன்றானே.

உரை. தனியே வந்து போகுந் தூதனிடத்தே தானே பலவந்தமாய் போய்த் துரோணசாரி குமாரனாகிய அசுவத்தாமா மோதிரத்தைத் தொட்டு அரிய சபதம் எதிரே சொல்லுகின்றான்; ஆகையால் இனிவந்து நம்முடனே சிநேகமாய் நின்றாலு மெப்படி இவனை யோக்கியனென் றறிவதென்று கோபித்து இராஜாக்களுடைய முகத்தைப் பார்த்துச் சொன்ன இடியேற்றை பொத்த துரியோதனன். 227

துளியார் மதுவின் வலம்புரிந் தார்த்துரி யோதனன்றான் சொல்லியது, மொழியா ரவையில் வாள்வேந்த ரொருவர்க் கொருவரைத் தனவுங், களியா னையனான்

செவிப்படலுங் கலங்கிச் சித்த மிறரென்னைத், தெளியா வண்ணம் பேதித்தான் றிருமா லென்றேசிந்தித்தான்.

உரை. துளிகள் நிறைந்த தேனையுடைய நந்தியா வர்த்த மாலையை யணிந்த தூரியோதனராஜன் சொல் வியதும், பிரகாசம் நிறைந்த சபையிலே வாளாயுதத்தை யுடைய அரசர்கள் ஒருவர்க் கொருவர் பேசியவைகளும் களிப்பினைக்கொண்ட யானைக்குச் சமானமாகிய அசுவத் தாமா காதிலே விழுந்தவளவில் மனங்கலங்கி இந்தச் சபையிலுள்ளவர்கள் என்னைத் தமக்கு அனுகூல னென்று தெளியாவிதம் பேதப்படுத்தினார்கள்; கிருஷ்ண பகவானென்று நினைத்தான். 228

தண்ணந் துளப முடியானுந் தளித்தங் கிருந்து தன் மனத்தி, னெண்ணம் பலித்ததென மகிழ்ந்தே யினே யோன் றனக்கு விடைநல்கி, விண்ணின் றமரர் மிகத் துதிக்க விதுரன் மனையின் மேவியபின், நிண்ணங் கட வுட் குலவரசன் வருமா றறிந்து சிந்தித்தான்.

உரை. குளிர்ந்த துளபமாலையை யணிந்த முடியை யுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் தனிப்பட்டு அங்கே யிருந்துதன்மனதிலே நினைத்தஎண்ணம்பலித்ததென்று சந்தோஷித்து அசுவத்தாமாவுக்குச் செலவு கொடுத்து விட்டு ஆகாயத்திலிருந்த தேவர்கள் மிகவுந் துதிசெய்ய விதுரன் அரண்மனைக்குப் போனபின்பு தேவர்கட் கரச னாகிய இந்திரன் வரும்படி தெரிந்து நினைத்தார். 229

அந்தக் கணத்தில் வந்திறைஞ்சு மாகண்டலனை முகநோக்கிக், கந்தத் துளப முடியோனுங் கண்ணுங் கருத்துங் களிகூடத், தந்தந் தொழிலி னரிசுமந்த தவிசி னிடையே யுடனிருத்தி, முந்தக்கருது கின்றவினை முடிப் பானுபாய மொழிகின்றான்.

உரை. அந்தக் கணத்திலே வந்து வணங்கிய இந் திரன் முகத்தைப்பார்த்து வாசனை பொருந்திய துளப மாலையை யணிந்த முடியையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவா னுங் கண்ணுங் கருத்துங் களிப்பையடைந்து யானைத்

தந்தங்களாற் செய்த சிங்காதனத்திலே உட்கார வைத்துக் கொண்டு தன் கருத்திலே யிருந்ததை முடிக்கும் பொருட்டு உபாயஞ் சொல்லுகிறார். 230

கிரியின் சிறகை யரிபடையாய் கேண்மோ வாண்மைக்களமீதில், வரிவெஞ்சிலைக்க விசையனுக்கு மாறாய் முனிந்துவருகின்ற, வெரியுங் கனல்வாய் விடவ்ரவொன்றிவனுக்குற்ற பகையான, வரியின் புதல்வன் றனக்கொரு பேரம்பாகியதா ரறியாதார்.

உரை. மலைகளின் சிறகையறுத்த வச்சிராயுதத்தையுடைய யிந்திரனே! கேள்; ஆண்மையா யுத்தகளத்தில் நீண்ட வெவ்விய வில்லையுடைய அருச்சுனனுக்கு மாறாகக் கோபித்து வருகின்ற விஷநெருப்பை வீசுகின்ற வாயையுடைய அச்சுவசேன னென்கிற சர்ப்பமொன்று இவனுக்குப் பகையாகிய சூரியன் குமாரனான கர்னனுக்கு ஒரு அம்பாகி யிருப்பதை யறியாதவர்கள் யார்?

கர்னன் விசையன் றனைக்கொல்லிற் கடற்பார் முழுதுங் கண்ணில்லா, மன்னன் புதல்வன் றனக்கேயாமொழிந்தோர் தாமு மடிந்திடுவார், முன்னஞ் சூதின் மொழிந்தபகை முடியாதிருக்கி லவர்க்கல்ல, நின்னெஞ்சறிய யானறிய நினக்கே வசையு நிலையாமே.

உரை. கர்னன் அருச்சுனைக் கொன்றால் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமி முழுதும் திருதராட்டிரன் புத்திரனாகிய தூரியோதனனுக்கே யாகும் மற்றபேர் யாவரும் இறந்து விடுவார்கள். சூதினாலே சொன்ன பகையை முடியாதிருந்தால், அவர்களுக்குக் குற்றமில்லை. உன் மனமறிய நானறிய உனக்கே குற்றம் நிலையாகுமென்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 232

கவசங் கனக குண்டலமென் றிரண்டு புனையிற் கற்பாந்த, திசவம் பொரினுங் கன்னனுயிர் செகுப்பார் மண்ணிற் சிலருண்டோ, வவசங் கிளைஞ் ருறத்துணைவ ரற்றறக் களத்தி லடுகுரக்குத், துவசம் படைத்தோன் படும் பயந்த துணைவா வின்னே சொன்னேனே.

உரை. கவசம் சொர்னகுண்டலமென்று சொல்லும் இரண்டுத் தரிப்பானையானால் கற்பமுடிவுநாள் வரைக்கும் யுத்தஞ்செய்தாலும் கர்னனுயிரைப் போக்குவார் பூமியிலே சிலபேருண்டோ? பந்துக்களெல்லாம் அவதிப்பட, உடன் பிறந்தவர்களை யுத்தகளத்தில் அனுமக் கொடி படைத்த அர்ச்சுனன் படுத்துயரத்தை துணைவனே இன்றே சொன்னேன். 233

வல்லார்வல்ல களைஞருக்கு மறைநூ லவர்க்குங் கடவுளர்க்கு. மில்லாதவர்க்கு முள்ளவர்க்கு மிரந்தோர் தமக்குந் துறந்தவர்க்குஞ் சொல்லாதவர்க்குஞ் சொல்பவர்க்குஞ் சூழுஞ் சமையாதிபர்களுக்கு, மல்லாதவர்க்கு மிரவிமக னரியதான மளிக்கின்றான்,

உரை. செயலில்லாதவர்களுக்கும், கலையிலே வல்லவராகிய வித்துவான்களுக்கும், வேதத்திலே வல்ல பிராமணர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும், இல்லாதவர்களுக்கும். உள்ளவர்களுக்கும், இறந்தவர்களுக்கும், துறந்தவர்களுக்கும், சொல்லாதவர்களுக்கும், சொல்லுகிறவர்களுக்கும், சமயங்களிலே விசேஷமானவர்களுக்கும். இவை யல்லாதவர்களுக்கும் சூரியன் புத்திரனாகிய கர்னமகாராஜன் அரியதானங் கொடுக்கிறான். 234

மைந்தற் குறுதி நீவேண்டில் வல்லே முனிவர் வடிவாகிச், சந்தப் பனுவ விசைமலைத் தானு கரனை விரைந்தெய்தி, யந்தக் கவச குண்டலங்க ளளிப்பா யென்ற லவனென்று, மிந்தப்புவிபின் மறுத்தறியா னுயிரே யெனினு மீந்திடுவான்.

உரை. உன் புத்திரனாகிய அருச்சுனனுக்கும் நீ உறுதிசெய்ய வேண்டினாயாகில் வல்லமையுள்ள இந்திரனே! பிராமணருடைய வடிவங்கொண்டு சந்தத்தை யுடைய கவிமலையைக்கொண்ட தானத்துக் கிடமாகிய கர்னனிடத்தில் சீக்கிரம்போய் அந்தக் கவசகுண்டலங்களைத் தருவாயென்று கேட்டால் அவன் ஒன்றாவது இந்தப் பூமியிலே யில்லையென்று சொல்லி யறியாதான், உயிரைக் கேட்டாலுங் கொடுப்பான். 235

இரண்டு மவன்பா னீசுவரி ருந்தே ஸூர்ந்திப்படியரசர், திரண்டுவரினும் வெஞ்சமரிற் றிண்டேர் விசைய னெதிர் நில்லார். முரண்டு பொருளிற் கன்னனுந்தன் முன்னே யெய்தி முடிசிறிப், புரண்டு மறியுமென வணங்கிப் புத்தேளரசன் போகின்றான்.

உரை. அந்தக் கவசகுண்டலங்க ளிரண்டையும் நீ வாங்கிக்கொண்டாயானால் பெரிய தேரிலேறிக் கொண்டு இந்தப் பூமியிலுள்ள அரசர்கள் திரண்டுவந்தாலும் வெவ்விய வில்லைத் கையிலேயுடைய விஜயபல முள்ள அர்ச்சுனன் முன்னே நிற்கமாட்டார்கள். அவன் முன்னேவந்து தலையறுப்புண்டு மண்ணிற் புரண்டு மடிவானென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொல்ல அதுகேட்டு வணங்கிப் போகின்றான் தேவர்களுக்கரச னாகிய இந்திரன்.

வேறு

தண்டு தாளெனக் குனிந்துட லலமரத் தாளிணை தளர்ந்து தள்ளாடக், கண்டி யாவருங் கைதொழக் கவித தைக் குடையுடன் கங்கைநீர் நுரையை கொண்டுமே லுறச் சொரிந்த தாமெனநரை திரையுடன் மூப்பொரு வடிவங் கொண்டதாமென; வொருமுனி யாகிய கொற்ற வன் வாயில் சென்றடைந்தான்.

உரை. சிவிகையின் தண்டுபோலத் தேகம் வளைந்து சுழற்சியடைய, கைகள் தளர்ந்து தள்ளாட, எவர்களும் பார்த்துக் கைதொழ, கையிலே ஒரு குடையுடன் கங்கை நீரிலிருக்கும் நுரையை மொண்டு மேலே சொரிந்ததாகுமென்று சொல்ல நரைதிரைகளுடனே மூப்புத் தன்மையே ஒரு வடிவங் கொண்டதாமென்று சொல்ல, ஒரு பிராமண வடிவாசிக் கர்னன் அரண்மனை வாசலிலே போனான் தேவேந்திரன்.

237

அடுத்த தானதும் பரிசிலு மிரவலர்க் கருளுடன் முற்பக லளவுங், கொடுத்த நாயகன் புகுந்தன னான நீர் குறுகுமி னென்றவன் கோயிற், நடுத்த வாயிலோர் மீளவு முணர்த்தலிற் றலைவனுந் தருகென விரைவின், விடுத்த

நான்மறை முனியைமுன் கண்டாலும் வேந்தனும் தொழுதடி வீழ்ந்தான்.

உரை. அடுத்திருக்கின்ற தானமும் யாசகமும், இரப்போருக்குக் கிருபையுடனே பதினைந்து நாழிகையளவுங் கொடுத்து, கர்னமகாராஜன் அரண்மனைக்குப் போய்விட்டான். நாளையதினம் நீர் வாருமென்று அவன் அரண்மனையில் தடுத்த வாசற்காரர் மறுபடியுஞ்சென்று சொன்னதால் கர்னமகாராஜன் அவரை அழையுமென்று சொல்லச் சீக்கிரத்திலே அவரும்போக, அவரைக் கண்ட மாத்திரத்திலே கர்னனும் வணங்கினான்.

என்ன மாதவம் புரிந்தனன் பார்த்துநீ ரீண்டெழுதருளுதற் கென்று, பொன்னி னுசனத் திருத்திமெய்யருளுடன் பூசையு முறைமுறை புரிய, வன்ன வேதியன் றளர்ந்தவென் னடையினு லானதே பிற்பகலென்று, சொன்னவேளையி னகைத்துனக் களிப்பனீ சொன்னவை யாவையு மென்றான்.

உரை. என்ன தவஞ் செய்தேன் அன்பு வைத்து நீர் இங்கே எழுந்தருளுதற் கென்று பொன்னினுற் செய்த ஆசனம் போட்டு, அதிலிருத்தி உண்மை பக்தியுடனே கிரமமாகப் பூசைசெய்ய, அந்தப் பிராமணர் தளர்ச்சியையுடைய உன்னுடைய நடையினாலே இங்கே வர இரண்டு சாமத்திற்கு மேற்பட்டதென்று சொன்ன போது கர்னமகாராஜன் நகைத்து, நீர்கேட்ட பொருளெல்லாம் உமக்குக் கொடுப்பேனென்றான். 239

அருத்தி யீதல்பொற் சிரதரு வினுக்குமற் றரிது நீயளித்தியோ வென்று விருத்த வேதியன் மொழிந்திட நகைத்துநீ மெய்யுயிர் விழைந்திரத் தாலுங்கருத்தியே னுனக் களித்திலே னெனிலெதிர் கறுத்தவர் கண்ணினை சிவப்ப, வுருத்த போரினிற் புரந்தரு நிருபர்போயுறுபத முருவனென் றுரைத்தான்.

உரை. ஆசைப்பட்டவைகளைக் கொடுபதற்குப் பொன்மயமாகிய தெய்வலோகத்திலேயிருக்கும்பஞ்சதரு

வுக்கும் அருமையாகும்; நீ கொடுப்பையா வென்று அந்த விருத்தப் பிராமணன் சொல்லச் சிரித்து, நீ உடலையும் உயிரையும் விரும்பி யாசித்தாலும், உள்ளன் புடனே உனக்குக் கொடாமற் போனேனே யானால் பகைவர் கண்கள் சிவக்க எதிர்த்துப் பொருகின்ற யுத்த களத்திலே முதுகு காட்டுகின்ற அரசர்களடையும்பதத் தையா னடைவே னென்றான் கர்னமகாராஜன். 240

வந்த வந்தணன் கவசகுண்ட லங்களை வாங்கி நீ வழங்கெனக் கென்னத், தந்த னன்பெரு நெனவவன் வழங்கவின் டலத்திலோர் தனியசரீரி, யிந்தி ரன்றனை விரகினான் மாயவ தினவினான் வழங்கனீ பெனவுஞ், சிந்தை யின்கணூர் கலக்கமற் றளித்தனன் செஞ்சுடர்த் தினகரன் சிறுவன்.

உரை. வந்த பிராமணன் நீ தரித்திருக்கின்ற கவச குண்டலங்களை வாங்கிக் கொடுவென்று கேட்க, இதோ கொடுத்தேன் கொள்வாயென்று கொடுக்க ஆகாயத் திலே ஒரு அசரீரிவாக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் ஒரு உபாயத்தினாலே இந்திரனை அனுப்பி வைத்தார் நீ கொடுக்கவேண்டாமென்று சொல்லவும், மனத்திலே ஒரு கலக்கமில்லாமற் கொடுத்தான் சூரியன் புதல் வனான கர்னமகாராஜன். 241

அண்டர் யாவரு மலர்மழை பொழிந்தன ரந்தர துந்துமி யார்ப்பக் கொண்டல வர்கனன் கொண்டமெய் யொழிந்துதன் கோலமெய் யுடன்வெளிநின்றான், கண்டு மாமன் முருகியே களித்திடுங் கன்னனிக் கந்நெடுங் கட வுண், கண்டு போரினில் வயந்தரு மிதுவென மற்றொரு கொற்றவே லெடுத்தே.

உரை. அப்போது தேவர்கள் யாவரும் புஷ்பமாரி பொழிந்தார். தெய்வ துந்துமி சத்திக்கமேகவாகனான இந்திரன் தான்கொண்ட விருத்தப் பிராமண வேடம் நீக்கித் தனது நிஜரூபத்துடனே எதிர்நின்றான். அது கண்டு மனமுருகிச் சந்தோஷித்த கர்னமகாராஜனுக்கு அந்த இந்திரன் மிகுந்தயு த்தத்திலே இதுஜெயத்தைக்

கொடுக்கு மென்று வெற்றியுள்ள வேலாயுதத்தை
யெடுத்து. 242

வெல்லற் கருந்திரற் விசயன்மே லொழித்து நீவெஞ்
சின மடங்கல்போ னெஞ்சிற், கலக்க மொன்றப் பொரு
திறல் புனைந்திடுகடோர்க்கசக்காளை தன் றுயிரே, யிலக்கு
வந்தெதிர் மலைந்தபோ திதற்கென எவ்வென மறையையு
மியம்பிச், சொலற் கரும்புகச் சுரபதி கொடுப்பவத்
தோன்றலுந் தொழுதுகைக் கொண்டான்.

உரை. வெல்லுதற்கரிய திறலையுடைய அர்ச்சனன்
மேலே விடுவதை யொழித்து, நீ வெவ்விய கோபத்தை
யுடைய சிங்கத்தைப்போல்நெஞ்சிலே ஒருகலக்கமில்லா
மல் போர்செய்கின்ற கடோற்கஜனுடைய உயிரே
இதற்கு லக்ஷியமாகும். அவன் வந்து உன்னை யெதிர்க்
கும்போது இதை விடுவாயென்று வேதமந்திரமுஞ்
சொல்லிச், சொல்லுதற்கரிய கீர்த்தியை யுடைய
இந்திரன் கொடுக்க, அந்தக் கர்னனும் வணங்கிக்
கையிலே வாங்கிக் கொண்டான். 243

நிரந்த ரம்புகழ் நிலைபெறுங் கன்னனை நெஞ்சுற
மகிழ்ந்தவ ணிறுத்திப், புரந்த ரன்புகம் தண்டுழா
யணிந்திடும் புயல்வண னிருந்துழிப் போந்தே, யிரந்து
சென்று தான் மொழிந்தது மவ்வளவீந்தது மாங்கவற்
கிசைத்தான். வரந்தருத்திரு மாலதை வினவியவாசவன்
றனக்குரை வழங்கும்.

உரை. எப்போதும் நிலைபெற்ற புகழுடைய கர்ன
மகாராஜன் செய்கையைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து அவனை
அங்கே நிறுத்திவிட்டு, இந்திரனானவன் பசியகுளிர்த்
துளபமாலையையணிந்த மேகவண்ணரான ஸ்ரீகிருஷ்ண
பகவானிருந்த விடத்திற்குப்போய் தான்போய்க் கேட்ட
தும், கர்னன் கொடுத்ததும் அவருக்குச் சொன்னான்.
அப்போது வரத்தைத் த்ருகின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான்
அதைக்கேட்டு அந்தஇந்திரனுக்குச் சொல்லுவார். 244

உண்மையாக வெஞ்சமர்முகத் தெறிபடை யொன்
றும் வந்துடலுற வொட்டாத, தின்மையாலுயர் கவச

குண் டலங்களைச் சென்றிரந் தவற்கிவன் கொடுத்தா' னெண்மை யாயினுங் கிளைஞரே யேற்பினு மியல்பிலாப் புன்செல்வ ரீயார், வண்மையாளர்தம் மாருயிர் மாற்ற லார் கேட்பினு மறுக்கிலா ரென்றே.

உரை. சத்தியமாக வெவ்விய யுத்தமுகத்திலே வீசு கின்ற ஆயுதங்களொன்றுந்தேகத்திலே படவொட்டாத உறுதியாலுயர்ந்த கவச குண்டலங்களை இரந்த இந்திர னுக்கு அந்த கர்னன் கொடுத்தான். ஆகையால் எளி தாய் இருந்தாலும் பந்துக்களே யேற்றாலும் இயற்கை குணமில்லாத அற்ப செல்வத்தையுடையவர்கள் கொடுக்க மாட்டார்கள். தியாகியானவர்கள் தம்முடைய உயிரைச் சத்துருக்கள் கேட்டாலும் இல்லையென்று மறுக்கமாட்டார்களென்று சொல்லினார். 245

வாசவன் றனக்குவிடைகொடுத் ததன்பின் வந்த காரியந்தனை முடிப்பான், கேசவன் றனது தாதையோ டுதித்த கேண்மைகூர் தெரிவையைக்கிட்டித், தேசவன் றந்த குரிசிவ்பால் விரைவிற் செல்கெனப்பயந்த சேயி ழையும், பாசமுன்னுறமா லேவலாற் றனது பாதபங்க யஞ் சிவப்பித்தான்.

உரை. தேவேந்திரனுக்குச் செலவு கொடுத்து அனுப்பிவிட்டுத் தான் வந்த காரியத்தை நிறைவேற் றும் பொருட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தன் தகப்பனோடு பிறந்த உறவு மிகுந்த குந்திதேவி யிடத்திற்குப்போய்ச் சூரியன் புதல்வனாகிய கர்னனிடத்திற்குச் சீக்கிரத்தில் போவென்றார். அவளும் அன்பானது தள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவா னுடைய ஏவுதலினாலே தன்னுடைய பாதஞ் சிவக்கப் போனாள். 246

வந்து குந்தியின் கோயிலெய் தினளென வாயிலோ ருரைந்திட மைந்தன், முந்து மன்புடன் ரொழுதெதிர் கொண்டுநன் முறைமையா லாசனத்திருத்தி, யிந்துவின் கதிர் கண்டுமென் மேலுமுற் றிரங்கிவான் கரைகடந்தே றுஞ், சிந்து வெண்டிரைச் சிந்துவொத் துருகுந் தெரி வையோ டுரைசில செப்பும்.

உரை. குந்திமாதேவி உன்னரண்மனையில் வந்தா ளென்று காவற்காரர் சொல்லப் புத்திரனாகிய கர்னன் முந்திய அன்புடனே வணங்கி எதிர்கொண்டு போய்க் கிரமப்படி ஆசனங்கொடுத்து அதிலே யிருக்கச் சொல்ல, அப்போது சந்திர கிரணங்களைக் கண்டு மன மகிழ்ந்து இரக்கமுற்று வண்மை பொருந்திய கரையைக் கடந்து அலையை வீசுகின்ற சமுத்திரத்தை யொத்து மனமுருகும் அந்தத் தாயுடனே பலபேச்சுகள் பேசுவான் அந்தக் கான மகாராஜன். 247

அன்னை வந்தென் னருந்தவப் பயனென வன்பினு லின்புற வணங்கி, என்னை வந்தவா றென்னமற் றவளு மீன்றதா யானுனக்கென்று, முன்னை வந்தொரு மந் திரந் தவமுனி மொழிந்ததுங் கதிரவ னருளாற், பின்னை வந்ததும் பேழையில் விடுத்ததும் பிழையிலா துரைத்திடக் கேட்டே.

உரை. தாயே! நீ வந்ததுயான் செய்த தவத்தின் பிரயோஜனமென்று அன்பினாலே இன்பம் பொருந்த வணங்கி வந்த காரிய மென்னவென்று கேட்க, அவள் நான் உனக்குப் பெற்றதாயென்றும், முன்னே தூர்வாச முனி வந்து ஒரு மந்திரஞ் சொன்னதும் சூரியனாலே நீ பிறந்ததுவும் உன்னைப் பெட்டியில் விடுத்ததும் பிழை யில்லாமல் சொல்லக்கேட்டு. 248

மாயனார்விர கிதுவென மனதினின் மதித்துவந் தளித்திடும் வள்ள, னீய னுளெனைப் பயந்த னென்னினு நன்மொழி நெஞ்சுறந் தேறேன், பேயனார் சிலர் பேரறி வின்மையாற் பெற்றதா யெனக்கென வந்து, தூய நாகரி னமைத்ததோர் துகிலாற் றுன்பமுற் றென்புரு வானார்.

உரை. இது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய உபாய மென்று மனதிலே நினைத்து, வேண்டியவைகளைக் கொடுக்கப்பட்ட தியாகியாகிய கர்னமகாராஜன் நீ அந்த நாளிலே என்னைப் பெற்றவனென்று சொன்ன லும் உன் பேச்சை என் மனம் பொருந்தத் தெளிய மாட்டேன். பேயை யொத்த சிலபேர் நல்ல அறிவில்

லாமையால் என்னைப் பெற்ற தாய்மாரென்று வந்து பரிசுத்தமாகிய நாகரீகமாயுள்ள ஒரு வஸ்திரத்தால் அவர்களெல்லாந் துன்பப்பட்டு எலும்புருவானார்கள்.

அடாது செய்தவர் படாதுபட்டனரெனு மங்கர் கோன் ருண்மொழி கேட்டுத், தடாதவன் புடைக் கெடாத துமொழி பகர்கை லுமையலிற் றலிர்ந்து, படாம தென்மையிற் றருகென வருதலும் பயந்திலே னெனிலெனை முனியென், றெடா விரித்தலைத் துடற் படப் போர்த்தெதிரீன்றதா யாமென விருந்தான்.

உரை. அடாத காரியத்தைச் செய்து அவர்கள் படாதபாடும் பட்டார்களென்று சொல்லும் அங்க தேசாதிபதியாகிய கர்னமகாராஜன் சொல்லக்கேட்டுத் தகாத அன்பினையுடைய கெடாத பரிசுத்தமாகிய சொல்லைச் சொல்லிய குந்திமாதேவியும் மயக்கத்தினின்று நீங்கி அந்த வஸ்திரத்தைக் கொண்டுவாவென்று வாங்கி உன்னைப் பெருதிருந்தேனே யானால் என்னைக் கோபிப்பாயென்று அதை யெடுத்து விரித்து உதறித் தேகமுழுதும் போர்த்தும், அன்று பெற்ற தாயென்று சொல்ல விருந்தான்.

250

இருந்ததா யின்ற லன்றுபோ லுருகியிரு தடங் கொங்கைபால் சொரிந்தா, ளருத்துமான் போல விரவி சேய் விரும்பி யாதரத் துடன்புரள கானுன், புரிந்ததா யன்போ டிறுகத் தழுவிப் பொன்முடி மோயின ஞாயிராப், பரிந்துநா னன்றே யுனைவளர்த் தெடுக்கப் பாக்கியஞ் செய்திலே னென்றான்.

உரை. இப்படி யிருந்த தாயும் அன்றே பெற்ற வள் போலே பருத்த இரண்டு கொங்கைகளிலும் பால் சொரிய நின்றாள். அதைப் புசிக்கின்ற இளம்பிள்ளை போலக் கர்னனும் புளகித்து விதிவழி நீக்கினான். மிகுந்த அன்புடனே ஈக்கத்திலே பொருந்தத் தழுவி பொன் முடியணியும் உச்சியை மோந்து, அன்புடைய வளாய்ப் பரிவுசெய்து, நானும் அன்றுன்னை வளர்த் தெடுக்கப் பாக்கியஞ் செய்யவில்லை என்றான். குந்திமாதேவி.

251

வருகவென் மதலா யினேளுரை வருதின் மலரடி யன்பினால் வணங்கி, புரிமையான் மனமொத் தேவலே புரிய வொருதனிச் செய்யகோ வோச்சி, யரசெலாம் வந் துன் கடைத்தலை வணங்க வாண்மையும் செல்வமும் விளங்கக், குருகுலா திபர்க்குங் குரிசிலாய் வாழ்வு கூர் வதே கடனெனக் குறித்தான்.

உரை. புத்திரனே! நீ வரக்கடவாய், உன்தம்பிமா ராகிய பஞ்சபாண்டவரும் உன்னுடைய மலர்போன்ற பாதத்தைப் பக்தியினாலே வணங்கி ஒருமித்து மன மொத்து ஏவல்செய்ய ஒப்பற்ற செங்கோல் செலுத்தி இராஜாக்களெல்லாம் வந்து உன் கடைவாயிற்படியில் நின்று வணங்க, ஆண்மையுஞ் செல்வமும் விளங்கக் குருகுலத்திலே யிருந்த அரசர்களுக்கெல்லாமரசனாகிய வாழ்வையடைவது முறையென்று சென்னுள் குந்திமா தேவி.

252

பெற்றநீர் மகவன் பிலாமையோ வன்றிப் பெரும் பழி நாணியோ விடுத்தி, ரற்றைநாட்டொடங்கியென்னை யின் றளவுமாயுயிர்த் துணையெனக் கருதிக், கொற்றமா மகுடம் புனைந்தர சளித்துக் கூடவுண் டரிய தம்பி யருஞ், சுற்றமானவரு டென்னடி வணங்கத் தோற்றமு மேற்றமு மளித்தான்,

உரை. என்னைப் பெற்ற நீர் பிள்ளையாசை யில்லா மலோ அல்லாமல் பெரிய பணிக்கு நாணியோ விட்டு விட்டீர். அன்றுதொடங்கி இன்றளவும் என்னை யுயிர்த் துணையாக நினைந்து வெற்றியுள்ளபெருமைபொருந்திய முடிசூட்டி அரசளித்துக் கூடவுண்டு தன்னுடைய அருமையாகிய தொண்ணூற்றொன்பது தம்பிமாரும் பந்துக்களும் என்னுடைய பாதத்தை வணங்கப் பிரகா சத்தையும் உயர்வையும் கொடுத்தான்.

253

மடந்தை பொற்றிருமே கலைமணி யுகவே மாசறத் திகழுமே காந்த, விடந்தனிற் புரிந்தேநானயர்ந்திருப்ப வெடுக்கவோ கோக்கவோ வென்றான், றிடம்படுத் திடு வேலிராஜராஜனுக்குச் செருமுனைச் சென்றுசெஞ்சோற்

றுக் கடன்கழிப்பதுவே யெனக்கினிப்புக்ளுங்கருமமுந் தருமமு மென்றான்.

உரை. குற்றமற்றுப் பிரகாசிக்கின்ற ஏகாந்தஸ்தா னத்தில் அவன் மனைவியினுடைய பொன்னாற் செய்த அழகிய மேகலைமணி யுதிரச்செய்து. அவன் வருதலைக் கண்டு நான் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, அப்போது எனக்குத் திடஞ்சொல்லி அந்த மணிகளை எடுக்கவோ எடுத்துக் கொடுக்கவோவென்றான். அப்படிப்பட்ட மெய் மைபடைத்துள்ள அரசர்க்கரசனாகிய துரியோதன னுக்குயுத்தமுகத்திற்போய்ச் செம்மையாகிய சோற்றுக் கடன்கழிப்பதுவே இனி எனக்குக் கீர்த்தியுந் தொழிலுந்தருமமுமென்றான் கர்னமகாராஜன். 254

பின்னையும் பற்பல மொழிந்தபின் பலவும் பேசி யென் பூசலோ விளைந்த, துன்னி நீரிங்கு வந்தெனகர வாதுண்மையா லுள்ளவாறுரைமி, நென்னமைந்தனு மிப்பரிசினு னுரைப்ப வீன்றறத் துறந்தவன்றையினு, மன்னைநெஞ் சழிந்தே யிருகணீர் சொரிய வலரிவாய் குளறிநொந் தழுதாள்.

உரை. மறுபடியும் அநேக வார்த்தைகள் பேசி இனி பலவார்த்தைகள் பேசியாவதென்ன, யுத்தம்விளைந் திருக்கின்றது. என்னை இப்போது நீர் நினைத்து வந் தழைப்பது உண்மையாக உள்ளபடி சொல்லுமென்று கர்னமகாராஜன் இத்தன்மையினாலே சொல்லப்பெற்று ஆற்றிலேவிட்ட அன்றையினும் மனமகிழ்ந்துஇரண்டு கண்களிலும் நீர்சொறிய, அலறி வாய்குளறிநொந்தழு தாள் குந்திமாதேவி. 255

ஆண்டுமா மக னுமிருகண்ணீர்துடைத்தவ்வன்னை யைப் பன்முறைதேற்றி, முண்டவல் வினையின் பயன லாதியர்க்கு முயற்சியால்வருவ தொன்றுண்டோ, வேண் டும்பா வையுமே தருகுவே னீரும் வேண்டிய வேண்டுக வென்னப், பாண்டுவின் றிருமா மனைவியு மதற்குப்பண் பினு வின்னன பகர்வாள்.

உரை. கர்னனாகிய புத்திரனும் இரண்டு கண்களினின்று வருகின்ற நீரைத் துடைத்து, அந்தத் தாய்க்குப் பலதரந் தேறுதல் சொல்லி மூண்டிருக்கின்ற தீவினைப் பயனல்லாமல் யார்க்கும் முயற்சியினாலே வருகிற காரிய முண்டோ? நீர் என்னை என்ன கேட்கிறீரோ அவை யெல்லாந் தருவேன்; நீர் விரும்பியதைக் கேளுமென்று சொல்லப், பாண்டுமகா ராஜனுடைய மனைவியான குந்திமாதேவியும், அதற்கு இனிய குணத்தோடு இது வேண்டுமென்று சொன்னாள். 256

பார்த்தன் வெண்சமரி னின்னுடன் மலைந்தாற்பகை பெரும் பாந்தளம்பகழி, கோத்தலும் பிழைத்தான் மறித்துநீ விடுவித்துக் கோறலென் றெருவரங் குறித்தாள், வாய்த்தமற் றவர்க ளினைஞரென் றவரை மலையலென் றெருவரங் குறித்தாள், மூத்தவன் காதலினைஞர் தம்பொருட்டன்மொழிந்தமை கேட்டிவை மொழிவான்

உரை. அர்ச்சுனன் வெவ்விய யுத்தத்தில் உன்னுடனே யுத்தஞ் செய்தால், பகையையுடைய நாகாவ்ஸ்திரத்தைக்கோத்துத்தொடுத்தவளவில் தப்பினால், இரண்டாந்தரமும் விட்டுக் கொல்லாதே யென்று ஒரு வரங் கேட்டாள். மற்றப் பாண்டவர்களும் தம்பிமாரென்று அவருடனே போர்செய்யாதே யென்று ஒரு வரங் கேட்டாள். மூத்தவனாகிய கர்னன் தம்பிமார் பொருட்டுத்தாய் சொன்னவைகளைக் கேட்டு இவை சொல்லுவான்.

தெறுகளை யொன்று தொடுக்கவு முனைந்துசெருச் செய்வோன் சென்னியோடிருந்தான், மறுகளை தொடுப்ப தாண்மையோ வலியோ மானமோ மன்னவர்க் காமோ, வறுகளை யொன்றே பார்த்தன்மேற் றெடுப்பனெழிந் துளோ றுய்வரென் றுரைத்தான், றறுகண ரலர்க்குந்தருகணனவர்க்குந் தண்ணளி நிறைந்த செங்கண்ணன்.

உரை. கொல்லப்பட்ட பாணம் ஒன்று தொடுக்கவும், எதிரிட்டு யுத்தஞ் செய்வோன் சிரசுடனே தப்பியிருந்தால் மறுகளை தொடுப்ப தாண்மையோ? வல்ல

மையோ? மானமோ? அரசர்க்குத் தருமமோ? ஒரு கணையே அர்ச்சுனன்மேல் விடுவேன்; மற்றபேர்கள் பிழைப்பார்களென்று சொன்னான்; அவன் யாரென்று சொன்னால் நல்லவர்களுக்கும் பொல்லாதவர்களுக்கும் தண்ணிய கிருபை நிறைந்த கண்களையுடைய கர்னமகா ராஜன்.

258

பெருவர மிரண்டும் பெற்றபின் தன்னைப்பெற்றதாயி னைக் கரங்குவித்துத், தருவர மெனக்கு மிரண்டுளவுல கிற் சராசரங்களுக் கெல்லாந்தாமீர், வெருவரு மமரிற் பார்த்தனாடியேன் வீழ்ந்தபோ தவனிபாரறிய,மருவரு முலைப் பாலெனக் களித்துந் தமகனெனும் வாய்மையு முறைப்பீர்.

உரை. பெரிய வரமிரண்டும் பெற்றபின்பு தன்னைப் பெற்றதாயைக் கைகுவித்து வணங்கி நீரெனக்குத் தரு கின்ற வரங்களிரண்டுண்டு; உலகத்திலே சராசரங்களுக் கொல்லாந்தாயானவரே! அஞ்சத் தக்கயுத்தக்களத்தில் அர்ச்சுனனாலே நான் வீழ்ந்தபோது இவ்வுலகத்தை யாளும் அரசர்களறிய முலைப்பா லெனக்குக் கொடுத்து நான் உம்முடைய பிள்ளையென்ற உண்மையைச் சொல்லுவீர்.

259

உய்வரு திறல்வெம்போர் முடிப்பளவு முமக்குநான் மகனெனுந் தன்மை,யைவரு மறியா வண்ணை நீர்காப்பீ ரல்லதங் கவர்சிறி தறியின், மைவருங் கடற்பாரனைத் தையு மெனக்கே வழங்குவர் வழங்கினால் யானென், கைவருந்துணைவன் றனக்கலால் வழங்கேன் கடைப்பிடி கருமயீ தென்றான்.

உரை. பிழைத்ததற்கரிய வெவ்விய யுத்தமுடிவு வரைக்கும் நான் உமக்குப்பிள்ளை யென்கிற தன்மை யைப் பஞ்சபாண்டவர்க ளறியாவிதம் நீர் காத்தல் வேண்டும். அல்லாமல் அவர் சிறிதாவதறிந்தால்கருங் கடல் சூழ்ந்த பூமியெல்லாம் எனக்கே கொடுப்பார்கள். கொடுத்தால் யான் என்னுடைய துணைவனாகிய தூரி

யோதனனுக்குக் கொடுப்பேனே யல்லாமல் வேறொரு
வருக்குக் கொடுக்கமாட்டேன். இந்தக்காரியத்தை மற
வாதை யென்றான் கர்னமகாராஜன் 260

என்றலு மதுகேட் டின்றதாயொக்கு மென்று
கொண்டிவ்வர நேர்ந்து, வன்றுயர் மென்மேல் வளர
பான் றளராவகையுயி ருக்குமுற் பெயர்வ, தென்றினி
எனத்தன் கண்கணிர் சொரிய விளைந்துரைந் தழுதழு
திறங்கி, பென்றருண் மதலைதனைத் தழீஇநி நுத்தியாதவ
னிருந்துழிச் சென்றான்.

உரை. அப்படிச் சொன்னவளவில் அதுகேட்டுப்
பெற்ற தாயாகிய குந்திமாதேவியுஞ்சரியென்று இந்த
வரங்களிரண்டையுங் கொடுத்து, வலிமை பொருந்திய
துக்க மேலுமேலு முண்டாக இனி யான் தளராவதம்
உயிருக்கு முன்னே நீங்குவதென்று தன் கண்களி
விருந்து நீர்சொரிய ரைந்து அழுதழுது இரக்கமுற்று
நின்ற தன் பிள்ளையைத் தழுவிக்கொண்டு அங்கே
நிறுத்திவிட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் இருந்தஇடத்திற்
போனான். 261

கண்ணனுங்குந்தி கர்ணனோடுரைத்த கருத்தெல்
லாந்திருத்தமாய்க் கேட்டாங், கெண்ணமுமுடிந்ததென
மகிழ்ந்தந்த வணங்கையு மில்லிடை யிருத்தித், தண்
ணையுதின்றன் பின்வரு நிருபர்மையு முறைமுறை
நிறுத்திப், பண்ணுமை தடந்தோர்மீதுகொண்டன்றே
பாண்டவருறை நகரடைந்தான்.

உரை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் குந்திமாதேவி
கர்ணனோடு சொல்லிய கருத்தை எல்லாந் திருத்தமாகக்
கேட்டு நம்முடைய எண்ணமெல்லாம் நிறைவேறிய
தென்று மனமகிழ்ந்து அவளை அந்தவீட்டிலே நிறுத்தி
விட்டு, குளிர்ந்த தையுடன் பின்னேவந்த அரசர்களை
யும் அங்கங்கே நிறுத்திவிட்டு, உறுப்பமைந்த விகாலம்
பொருந்திய தேரின்மே லேறிக்கொண்டு அப்பொழுதே
பாண்டவர்க ளிருக்கின்ற நகரத்தை யடைந்தார். 262

தூதுபோ யரவத் துவசனோ நெுதி சொன்னது மறுத்தவன் சினந்து, மோதுபோர்புரியத்துணிந்ததும் விதுரன் முரிவில் லிறுத்ததுங்கங்குற், போதுபோர்வஞ்சம் விளைத்ததுங் கர்னன் புரந்தரற் கீந்ததும் பயந்த, மாதுபோய் வரங்கள் பெற்றவை பொழிய மற்றெலாமைத்துனர்க் குரைத்தான்.

உரை. தூதுபோய் சர்ப்பக்கொடி படைத்த துரி யோதனனுக்கு உறுதிசொன்னதும், அதையவன்மறுத்துக் கோபித்து மோதப்பட்ட யுத்தத்துக்குச் சம்மதித்துத் துணிந்ததும், விதுரன் வலிமையுள்ள தன் வில்லை யொடித்ததும், இராத்திரியில் நிலவறை வெட்டிதனக்கு வஞ்சனைசெய்ததும் கர்னன் கவச குண்டலங்களைத் தேவேந்திரனுக்குக் கொடுத்ததுவும், பெற்ற குந்திமாதேவி கர்னனிடத்திற்குப் போய்ப் பெற்ற வரங்கள் தவிர மற்றவைகளெல்லாம் மைத்துனராகிய பஞ்சபாண்டவர்களுக்குச் சொல்லினார்; ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 26

வாழி விருத்தம்

பஞ்சவர் தூதனென்னும் பக்தவத் சலனும்வாழி
கஞ்சமென் முகத்தாளான கற்புத்தென் பதியும் வாழி
வஞ்சமில் மனத்தோரான மன்னரைவர்கள்வாழி[தோ
செஞ்சொலா லிதைப்படித்தோர் செகந்தொறும்வாழிமா

ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமி தூது முற்றிற்று.

